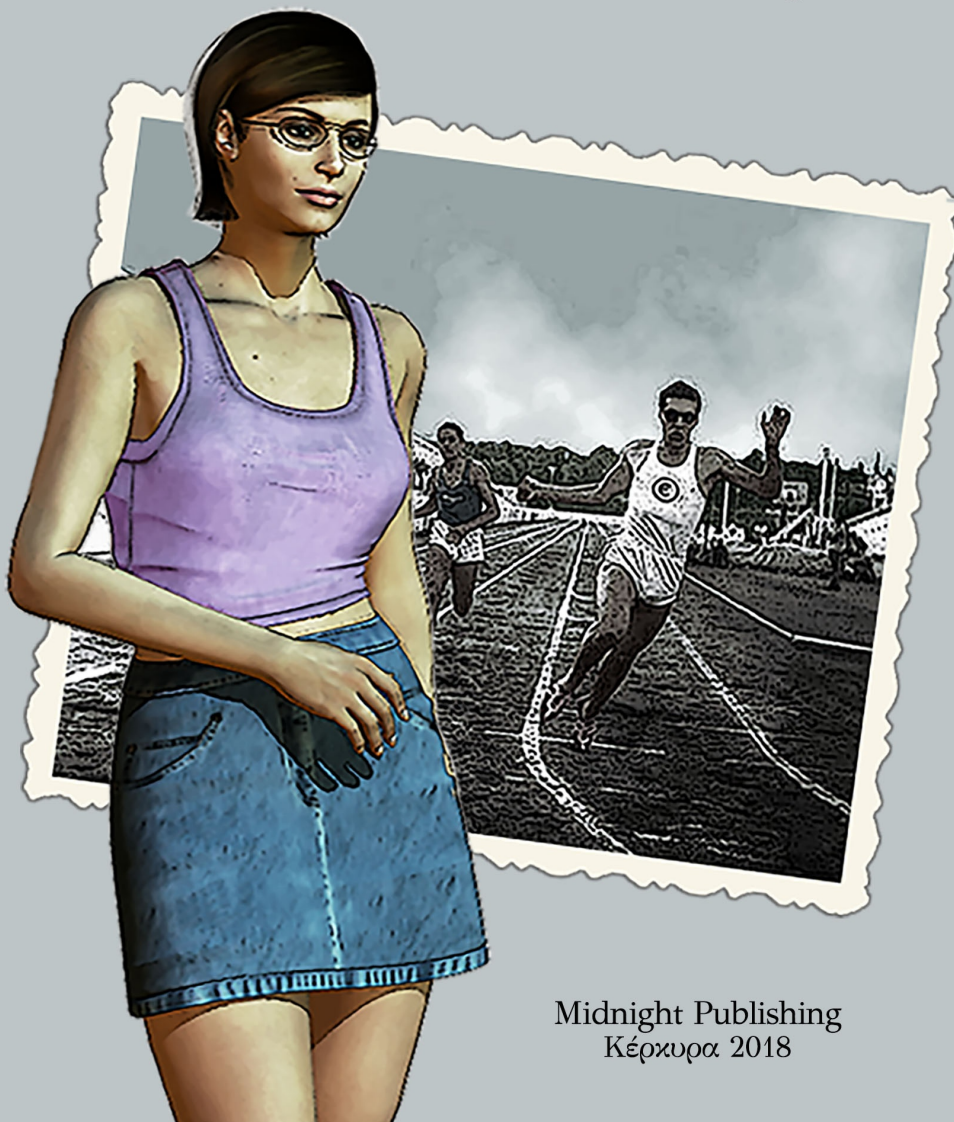

Πάνος Κολιόπουλος

Ο Άνεμος δεν ήταν πάντα Αντίθετος

Midnight Publishing
Κέρκυρα 2018

Ο Άνεμος δεν ήταν πάντα Αντίθετος

Πάνος Κολιόπουλος

Ο Άνεμος δεν ήταν πάντα Αντίθετος

(Ας πούμε μυθιστόρημα)

MIDNIGHT PUBLISHING

Κέρκυρα 2018

Εννοείται πως όλα τα πρόσωπα που αναφέρονται εδώ –κι αυτά που δεν αναφέρονται– είναι εντελώς φανταστικά κι αν σας θυμίζουν κάτι (που αμφιβάλλω) δεν φταίω εγώ αλλά η καλπάζουσα φαντασία σας. (Μην σας πω ότι και η χώρα η ίδια φανταστική είναι).

Copyright © 2018, Πάνος Κολιόπουλος
Σ. Δούσμανη 44
Κέρκυρα 49100
email: panflynn@otenet.gr

Οι Στιγμές

Το Πρόβλημα.....	9
Η Απόφαση.....	17
Άλλο η Αρχή κι άλλο η Συνέχεια.....	27
Μεταξύ Φθοράς κι Αφθαρσίας.....	35
Ο Άνεμος ήταν πολύ Αντίθετος.....	43
Κάποια Χαμόγελα.....	53
Εκπλήξεις.....	61
Η Πάνω Βόλτα.....	69
Νέα Σελίδα.....	79
«Heroica».....	89
Εκείνο το Καλοκαίρι.....	97
Οι Κριτές ήταν Πληρωμένοι.....	109
Διεθνή Ρεζιλίκια και λίγο Φως.....	123
Και ξανά προς τη Δόξα.....	137
Απρόβλεπτα.....	149
Ρώμη, Αιώνια Πόλη.....	167
Και όμως, Κινείται.....	177
Παραλλαγές στον Νόμο του Μέρφου.....	189
Εντός, Εκτός κι επί τα Αυτά.....	201
Μαθήματα Υπομονής κι Επιβίωσης.....	211
Στην Κόψη του Ονείρου.....	219
Εν Αχρηστία.....	231
Άπνοια.....	239
Σαν Επιμύθιο.....	243

Το Πρόβλημα

Όταν στα δεκατρία σου χρόνια οι συγγενείς, σε αγαστή συνεργασία με την προσφάτως εν χηρεία τελούσα μάνα σου, αποφασίζουν να σε ξεριζώσουν από την πόλη όπου γεννήθηκες και μεγάλωσες, από τους φίλους, το σχολείο, τη γειτονιά σου και να σε φέρνουν όμηρο –για το καλό σου πάντα– στην αχανή, την άγνωστη κι εχθρική πρωτεύουσα δεν θα ήταν και τόσο φυσιολογικό να νιώθεις ευχαριστημένος.

Εσύ βέβαια καταλάβαινες πολύ καλά πως το «για το καλό του παιδιού» ήταν αέρας κουβέντες, τη δική τους βολή φρόντιζαν όλοι, όμως στην ηλικία αυτή δεν έχεις λόγο και κανείς δεν ζητάει τη γνώμη σου. Σου αναγγέλλουν αποφάσεις κι εσύ δεν έχεις παρά ν' ακολουθήσεις. Άλλη επιλογή δεν υπάρχει.

Ο πρώτος μου καιρός στην Αθήνα ήταν δύσκολος. Και πρώτ' απ' όλα ένιωθα σαν να είχα προσεδαφιστεί σε ξένο πλανήτη. Τίποτα εδώ πέρα δεν μου θύμιζε την πόλη μου. Ούτε το περιβάλλον, ούτε οι ρυθμοί, ούτε οι συνήθειες, ούτε οι άνθρωποι. Εδώ η γειτονιά είχε καταργηθεί, όλοι πια ζούσαν σε τσιμεντένια κουτιά, που τα ονόμαζαν με καμάρι «πολυκατοικίες». Οι ελάχιστοι που είχαν απομείνει με σπιτάκια έτρεχαν να βρουν εργοστάσιο, να τα δώσουν αντιπαροχή. Το να μετακομίζει κανείς σε πολυκατοικία εθεωρείτο τότε μια αναμφισβήτητη κοινωνική άνοδος. Ωστόσο υπήρχαν ακόμη μεγάλες αντιθέσεις και παραφωνίες σ' αυτό το τερατούργημα που απλωνόταν όλο και πιο πολύ στο έρμο Αττικό λεκανοπέδιο. Λίγο πιο πέρα από το νεόδμητο «Χίλτον» για παράδειγμα –το αποκορύφωμα του κοσμο-

πολιτισμού για την Αθήνα των 60s— μπορούσε να θαυμάσει κανείς καθημερινά μια σειρά από άθλιες παράγκες, όπου κατοικούσαν ακόμα «οι πρόσφυγες», όπως με πληροφόρησαν. Τώρα ποιοι πρόσφυγες δεν ήταν κανείς σε θέση να μου διευκρινίσει με υπευθυνότητα. Αν ήταν πάντως αυτοί που κατέφυγαν εδώ μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή καταλάβαινε κανείς με τι κράτος πρόνοιας είχαμε να κάνουμε, σκεφτόμουν άθελά μου (γιατί οι μέρες ήταν πονηρές κι όσο λιγότερο εκφραζόσουν πολιτικά τόσο το καλύτερο —όπως δεν έχανε την ευκαιρία να επισημαίνει ο κατά τα άλλα «προοδευτικός» θεός Βασίλης).

Στην πρωτεύουσα λοιπόν, με τα τρόλεϋ και τις φωτεινές επιγραφές, τους ανθρώπους που έτρεχαν, ένας θεός ήξερε γιατί, τα λίγα παλιά κτίρια που διασώθηκαν από την αδηφάγο μπουλντόζα, «λόγω ιστορικότητας», την Ακρόπολη, που δεν μου έκανε την παραμικρή εντύπωση, τον Εθνικό Κήπο, που μου θύμιζε, έστω φευγαλέα το παραποτάμιο άλσος της γενέτειρας, και τις καλοντυμένες, αεράτες, όμορφες γυναίκες.

Τώρα να πω ότι ένιωθα σαν τιμωρημένος, για κάποιο άγνωστο παράπτωμα, σαν εξόριστος βαρυποινίτης, σαν απόκληρος της κοινωνίας; Μάλλον ήπια το θέτω. Τελείως απελπισμένος ήμουν! Ξεχομμένος από φίλους και συνήθειες, μακριά από το «σπίτι μου», εκεί που καταρρίπταμε καθημερινώς «παγκόσμια ρεκόρ» στο δέκαθλο με τον Θυμιάκη, μακριά απ' όλα. Το διαμέρισμα της οδού Ευφρονίου —ένα τετράγωνο πιο πάνω από κείνο των συγγενών της μάνας μου— που αγοράστηκε με τα λεφτά της εκποίησης κάποιου μαγαζιού που μας είχε αφήσει ο πατέρας μου, το μισούσα. Με στένευαν αυτοί οι αψεγάδιαστοι τοίχοι και με πλάνταζαν. Εδώ δεν μπορούσες να βγεις έξω, να παίξεις, θα σε πατούσαν τ' αυτοκίνητα, αλλά κι αν υποθέσουμε ότι αγνοούσες αυτή τη μικρή λεπτομέρεια, πού στο διάολο θα έβρισκες άλλα παιδιά; Γιατί η Αθήνα, εκτός των άλλων, είχε εξαφανίσει και τα παιδιά.

Αυτή ήταν η κατάσταση.

Ζοφερή, απωθητική, προβληματική.

Που τη βελτίωνε όμως αρκετά μια μικρή, τόσο σημαντική για μένα όμως, λεπτομέρεια. Το ότι εδώ, σ' αυτή την Έρημο των Ταρτάρων, σε μπετονένια έκδοση, ζούσε κι Εκείνη.

Εκείνη, που κι εγώ δεν ξέρω από πότε κουβαλούσα προσεκτικά κλειδωμένη στα τρίσβαθα του μυαλού και της καρδιάς μου, πάντως πολύ πριν απ' αυτή την αναγκαστική μετεγκατάσταση. Αυτή που έκανε όλη τη διαφορά ανάμεσα στο φως και τη μαυρίλα.

Και που δεν θα είχα ποτέ.

Γιατί ο κόσμος έτσι ήταν φτιαγμένος και κάποια πράγματα δεν αλλάζουν όσο κι αν πασχίζει κανείς. Υπάρχει τάξη, υπάρχουν κανόνες και υπάρχουν όρια. Όταν αποπειραθείς να τα ξεπεράσεις είσαι καταδικασμένος.

Τα είχα ξεπεράσει. Και το ήξερα μόνο εγώ. Ίσως κι Εκείνη, αλλά δεν θα το παραδεχόταν ποτέ. Ποτέ ευθέως τουλάχιστον.

Θα έπρεπε λοιπόν να τα βγάλω πέρα μόνος μου. Κι αυτό, ήξερα, δεν ήταν καθόλου εύκολο. Όπως δεν ήταν εύκολο να της ανοίξω την καρδιά μου κάθε που την έβλεπα. Ή να την κλείσω έξω από τα όνειρά μου.

Δεν είναι ότι δεν προσπάθησα. Και πριν και τώρα και στο μέλλον... Τίποτα δεν κατάφερα. Μόνο, ίσως, να πληγώνω άλλους ανθρώπους, άλλα κορίτσια, που είχαν την ατυχία να μην είναι Εκείνη. Ένωθα πως κάποτε θα 'ρχόταν η στιγμή να το πληρώσω αυτό. Κι έτσι έγινε. Σε μια χρονική συγκυρία, που ήμουν ανίκανος ν' αντιδράσω, να προστατευτώ εγκαίρως. Υπάρχει βλέπεις μια ιδιότυπη δικαιοσύνη τελικά στα πράγματα του κόσμου τούτου. Οι Ανατολίτες το ονομάζουν Κάρμα. Τα χρέη πληρώνονται. Όλα. Τοις μετρητοίς –κάποτε. «Πίστωσης δεν δίδεται».

Τουλάχιστον μπορούσα να τη βλέπω.

Έκανε αυτό τα πράγματα καλύτερα; Όχι. Έκανε όμως τον πόνο μου αλλιώτικο. Πιο υποφερτό. Και μου επέτρεπε να ονειρεύομαι, και να ελπίζω –κόντρα σε κάθε ελπίδα και σε κάθε λογική.

* * *

Κάποια στιγμή, ενώ περπατούσαμε μαζί στον δρόμο της νυχτωμένης πόλης, επιστρέφοντας από το σινεμά, μάζεψα όλο μου το κουράγιο και πήρα το χέρι της στο δικό μου.

Με κοίταξε, χαμογέλασε αδιευκρίνιστα, αλλά δεν τραβήχτηκε. Παίρνοντας θάρρος από τη σιωπηρή αποδοχή της, μερικά βήματα παρακάτω, έπλεξα τα δάχτυλά μου στα δικά της. Πάλι με κοίταξε, πάλι χαμογέλασε και πάλι δεν τραβήχτηκε.

–Τι; είπες μισο-ρωτώντας μισο-σχολιάζοντας.

–Τίποτα, μια στιγμή αδυναμίας, προσπάθησα ν' αστευθώ.

–Αν μας έβλεπε κανείς έτσι τώρα, τι λες ότι θα σκεφτόταν; ρώτησε ήσυχα, σαν να φοβόταν μην μας ακούσει κανείς.

–Θα σκεφτόταν: «Να δυο ωραία παιδιά...», ξεκίνησα να λέω και σταμάτησα απότομα συνειδητοποιώντας...

«Ερωτευμένα» πήγαινα να πω, αλλά δεν τόλμησα. Ούτε σαν αστείο.

–Ναι;..., μ' ενθάρρυνε με κείνο το μισο-κοροϊδευτικό χαμόγελο που είχε σε κάτι τέτοιες δύσκολες στιγμές.

–Τίποτα, μουρμούρισα θορυβημένος κι άφησα το χέρι της.

–Δυο ωραία παιδιά που τι; επέμεινε.

–Δυο ωραία παιδιά που επιστρέφουν σπίτι τους από το σινεμά, είπα εκνευρισμένος από την ατολμία μου.

Χαμογέλασε.

–Αυτό θα έλεγες; ρώτησε.

–Όχι.

–Καλά, είπες γελώντας και με πήρε αγκαζέ.

Ένιωθα τα δάχτυλά της στα δικά μου για μέρες μετά. Δεν τόλμησα να το επαναλάβω.

* * *

Αν δεν υπήρχε Εκείνη θα είχα μαραζώσει σε τούτη την αφιλόξενη πολιτεία. Και τώρα μαράζωνα, αλλά αλλιώς.

Συνειδητοποιούσα πως ήμουν πολύ νέος κι άπειρος για να διαχειριστώ αισθήματα τόσο βαθιά κι έντονα. Καταλάβαινα πως αυτό που ένιωθα για κείνη δεν ήταν έλξη, δεν ήταν ενθουσιασμός, δεν ήταν τρυφερότητα... ήταν όλα αυτά και πολλά περισσότερα. Ήταν Έρωτας. Πώς αντιμετωπίζει κανείς τον Έρωτα

όταν δεν ξέρει καν τι είναι ακόμα; Και πώς ζει την κάθε μέρα ξέροντας πως δεν έχει να περιμένει καμιά ανταπόκριση; Ποτέ.

Είχα πάντα μεγάλη δυσκολία να κουβεντιάζω τα προσωπικά μου, ακόμα και με τους πιο κοντινούς μου φίλους. Απλά δεν μου έβγαινε. Άκουγα τα δικά τους, τους συμπαραστεκόμουν, όπως μπορούσα, έδινα τις συμβουλές που μου φαίνονταν ενδεδειγμένες, αλλά για μένα... κουβέντα. Εδώ, στην περίπτωση αυτή ίσως να έκανα μια εξαίρεση. Είχα, για πρώτη φορά στη ζωή μου, ανάγκη να μιλήσω, να βγάλω το βάρος από πάνω μου... Όμως δεν υπήρχε κανείς να μ' ακούσει. Δεν γνώριζα κανέναν εδώ. Ο πιο κοντινός μου άνθρωπος ήταν Εκείνη. Ο ένας άνθρωπος στον κόσμο που, δεν έπρεπε να μάθει ποτέ από τα χείλη μου, με σιγουριά, τι μου συνέβαινε.

Ήξερα πως αν το αποτολμούσα θα με άκουγε. Θα μου 'δειχνε συμπάθεια. Θα μου εξηγούσε μετά υπομονετικά αυτά που ήδη γνώριζα πολύ καλά ο ίδιος και που καθιστούσαν κάθε ερωτική σχέση ανάμεσά μας αδιανόητη. Και θ' απομακρυνόταν. Όπως με μιας ή σιγά-σιγά, με τον τρόπο που έχουν οι γυναίκες όταν δεν θέλουν να σε πληγώσουν (και καταφέρνουν ακριβώς το αντίθετο). Θα έφευγε. Γιατί έτσι *θα έπρεπε* να κάνει.

Είναι άλλο να μαντεύεις, να υποθέτεις, κι άλλο να ξέρεις.

Connaître c'est irréparable.

* * *

Στην απελπισία μου αρπάχτηκα από την πρώτη ευκαιρία λύτρωσης που μου δόθηκε. Τουλάχιστον έτσι πίστεψα, πως θα λυτρωνόμουν. Ένα ακόμα από τα πάρα πολλά μου λάθη, απ' αυτά που πάντα στοίχιζαν και σε μένα και στους άλλους.

Την έλεγαν Τίνα και ήταν συμμαθήτριά μου στο σχολείο. Όμορφη κοπέλα, με μακριά καστανά μαλλιά, πάντα γελαστή, πάντα ευχάριστη. Είχε έρθει από την Αίγυπτο με την οικογένειά της μετά τα γεγονότα με τον Νάσερ –πίσσα στα κόκαλά του– και την πρόσεξα από την πρώτη στιγμή. Ευτυχώς με πρόσεξε κι εκείνη κι έτσι, κουβέντα στην κουβέντα, βρεθήκαμε μαζί. Δηλαδή «μαζί» τρόπος του λέγειν. Άντε, να κουβεντιάσουμε λίγο στο διάλειμμα –με τον φόβο του αδερφού, που ήταν φοβερός μαρτυριάρης– να την περιμένω έξω από τα αγγλικά στο

Κολωνάκι, τρεις φορές την εβδομάδα, για να περπατήσουμε μαζί, χέρι-χέρι, μέχρι τη στάση του λεωφορείου, να μιλάμε με τις ώρες στο τηλέφωνο κάθε βράδυ... Ένα-δύο φιλιά στα πεταχτά μετά φόβου θεού... Αυτό ήταν όλο. Και ήταν για μένα πολύ.

Είχα επιτέλους κάποιον που με θαύμαζε και με νοιαζόταν, κάποιον κοντινό, που δεν φοβόταν και δεν εμποδιζόταν από τις συνθήκες και τους κανόνες να πλησιάσει πιο πολύ. Και που δεν δίσταζε να εκφράσει τα αισθήματά του.

Για μια στιγμή πίστεψα πως είχα τη λύση.

Μαζί της ένοιωθα καλά. Ξεχνιόμουν. Ένοιωθα να με θέλουν, να είμαι επιθυμητός (ποιος μπορεί να ζήσει χωρίς αυτό;). Νά μια σχέση αμφίδρομη. Γιατί υπήρχαν κι αυτές, κι ας κόντευα εγώ να το ξεχάσω. Η ανθρώπινη ζεστασιά, το γέλιο που μοιράζεσαι με κάποιον, η λαχτάρα της συνάντησης, τα λόγια τα ψιθυριστά, τα χέρια δεμένα –χωρίς ενοχές– οι αγκαλιές, τα φιλιά...

Αλλά...

Αλλά καταλάβαινα από την άλλη μεριά πως αυτή δεν ήταν παρά μια απόπειρα απόδρασης. Ένα φάρμακο ομοιοπαθητικό, που ήλπιζα να θεραπεύσει, προσωρινά έστω, την πάθησή μου. Ίσα για να πάρω ανάσα. Ήμουν μαζί της και το μυαλό μου έτρεχε αλλού, τη φιλούσα κι άλλης τα χείλη γευόμουν. Κι όταν χωρίζαμε σ' Εκείνη επέστρεφα νοερά, τρέχοντας, γεμάτος τύψεις... σαν να μην είχα κι εγώ το δικαίωμα να νιώσω καλά. Σαν να μην είχα το δικαίωμα να θέλω να ξεφύγω, έστω κι έτσι, έστω προσωρινά από το Πρόβλημα.

Το κατάλαβε.

–Φιλεναδίτσα; με ρώτησε γελώντας ένα βράδυ που είχαμε βγει μαζί.

–Εεε... ναι...

–Καλή;

–Ναι, βέβαια.

–Απ' το σχολείο;

–Ναι.

–Είναι... σοβαρό;

–Αν ρωτάς για πότε τα στέφανα θα σ' απογοητεύσω, είπα σαρχαστικά, προσπαθώντας να κρύψω τον εκνευρισμό μου.

Γέλασε πάλι.

–Δεν θα μου πεις, ε;

–Όχι.

–Γιατί;

–Γιατί...

Γιατί δεν μπορώ να σου πω την αλήθεια. Ούτε τώρα. Γι' αυτό. Γιατί δεν είναι σωστό αυτό που κάνω, ούτε για μένα, ούτε για το κορίτσι, ακόμα ούτε και για σένα. Και το ξέρω. Και νιώθω χάλια. Για πρώτη φορά –κι αυτό (αλήθεια, πόσες «πρώτες φορές» μαζί σου!)– δεν μου αρέσω. Δεν με εκτιμώ. Και μου είναι εύκολο να ζήσω χωρίς όλα τα άλλα –εκτός από σένα– αλλά όχι χωρίς αυτοεκτίμηση. Γι' αυτό.

Σ' αυτή τη μπερδεμένη, τη ζοφερή κατάσταση, βρισκόμουν όταν αποφάσισα να γραφτώ στον στίβο.

Άλλη μια απόπειρα απόδρασης!

Απελπισίας. Που στην αρχή τουλάχιστον δεν φάνηκε σαν λάθος.

.2.

Η Απόφαση

Ήξερα ότι ήμουν γρήγορος –πολύ γρήγορος. Στη γειτονιά και στο παλιό σχολείο κάθε που «βάζαμε αγώνες» τους άφηνα όλους πίσω. Έως πολύ πίσω. Πάντα. Ο γυμναστής μας, ο επωνομαζόμενος «Παίδαρος», είχε προφητέψει:

–Εσύ, βρε σκερβελέ, να μου το θυμηθείς... μια μέρα θα κερδίσεις το κατοστάρι στους Μαθητικούς. Αν προπονηθείς... Κι αν δεν σε φάνε οι καταχρήσεις.

Οι Ετήσιοι Μαθητικοί Αγώνες ήταν στην επαρχία του τότε η υψίστη στιγμή δόξας για τους μαθητές-αθλητές. Κάτι σαν Ολυμπιάδα σε οικείο περιβάλλον και σε πιο ανθρώπινο επίπεδο. Όποιος κέρδιζε αγώνισμα εκεί περνούσε στην αιωνιότητα (η οποία διαρκεί, ως γνωστόν, μια στιγμή).

Να πω την αλήθεια, στο βάθος του μυαλού μου την έκανα αυτή την σκέψη. Τότε φαινόταν σαν κάτι μακρινό, δύσκολο, με τις συνθήκες που επικρατούσαν εκεί, που κάθε άλλο παρά ενθάρρυναν αθλητικές δραστηριότητες πέραν του ποδοσφαίρου. Εδώ όμως ήταν Αθήνα. Οι δυνατότητες ήταν άλλες και η απόφαση εύκολο να υλοποιηθεί.

Οτιδήποτε μπορούσε ν' απασχολήσει το μυαλό και την ψυχή μου, για λίγο έστω... Να ξεκολλήσω από το αδιέξοδο.

Οι διαδικασίες της εγγραφής διεκπεραιώθηκαν χωρίς πρόβλημα, κι έτσι, ένα ωραίο φθινοπωρινό απόγευμα, με «αθλητική περιβολή», παρουσιάστηκα στον αρχιπροπονητή του Σουλ-

λόγου, τον κύριο Ψύλλα, έναν σκυθρωπό, ξινισμένο κι απόμακρο τύπο.

Από την πρώτη στιγμή δεν του γέμισα το μάτι.

–Εσύ τι είσαι πάλι; με ρώτησε ενοχλημένος ρίχνοντάς μου ένα αποδοκιμαστικό βλέμμα από πάνω ως κάτω.

–Γράφτηκα χθες..., εξήγησα αμήχανος.

–Και τι αγώνισμα κάνεις, να 'χουμε το καλό ρώτημα;

–Εκατό μέτρα;..., αποτόλμησα, όχι και πολύ σίγουρος.

–Με ρωτάς ή μου λες;

–Σας λέω...

Ο παιδοτρίβης κούνησε το κεφάλι του πέρα-δώθε.

–Δεν νομίζω, είπε ξερά. Τι χρόνο κάνεις;

Σάματι ήξερα; Ο «Παίδαρος» μας αμολούσε κι όποιον πάρει ο Χάρος. Δεν είχε σκεφτεί ποτέ να μας χρονομετρήσει.

–Δεν ξέρω, ομολόγησα (με αποπλιστική ειλικρίνεια).

Ο κώουτς κούνησε το κεφάλι του και φώναξε ένα άλλο παιδί, στο ύψος μου, αλλά σαφώς πιο εύσωμο.

–Πάρτον αυτόν εδώ και πηγαίνετε να κάνετε ένα κατοστάρι, του λέει δείχνοντάς με, όπως θα έδειχνε κάποιος ένα σακί πατάτες. Και προσέξτε να φύγετε με το σφύριγμα.

Προχωρώντας προς την αφετηρία όλο και ξέκλεβα κλεφτές ματιές κατά τον αντίπαλο. Εύσωμος μεν, αλλά ψωμί. Δύσκολο να πιστέψεις πως τούτος εδώ ήταν σπρίντερ, περισσότερο σε σφαιροβόλο έφερνε. Μάλλον του χεριού μου τον είχα. Αλλά πάλι... Άσχετος εγώ, απροπόνητος κι άμαθος... Τι άραγε ήμουν ικανός να κάνω;

Ο προπονητής σφύριξε κι εμείς αμοληθήκαμε –από ορθία θέση– να επιτελέσουμε το καθήκον που μας ορίστηκε. Από τα πρώτα μέτρα κατάλαβα πως οι φόβοι μου ήταν αβάσιμοι. Πράγματι τον είχα του χεριού μου τον συνάδελφο. Το μόνο πρόβλημα ήταν πως το τέρμα σαν να παραβρισκόταν μακριά – αλλά γι' αυτό μάλλον ευθυνόταν η απροπονησία που λέγαμε.

Ο κύριος Ψύλλας μελετούσε εμβριθώς το χρονόμετρό του.

–Πόσο, πόσο; ρώτησα με αγωνία.

Μου 'ριξε μια σκοτεινή ματιά, απ' αυτές με τα σμιγμένα φρύδια.

–Να μην σ' ενδιαφέρει, είπε ξερά. Ορίστε μας! Ακόμα δεν ήρθες, έχεις κι απαιτήσεις! Άντε, πηγαίνετε τώρα μαζί, να κάνετε μερικά χαλαρά σπρινταρίσματα. Μπρος, δρόμο.

Δεν κάναμε καλή αρχή, αλλά δεν είπα κουβέντα, μόνο ακολουθήσα τον συνάδελφο, Γιώργο τον έλεγαν, για τα σπρινταρίσματα που λέγαμε.

–Έτσι είναι, με παρηγόρησε αυτός. Αχώνευτος. Με μας τους πιτσιρικάδες είναι σαν να κάνει αγγαρεία, μόνο τα τσαμπιόνια τον ενδιαφέρουν. Θα συνηθίσεις σιγά-σιγά.

–Και γιατί δεν μας είπε πόσο κάναμε; γκρίνιαξα εγώ.

Ο Γιώργος γέλασε.

–Μάλλον δεν θα 'πιασε καλά τον χρόνο, είπε. Μπορεί να του κόλλησε το χρονόμετρο και να μην θέλει να το παραδεχτεί.

Το απόγευμα πέρασε έτσι, με τα ψέματα. Αν είχα την εντύπωση τότε με τον «Παίδαρο» ότι προπονιόμασταν στα κουτουρού, εδώ ήταν ακόμα χειρότερα. Τι διάλογο, κανείς δεν ενδιαφέρεται για τους πιτσιρικάδες;

–Πόσων χρονών είσαι; με ρώτησε ο κύριος Ψύλλας όταν πήγα ν' αναφέρω εκτέλεση των όσων –με μισή καρδιά– μας είχε αναθέσει να κάνουμε.

–Στα δεκατέσσερα...

Κούνησε το κεφάλι του αποδοκιμαστικά.

–Μεγάλος είσαι, παρατήρησε. Τι να σε κάνω εγώ δεκατεσσάρων χρονών; Τι να σου πρωτομάθω και πώς να σε γυμνάσω; Στην Αμερική τα παιδιά μπαίνουν στο γυμναστήριο από τα οχτώ τους χρόνια, για να μην πω και για τα κράτη του Παραπετάσματος, όπου τα διαλέγουν απ' την κούνια. Μόνο έτσι γίνονται οι πρωταθλητές, τι νομίζεις; Εδώ, μου 'ρχόσαστε όταν είναι να βγείτε στη σύνταξη. Τι να σας κάνω εγώ τότε, σε ερωτώ.

Τι πλάνα να καταστρώσω και με τι προοπτικές να εργαστώ;
Τέλος πάντων... Πώς σε είπαμε;...

Του είπα.

Ο παιδοτρίβης ούτε που το έλαβε υπόψη του. Του ταίριαζε καλύτερα φαίνεται να είμαι ανώνυμος.

–Χρειάζεσαι πολλή δουλειά, είπε. Ασκήσεις, βάρη, κυκλική προπόνηση, τεχνική... Να λυθούν τα πόδια σου... Δεν είναι στυλ αυτό που έχεις. Σαν χεσμένος πας... Θες δουλειά, πολλή δουλειά και πειθαρχία. Τέλος πάντων... Θα δούμε αν αξίζει τον κόπο... Που δεν νομίζω... Τώρα πήγαινε να ντυθείς. Αύριο έχουμε τους Εσωτερικούς Αγώνες του συλλόγου. Θα σε βάλω στα εκατό των παιδιών να δούμε κι επίσημα τι ψάρια πιάνεις, αν και εφόσον... που δεν...

Άφησε τη φράση του ατελείωτη. Ήταν ηλίου φαινότορο ότι δεν είχα καταφέρει να τον εντυπωσιάσω. Άλλωστε, δεν το είχε ξεκαθαρίσει; Δεκατεσσάρων χρονών γέρο, τι να μ' έκανε;

Γύρισα στο σπίτι με ανάμικτα συναισθήματα. Για μια ακόμη φορά διαπίστωνα, από πρώτο χέρι, ότι τίποτα στην Αθήνα δεν ήταν εύκολο. Αλλά μήπως δεν το 'λεγε και η λαϊκή ρήση; «Στο χωριό δήμαρχος, στην πόλη κλητήρας».

Δεν κοιμήθηκα πολύ καλά κείνο το βράδυ. Δεν ήταν η αγωνία για τους αυριανούς αγώνες, για τους οποίους δεν είχα το παραμικρό κίνητρο, αφού κανείς δεν με ήξερε εδώ και κανέναν δεν ήξερα –οπότε και πάτος να 'ρχόμουν πάλι κανείς δεν θα το μάθαινε– όσο το ότι ήθελα να αποδείξω στον αδιάφορο και υπερόπτη προπονητή πως κάτι αξίζω κι εγώ. Να του αποδείξω ότι κι εμείς, τα υπέργηρα βλαχάκια της επαρχίας, κάτι μπορούμε να καταφέρουμε, όταν μας δίνεται η ευκαιρία.

Κατέβηκα στο Γυμναστήριο από τις τρεις, κατευθείαν από το σχολείο, και το βρήκα αλλαγμένο, ντυμένο στα γιορτινά του. Ο κυρ-Μήτσος, ο εκ των βλάχων επιστατών, είχε πατήσει με ασβέστη τις γραμμές των διαδρομών, τα σκάμματα είχαν σενιαριστεί, οι βαλβίδες των ρίψεων είχαν σκουπιστεί, η σημαία του συλλόγου κυμάτιζε στον ιστό υπερηφάνως και γενικά επικρατούσε ένα κλίμα επισημότητας. Με την ψυχή στο στόμα –το κενό στο στομάχι, που θα με συντρόφευε συχνά εφεξής– και μόνος,

σαν τον ψώριαρο, αφού δεν γνώριζα κανένα, πήρα να φέρνω γυροβολιές στον στίβο για να προθερμανθώ. Ήδη, από τη χθεσινή σύντομη άσκηση ένιωθα πιασμένος και σκεβρωμένος σαν στραβοσουγιάς –είπαμε, η απροπονησία.

Είχε μαζευτεί πολύς κόσμος εδώ μέσα σήμερα. Υπήρχαν όλες οι ηλικίες κι όλα τα σουλούπια, όλες οι αμφιέσεις, σε όλα τα χρώματα, αλλά υπήρχε επίσης και κάτι που όλοι μοιράζονταν μεταξύ τους: τη σιγουριά του σπιτονοικοκύρη. Αυτοί ήταν οι δικοί τους αγώνες. Σπιτικοί, οικογενειακοί, κάτι σαν παιχνίδι και σαν στοίχημα ανάμεσα σε φίλους. Το αποτέλεσμα θ' αποφάσιζε για τη θέση του καθενός στην άγραφη ιεραρχία του συλλόγου. Άλλωστε, αυτοί ήταν και οι τελευταίοι αγώνες της χρονιάς, όπου να 'ταν θ' άρχιζε η χειμερινή προετοιμασία.

Καθόμουν και χάζευα τα αγωνίσματα που διαδέχονταν το ένα το άλλο με τούτους τους φτασμένους και σίγουρους για τον εαυτό τους αθληταράδες, πολλοί εκ των οποίων ήταν ήδη διάσημοι (αλλά και οι κομπάρσοι εμένα τρισθεώρατοι μου φαίνονταν) κι αναρωτιόμουν αν κάποια στιγμή θα κατάφερα να βρω κι εγώ μια μικρή θέση ανάμεσά τους.

Όταν ήρθε η σειρά των 100 μέτρων της κατηγορίας των παιδιών τα πόδια μου ήταν κομμένα. Οι υπόλοιποι πέντε αντίπαλοι έδειχναν σίγουροι και χαλαροί. Πάντα οι αντίπαλοι δείχνουν σίγουροι και χαλαροί. Απ' όλους πιο σίγουρος έδειχνε ένα νευρώδες παιδί, λίγο κοντότερο από μένα, με πράσινη φανέλα και λευκό σωβρακάκι. Νίκο τον φώναζαν οι άλλοι και ήταν φαίνεται το φαβορί σ' αυτό το αγώνισμα. Το ότι έτρεχε στη διπλανή από μένα διαδρομή έκανε τα πράγματα –έτσι πίστευα τουλάχιστον– ακόμα πιο δύσκολα. Αν τα κατάφερα τουλάχιστον να κάνω μια εκκίνηση της προκοπής!...

Ο κύριος Ψύλλας ήρθε να μας δώσει την εκκίνηση.

–Κοιτάξτε μην έχουμε τίποτα άκυρες και μας βρει η νύχτα εδώ πέρα, μας προειδοποίησε σκουντούφλικά. Περιμένετε ν' ακούσετε πρώτα την πιστολιά και μετά αμολιόσαστε. Συνεννοηθήκαμε;

Ακούστηκαν μερικά «μάλιστα», από το δικό μου στόμα δεν έβγαινε φωνή, ήταν κατάξερο.

–Λάβετε θέσεις.

Γονατίσαμε στο καρβουνίδι και τοποθετήσαμε τα πόδια μας στις λακκούβες, που έπαιζαν τον ρόλο βατήρων –ηρωικές εποχές!

–Τα χέρια μέσα από τη γραμμή, εσύ, ο καινούργιος, γάβγι-σε ο αφέτης.

Νά που όλο και κάτι μαθαίνει κανείς! Μέχρι αυτή τη στιγμή δεν είχα ιδέα για το πού πρέπει να τοποθετεί κανείς τα χέρια του, αλλά σάματι είχα κάνει κι άλλες εκκινήσεις;

–Έτοιμοι!...

Ο χρόνος σταμάτησε και μαζί το μυαλό μου. Προς θεού, μην φύγω πριν από την πιστολιά κι ακούσω τα εξ' αμάξης από τον αυστηρό κουμπουροφόρο...

Μπαμ!

Έφυγα, φυσικά, πολύ άσχημα. Έβαλα τα δυνατά μου να διορθώσω τη ζημιά και γύρω στη μέση της διαδρομής κατάφερα να πιάσω τον σίγουρο με την πράσινη φανέλα. Αλλά τα ρημάδια τα πόδια μου τρόμαζα να τα ξεκολλήσω από το καρβουνίδι. Μολύβια είχαν γίνει, ασήκωτα! Έτρεχα και βλαστήμαγα από μέσα μου, γιατί ήξερα ότι τα έκανα όλα λάθος. Σφιγγόμουν υπερβολικά, είχα χάσει τον ρυθμό της αναπνοής μου και ήταν αδύνατο να επιταχύνω. Το νήμα ήρθε καταπάνω μας γρηγορότερα απ' ότι περίμενα και μ' έβγαλε από τη μιζέρια και την κακομοιριά. Ποιος νίκησε;... εγώ ή ο σίγουρος;

Μερικά λεπτά αγωνίας και διαβουλεύσεων και οι κριτές μ' έδιναν πρώτο, αλλά με τον ίδιο χρόνο με τον αντίπαλο, 12:7. Χρόνος εντελώς παιδικός βέβαια, αλλά τουλάχιστον κέρδισα! Την πρώτη φορά που έτρεχα επισήμως!

Ούτε ο αντίπαλος, ήταν ευχαριστημένος από την επίδοση.

–Σκατά χρόνος, γκρίνιαζε, σφίγγοντάς μου ωστόσο το χέρι ιπποτικά. Σε λίγο θα μας κερδίζουν και οι γκόμενες, γαμώ το στανιό μου!

–Τι ρεκόρ έχεις; τον ρώτησα.

–11:8, μου απάντησε. Εσύ;

–Κι εγώ... (τι να 'λεγα;).

Με κοίταξε απορημένος και με μεγάλη δόση –δικαιολογημένης– δυσπιστίας.

–Κι από πού μας έρχεσαι, ρε φίλε; μου κάνει. Γιατί εγώ πρώτη φορά σε βλέπω σε αγώνες.

Του είπα. Ο τσακάλης έβαλε τα γέλια.

–Αμ, έτσι πες μου ντε! φώναξε. Είπα κι εγώ!... Εντάξει, εκεί κάτω τρέχετε σε κατηφόρες και σας χρονομετρούν με το ρολόι της εκκλησίας... Έτσι, να σου κάνω εγώ μέχρι και παγκόσμιο ρεκόρ, άμα λάχει!...

Δεν μου άρεσε το πνεύμα, αλλά δεν είπα τίποτα. Στο κάτω-κάτω κανενός δεν του αρέσει να χάνει, πόσο μάλλον από έναν άγνωστο. Όχι ότι δεν ήταν δικαιολογημένη η δυσπιστία του ανθρώπου δηλαδή. Στην επαρχία, με τα πενιχρά μέσα και τη χαλαρή εφαρμογή των κανονισμών, είναι πολύ πιο εύκολο να πετύχει κανείς «μεγάλες» επιδόσεις. Ένα δέκατο παραπάνω, ένα δέκατο παρακάτω, δεν χάλασε ο κόσμος...

Αργότερα παρέλαβα από τα χέρια του άφαντου, όπως έμαθα, κατά τη διάρκεια του υπόλοιπου έτους, κυρίου Προέδρου και το πρώτο μου (επίχρυσο) μετάλλιο που συνοδευόταν από το σχετικό δίπλωμα.

«Ο Σύλλογος απονέμει...»

Αλλά η παράσταση δεν τελείωνε εδώ γιατί ο κύριος Ψύλλας αποφάσισε να με βάλει να τρέξω την επομένη και στα 200.

–Να δούμε τι ψάρια πιάνεις, μου είπε σκυθρωπά.

Τώρα όμως ήμουν τελείως πιασμένος, με το ζόρι περπατούσα. Αλλά το ρημάδι το φιλότιμο δεν μου επέτρεπε να κάνω πίσω. Ήμουν βλέπεις καινούργιος στο παιχνίδι κι έπρεπε να το παίξω με τους δικούς τους όρους.

Παρουσιάστηκα λοιπόν και την επομένη, έτρεξα φιλότιμα κι όπως ήταν φυσικό, αυτή τη φορά έφαγα χώμα. Ο χθεσινός νικημένος (επί του νήματος) αντίπαλος μου έριξε κανονικά δυο μέτρα και πάλι καλά να λέω που κατάφερα να τερματίσω δεύτερος. 26:8 εκείνος, 27:0 εγώ. Αστεία πράγματα δηλαδή.

–Τι έγινε, ρε τσαμπιόνι, ξεφούσκωσες; με ειρωνεύτηκε μετά ο νικητής.

Αλλά ήμουν πολύ ξεθεωμένος για να του απαντήσω κι έτσι τ' άφησα για άλλη φορά.

Πάντως δεν ήταν κι άσχημα. Μια πρώτη και μια δεύτερη θέση στους πρώτους μου αγώνες, δεν μπορώ να πω πως ήταν ό,τι χειρότερο. Απροπόνητος, χωρίς συγκέντρωση, τελείως ψαρωμένος και σε περιβάλλον κάθε άλλο παρά φιλικό. Τελικά ίσως να μην ήταν πια και για πέταγμα «ο τσέλιγκας που σπάει τα χρονόμετρα στις βουνοπλαγιές».

Δεν ήταν ιδανικά, αλλά δεν ήταν κι άσχημα. Και η όλη ατμόσφαιρα των αγώνων μου άρεσε. Ο κώουτς ήταν βέβαια αχώνευτος, αλλά σάματι θα τον παντρευόμουν;

* * *

Στην Τίνα δεν είπα τίποτα. Δεν ξέρω γιατί. Δεν μου 'βγαίνε... ντρεπόμεουν... Σαν να φοβόμουν μην και μπορέσει να διαβάσει το μυαλό μου, τι ήταν αυτό που μ' έκανε να ριχτώ σ' αυτή την περιπέτεια, με την τόσο αβέβαιη συνέχεια και το απροσδιόριστο τέλος.

Το είπα όμως σ' Εκείνη. Και φάνηκε να εκπλήσσεται.

–Στίβο! είπε. Εσύ;!... Πώς σου 'ρθε;

–Έτσι, μουρμούρισα. Για να κάνω κάτι.

–Και... είσαι καλός;

–Κάτι κουτσοκαταφέρνω, είπα.

–Μπα;

–Ναι, φαίνεται ότι σε κάτι φτουράω τελικά κι εγώ.

–Μωρέ σε πολλά φτουράς... Μυαλό δεν έχεις.

–Ευχαριστώ.

–Γιατί, ψέματα λέω;

–Όχι...

–Και δε μου λες;... Θα συνεχίσεις;

–Ε, ναι... μάλλον. Αν δω ότι πάω καλά...

–Να κερδίζεις παναπεί;

–Να μην είμαι πάτος παναπεί.
–Να κερδίζεις θες, είπε με σιγουριά. Αν σε ξέρω καθόλου αυτό έχεις στο μυαλό σου. Αλλά να έχεις υπόψη σου ότι κανείς δεν κερδίζει πάντα.
–Αυτό κι αν το ξέρω πια! είπα.
Με κοίταξε παραξενεμένη.
–Τι θες να πεις; ρώτησε.
–Τίποτα. Κάτι δικά μου.
–Α, μάλιστα. Τα «δικά σου», τα μυστηριώδη... Και η μικρή τι λέει;
–Ποια μικρή; απόρησα (είχα ξεχάσει την Τίνα).
–Το... αίσθημα ντε!
–Α... Δεν της το 'χω πει ακόμα.
–Και πότε σκοπεύεις να της το πεις με το καλό;
–Εεε... Κάποια στιγμή...
Με κοίταξε με κείνο το λατρεμένο, το χοροϊδευτικό της ύφος.
–Τι να πω; είπε. Εσύ ξέρεις. Εγώ να σου ευχηθώ... καλή σταδιοδρομία.
–Θα 'ρθεις να με δεις καμιά φορά; ρώτησα.
–Σε αγώνες; Φυσικά. Πες μου πού και πότε και θα κανονί-
σω.
Που θα πει πως όταν συνέβαινε αυτό θα έπρεπε να είμαι σί-
γουρος πως θα κέρδιζα. Για κείνη θα έτρεχα έτσι κι αλλιώς.

Άλλο η Αρχή κι άλλο η Συνέχεια

Τελικά φαίνεται πως η ζωή είναι έτσι φτιαγμένη ώστε όταν σου δίνεται κάτι καλό ν' ακολουθεί από κοντά κι ένα στραπάτσο. Ίσως για να υπάρχει ισορροπία, ίσως για να έχεις το νου σου, να μην παρασυρθείς και πιστέψεις ότι ο δρόμος μπροστά σου είναι ίσια άσφαλτος, χωρίς λακκούβες και στροφές, επειδή έτυχε να κάνεις μερικά μέτρα χωρίς πρόβλημα και ζόρι.

Τέσσερις μέρες μετά το ασυζητητί επιτυχημένο μου ντεμπούτο... τι λέω;... μετά τον περιφανή μου θρίαμβο και μόλις που είχα αρχίσει να ξεπιάνομαι ο κύριος Ψύλλας με φώναξε κοντά του, με το συνηθισμένο του επιτακτικό ύφος.

—Αύριο το απόγευμα, στις δύο και μισή ακριβώς να βρίσκεσαι στο Γυμναστήριο του Πανελληνίου, με διέταξε. Αρχίζουν οι Πανελλήνιοι Παιδικοί Αγώνες. Θα τρέξεις εκατό μέτρα.

Απόμεινα να τον κοιτάζω σαν χαζός. Δεν είχα ιδέα ότι υπήρχαν Πανελλήνιοι Παιδικοί Αγώνες, αλλά ούτως ή άλλως το όλο πράγμα ακουγόταν άκρως φοβιστικό. Πανελλήνιοι σημαίνει απ' όλη την Ελλάδα. Παναπεί στους αγώνες αυτούς θα μαζεύονταν όλα τα τσακάλια από τα πέρατα της επικράτειας, για να διεκδικήσουν τιμές και διακρίσεις. Εγώ, ο άσχετος, τι δουλειά είχα ανάμεσα σ' αυτούς;

—Μα... Είμαι απροπόνητος, ψέλλισα.

Μου έριξε μια αυστηρή ματιά μέσα από τα φυμέ γυαλιά του.

–Απροπόνητος, ξεαπροπόνητος, θα κατεβείς να τρέξεις, είπε. Ο σύλλογος έχει ανάγκη από βαθμούς.

Έτσι έμαθα πως το συμφέρον του συλλόγου είναι αυτό που προέχει. Ο σύλλογος χρειάζεται βαθμούς, λεχρίτες. Κόψτε το λαιμό σας να τους μαζέψετε. Τι θα πει «είμαι απροπόνητος (τραυματισμένος, άρρωστος, ξεθεωμένος)»;». Ο σύλλογος χρειάζεται βαθμούς, πάει και τελείωσε.

–Να πας να παραλάβεις ρουχισμό από τον κυρ-Μήτσο, συνέχισε ο προπονητής. Κι όπως είπαμε, στις δυόμισι ακριβώς.

Ο ρουχισμός ήταν ένα λευκό φανελάκι με το σήμα εντός κύκλου σταμπαρισμένο στο στήθος κι ένα σωβρακάκι του ιδίου χρώματος με διπλές μαύρες ρίγες στα πλάγια και στη μπορντούρα –η επίσημη στολή του Συλλόγου. Δεν μου άρεσε. Το άσπρο μου θύμιζε παγωτατζήδες. Θα προτιμούσα κάτι σε μπλε, κάτι σε κόκκινο ή σε μαύρο ακόμη, αλλά αυτά είχαμε, μ' αυτά θα πορευόμασταν. Όσο για φόρμα και παπούτσια, ούτε κουβέντα. Ο σύλλογος ήταν, λέει, φτωχός κι ως εκ τούτου δεν μπορούσε να ανταποκριθεί στις παράλογες απαιτήσεις των αθλητών του –και δη των πιτσιρικάδων και άσημων– καλή ώρα εμένα.

Δεν πέρασα καλή νύχτα στη σκέψη πως αύριο, έτσι ξαφνικά, θ' αγωνιζόμουν σε Πανελλήνιο Πρωτάθλημα –έστω και παιδών. Δεν είχα καιρό να προετοιμαστώ σωματικά και ψυχικά, ψυχικά κυρίως. Πώς να το κάνουμε, μέχρι χθες έκανα επί κοντώ με τα αλάνια της γειτονιάς, χρησιμοποιώντας σημαϊόξυλο για κοντάρι, και τώρα θα 'πρεπε να στηθώ στην αφετηρία με τους «επαγγελματίες», να περιμένω να με κάνουν μια μπουκιά; Εδώ εγώ ακόμα άκουγα την πιστολιά του αφέτη και τρόμαζα!

Στο σχολείο πάλι όλο το πρωί ταξίδευα, πράγμα που μου στοίχιζε αλλεπάλληλες κατσάδες από τους καθηγητές, που δεν με ήξεραν ακόμα και γι' αυτό με κυνηγούσαν ανηλεώς. Μέχρι να πάει δύο η ώρα, να μπω στο τρόλεϋ για την Κυψέλη είχα αλλάξει γνώμη πέντε φορές. Δηλαδή, αν έκανα το κορόϊδο και δεν πήγαινα;... Ποιος θα το 'παιρνε είδηση; Μα ο κύριος Ψύλλας φυσικά, που χρειαζόταν βαθμούς για τον σύλλογο. Κι αν άλλαζα σύλλογο; Να πήγαινα ας πούμε στον Παναθηναϊκό, το γήπεδο του οποίου ήταν σε ίση απόσταση από το σπίτι μου με το γυμναστήριο του Συλλόγου. Ο Παναθηναϊκός, πώς να το κάνουμε,

ήταν μεγάλος σύλλογος, δεν χρειαζόταν τους αμφίβολους βαθμούς που θα πρόσφερε ενδεχομένως ένας πρωτάρης. Όμως, τι τα θες, η ιδέα και μόνο να φορέσω εγώ, ο από τα γεννοφάσκια μου γαύρος, την ελεεινή πράσινη φανέλα μ' έκανε ν' ανατριχιάζω – τόσο μου 'χοβε τότε!

Στη μάνα μου δεν είπα φυσικά ότι είχα αγώνες, άλλωστε σιγά να μην καταλάβαινε! Έφυγα και νόμιζε ότι πάω για προπόνηση, όπως τις άλλες μέρες.

–Να προσέχεις να μην ιδρώνεις κι αρπάξεις καμιά πούντα, με συμβούλεψε κατευοδώνοντας με.

Το Γυμναστήριο του Πανελληνίου βρίσκεται στην καρδιά της πόλης και μάλιστα στην πιο πυκνοκατοικημένη της περιοχή. Ενώ εμείς, στον Σύλλογο, αντικρίζαμε την Ακρόπολη και τον Αρδηττό, εδώ γύρω-γύρω ξεπρόβαλαν πολυκατοικίες. Ωστόσο το Γυμναστήριο αυτό είχε ένα μεγάλο προσόν έναντι του δικού μας. Ήταν περιφέρειας τετρακοσίων μέτρων, αντί των διακοσίων πενήντα που είχαμε εμείς, κι αυτός ήταν ο λόγος, υποθέτω, που επιλέχτηκε γι' αυτούς τους τόσο σημαντικούς αγώνες. Κι εδώ, όπως στους Εσωτερικούς του Συλλόγου, υπήρχε ένας αέρας επισημότητας. Οι διαδρομές περασμένες με ασβέστη, οι βαλβίδες άψογες, τα πάντα στην εντέλεια.

Κόσμος και κοσμάκης γέμιζε τον αγωνιστικό χώρο. Φόρμες όλων των σχεδίων και των χρωμάτων έκαναν προθέρμανση στον στίβο, τις βαλβίδες των ρίψεων και τα σκάμματα. Κάτι παιδιά του Πανιωνίου, με τις χαρακτηριστικές τους μπλε και κόκκινες έκαναν γύρους από την εξωτερική καλαμπουρίζοντας μεταξύ τους –βετεράνοι μου φάνηκαν αυτοί– ενώ μια ομάδα Παναθηναϊκών με πράσινα τους ακολουθούσαν κατά πόδας. Κόκκινοι Ολυμπιακοί, γαλάζιοι Πανελλήνιοι –οι οικοδεσπότες– κιτρινόμαυροι ΑΕΚτζήδες κι ένα σωρό άλλοι, που δεν μπορούσα να τους προσδιορίσω με την πρώτη ματιά, πηγαινοέρχονταν, όλοι σίγουροι αυριανοί πρωταθλητές. Έψαξα να βρω κάποιον δικό μας, αλλά μήπως ήξερα και κανέναν; Έτσι πήρα να φέρνω μοναχικές βόλτες στην εξωτερική βυθισμένος σε μαύρες σκέψεις κι ακόμα πιο μαύρα προαισθήματα.

Τέρμα τα ψέματα. Εδώ θα μάθαινα πια τι ακριβώς άξιζα. Απροπόνητος, άσχετος, τι διάολο πιθανότητες είχα; Ελάχιστες,

για να μην πω μηδαμινές. Οι άλλοι όλοι έμοιαζαν να 'χουν αλωνίσει τους στίβους και τα στάδια από τα γεννοφάσκια τους, όλοι σκληροτράχηλοι, όλοι γυμνασμένοι. Εγώ...

Ο κύριος Ψύλλας διέκοψε τις καταστροφικές ονειροπολήσεις μου.

—Ο προκριματικός των εκατό γίνεται σε λίγα λεπτά, μου είπε. Ετοιμάσου και πήγαινε να παρουσιαστείς στην αφετηρία.

Αυτό, έτσι ξερά. Ούτε καλή επιτυχία, ούτε τίποτα.

Πήρα τον σάκο μου από κει που τον είχα αφήσει και ξεκίνησα, με το κεφάλι σκυφτό και τα πόδια κομμένα, προς την αφετηρία, όπου είχε αρχίσει να μαζεύεται κόσμος. Ένας αφέτης διάβαζε τις σειρές από ένα χαρτί που κρατούσε. Με είχαν ρίξει στην πρώτη σειρά, στη διαδρομή τρία —πάλι καλά! Ο αφέτης τελείωσε την ανάγνωση και διέταξε να ετοιμάζεται η πρώτη σειρά. Τα χέρια μου, που έδεναν τα κορδόνια των σπάικς, έτρεμαν ή ήταν η ιδέα μου;

Στην πρώτη διαδρομή, τη χειρότερη, ένα γεροδεμένο παιδί του Πανιωνίου που οι άλλοι τον φώναζαν Μπάμπη —εκ των φαβορί. Δίπλα του άλλος ένας Πανιώνιος, παραδίπλα εγώ, μετά ένας του Πειραιϊκού, ένας Παναθηναϊκός κι ένας Πανελλήνιος. Ήμουν τουλάχιστον ο ψηλότερος —κάποια παρηγοριά ήταν κι αυτή!

Οι δυο Πανιώνιοι κι ο Πανελλήνιος είχαν βατήρες, εμείς οι υπόλοιποι θα ξεκινούσαμε από λακκούβες, τεχνική της αρχής του αιώνα.

Ο αφέτης, ένας ξερακιανός συνταξιούχος, παλιός Βαλκανιονίκης των μεγάλων αποστάσεων, μας έδωσε την εντολή να λάβουμε θέσεις.

—Εσύ, ο άσπρος, τα χέρια πίσω από τη γραμμή, μου φώναξε.

Φυσικά, πώς μου είχε διαφύγει;!...

Βολέυτηκα όπως μπόρεσα... σαν σταβουσουλιάς ένοιθα, και προσπάθησα να ηρεμήσω τους χτύπους της καρδιάς μου, που πολύ φοβόμουν πως θα σκέπαζαν τα παραγγέλματα. Πού μπλέξαμε!

Θα προκρίνονταν λέει για τα προημιτελικά οι τρεις πρώτοι. Ε, δεν ήταν πια και τίποτα το ακατόρθωτο. Τον Πειραιϊκό και τον Παναθηναϊκό μάλλον τους είχα του χεριού μου, ο Πανελλήνιος παιζόταν, όσο για τους Πανιώνιους, ούτε κουβέντα! Εντάξει, πρώτος, δεύτερος, αυτοί, τρίτος ελδού μου... Μια χαρά!

–Έτοιμοι!...

Ανασηκώθηκα και διαπίστωσα ότι αν αργούσε ο αφέτης την πιστολιά μάλλον θα γκρεμιζόμουν, οι λακκούβες βρίσκονταν σε απόσταση για πολύ κοντύτερα πόδια από τα δικά μου.

Η πιστολιά με βρήκε να παραπαίω στα πρώτα βήματα, ενώ οι κόκκινες φανέλες με τα μπλε σορτσάκια από αριστερά μου κάλπαζαν ήδη. Κατάφερα να ξαναβρώ την ισορροπία μου κι άρχισα να παλεύω να καλύψω ό,τι έδαφος μπορούσα. Εντάξει, οι Πανιώνιοι, αναμενόταν, δεν πιάνονταν, οι άλλοι όμως;

Όλα λάθος. Κατάλαβα ότι πάλι όλα τα 'κανα λάθος. Σφιγγόμεν, προσπαθώντας να πάω πιο γρήγορα και το μόνο που κατάφερα ήταν να πηγαίνω πιο αργά. Αδύνατον να ξεκολλήσω από το μπουλούκι που κυνηγούσε τους δυο Πανιώνιους. Όπα κι άλλη πλάτη! Του Πανελλήνιου αυτή τη φορά. Ωραία... Το κάτσαμε το καράβι!

Ο Μπάμπης την κέρδισε την κούρσα με άνεση. Ο άλλος Πανιώνιος δεύτερος, τρίτος ο Πανελλήνιος και τέταρτος και καταϊδρωμένος... η αφεντιά μου. Δηλαδή, ήμουν έξω, από τον προκριματικό κιόλας!

–Σαν χεσμένος έτρεξες, με αποπήρε ο κύριος Ψύλλας, που έβλεπε βαθμούς να χάνονται. Ροΐδο τα 'κανες! Συγχαρητήρια.

Κατέβασα το κεφάλι και πήγα να μαζέψω τα πράγματά μου. Αυτό ήταν! Τέλειωσαν τα ψέματα. Δεν φτούραγα. Τέταρτος σε προκριματικό! Δηλαδή... πάτος των πάτων.

Ντύθηκα γρήγορα-γρήγορα κι έφυγα από το Γυμναστήριο και τους αγώνες με σχυμμένο κεφάλι. Δεν ξέρω πόσες ώρες γύριζα στους δρόμους αυτής της εχθρικής πόλης. Όταν πάντως έφτασα σπίτι μου –με τα πόδια πάντα– είχε σκοτεινιάσει.

–Πώς πήγε η προπόνηση; με ρώτησε η μάνα μου.

–Σκατά, απάντησα και πήγα να κλειστώ στο δωμάτιό μου.

Δεν κοιμήθηκα κείνη τη νύχτα. Χιλιάδες σκέψεις μου τριβέλιζαν το μυαλό. Να τα παρατήσω ή να σφιξω τα δόντια και να συνεχίσω ελπίζοντας;... Αλλά να ελπίζω σε τι, σε κάτι καλύτερο;... Και πώς θα το πετύχαινα το καλύτερο, χωρίς καθοδήγηση, χωρίς συμβουλή από κάποιον που νοιαζόταν; Ο κώουτς, δεν έτρεφα αυταπάτες, δεν με είχε πάρει με καλό μάτι. Οι βαθμοί τον ενδιέφεραν και τώρα που δεν κατάφερα να τους προσκομίσω θα μ' έφτυνε πια τελείως. Τι θα μπορούσα να κάνω; Μήπως διάλεξα λάθος σύλλογο τελικά; Μήπως θα 'πρεπε να το ξανασκεφτώ; Να ξανασκεφτώ τι πράγμα;

Πρωί-πρωί την επόμενη μέρα κατέβηκα να πάρω την «Αθλητική Ηχώ» από το περίπτερο.

Ο Μπάμπης είχε κερδίσει στον τελικό των 100 με 11:8! Οι υπόλοιποι δύο που ανέβηκαν στο βάθρο κι αυτοί Πανιώνιοι! Έφαξα να βρω τον εαυτό μου στις προκριματικές κούρσες. Με είχαν γράψει λάθος, με δύο λάμδα.

Πανωλεθρίαμβος!

Όμως...

Υπήρχε και κάτι καλό σε όλη αυτή την ψυχική, κυρίως, τάλαιπωρία. Το μυαλό μου απασχολιόταν με χρόνους, εκκινήσεις, τρεχάματα, επιτυχίες κι αποτυχίες και μου άφηγε πολύ λίγο χώρο για τις σκέψεις εκείνες που τόσο δυσκολεύομαι να διαχειριστώ. Όχι εντελώς βέβαια, γιατί όταν το βράδυ σωριαζόμουν στο κρεβάτι μου ξεθεωμένος, ελπίζοντας να ξεραθώ αμέσως, τότε ήταν που διάλεγε να μ' επισκεφθεί ο Λογιστής, για να κάνουμε τους λογαριασμούς και να κλείσουμε –ει δυνατόν– τα βιβλία. Τότε που οι αντιστάσεις μου βρίσκονταν στο πιο χαμηλό επίπεδο.

–Άσε, τα βρίσκουμε αύριο αυτά, εκλιπαρούσα.

–Όχι, επέμενε εκείνος. *Τώρα.*

Και βέβαια, πάνω-πάνω στη στήλη των λογαριασμών βρισκόταν... ποιος άλλος;... Εκείνη!

Κι αρκετά πιο χαμηλά η Τίνα.

Η «εναλλακτική διέξοδος». Και οι τύψεις με τύλιγαν, να με πνίξουν. Γιατί ήξερα πολύ καλά ότι, όσο κι αν προσπαθούσα, όσο

κι αν πίεζα τον εαυτό μου, δεν θα μπορούσα ποτέ να της ανταποδώσω τα ίσα. Κι αυτό στη συνείδησή μου καταγραφόταν, όχι σαν έλλειμμα, αλλά σαν απάτη. Κι αυτή ούτε καν το υποπτευόταν.

Ενώ Εκείνη...

–Για πες για τη μικρή, μου πέταξε ένα απόγευμα. Πώς πάει το ειδύλλιο;

–Η «μικρή» είναι μόλις δυο χρόνια μικρότερή σου, της υπενθύμισα εκνευρισμένος.

–Ε, κι εγώ τι λέω;

Και γελούσε, παρασύροντας κι εμένα.

–Νομίζω πως η «μικρή», σε αντίθεση με κάτι «άλλους», νοιάζεται για μένα, της πέταξα για να την πικάρω.

–Α, γιατί αυτό ήταν που έψαχνες; Κάποια που να νοιάζεται για σένα; Η μάνα σου δεν φτάνει;

–Εννοώ ότι με σκέφτεται. Ενδιαφέρεται. Μ' αποζητά.

–Συγχαρητήρια! Τότε θα πρέπει να είσαι ευχαριστημένος.

–Είμαι.

Μου έριξε ένα κοροϊδευτικό βλέμμα.

–Κι εγώ τότε γιατί δεν βλέπω κάτι τέτοιο; είπτε.

–Γιατί δεν κοιτάς καλά, απάντησα.

–Παναπεί ότι δεν σε ξέρω καθόλου;

–Με ξέρεις ελάχιστα.

–Έτσι λες εσύ.

–Έτσι ξέρω εγώ.

–Πιστεύεις δηλαδή ότι είσαι τόσο πολύπλοκος πια;

–Όχι πολύπλοκος, μπερδεμένος, είπα κι αμέσως το μετάνιωσα.

Περίμενα ν' αρπαχτεί απ' αυτό και να με πειράξει, αλλά δεν το έκανε.

–Καλά, είπτε μόνο.

–Δεν ρωτάς γιατί; την τσίγκλισα.

–Όχι, απάντησε σκυθρωπά. Γιατί ξέρω.

Και μου πάγωσε το αίμα.

Αν μου έλεγε τη στιγμή εκείνη ν' αφήσω την Τίνα, την όποια Τίνα, σε όποια φάση της ζωής μου, τωρινής ή μελλοντικής, θα το έκανα χωρίς κανένα δισταγμό. Κι αυτό μ' έριχνε στα μάτια μου ακόμα πιο πολύ.

Μεταξύ Φθοράς κι Αφθαρσίας

Ήξερα πως ο χειμώνας αυτός θα ήταν δύσκολος, δεν τον φανταζόμουν όμως τόσο πιεσμένο. Και δεν ήταν μόνο η προσαρμογή στο ρυθμό της μεγαλούπολης που με προβλημάτιζε, ήταν κι όλα τα άλλα.

Η έλλειψη φίλων ήταν ένα από αυτά.

Που όμως, παραδόξως, φάνηκε να είναι το πρώτο στη λίστα μου που έβρισκε λύση.

Γιατί σιγά-σιγά και χωρίς σχεδόν να το καταλάβω άρχισα να γίνομαι αποδεκτός από τους καινούργιους μου συμμαθητές και να δημιουργείται μια οικειότητα ανάμεσά μας. Κανείς δεν θυμόταν πια από πού είχα έρθει κι ούτε νοιάζονταν για την ασχετοσύνη μου στα της Αθήνας. Ήμουν τώρα απλά ένας ακόμα μυστήριο τύπος, κάπως οξύθυμος είναι η αλήθεια, αλλά «εντάξει». Βοηθούσε και η σχέση με την Τίνα, αφού οι περισσότεροι βολόδερναν στον προθάλαμο του «περίμενε» σε ότι αφορούσε τα αισθηματικά. Οπότε, στο πρωτόγονο μυαλό τους, αφού κατάφερα «να βγάλω φιλενάδα» δεν μπορεί παρά να ήμουν περπατημένος μόρτης –οπότε respect! Ο ίδιος φυσικά διέψευδα τα του αισθήματος σε κάθε ευκαιρία, όχι μόνο για να προστατεύσω τη φήμη της «αγαπημένης», που ήταν κι αυτό βέβαια κάτι σημαντικό, αλλά και για τον φόβο του αδερφού, που καρφί των γονιών τους όπως ήταν, αν έπαιρνε είδηση του τι συνέβαινε θα μας έδινε στεγνά.

Από τα παιδιά τρεις-τέσσερις τους ξεχώριζα. Ο Ντίνος, ζού-

σε σ' έναν κόσμο ονειρικό, όπου η κλασσική μουσική και η όπερα είχαν τον κύριο λόγο. Ο Κώστας πάλι ήταν ένα μαγκάκι που είχε προκύψει κι αυτός από μεταγραφή, εκ Καλλιθέας, κι ως εκ τούτου βίωνε κι ο ίδιος προβλήματα προσαρμογής σε τούτο το απερίγραπτο στρατόπεδο συγκέντρωσης για παιδιά «καλών οικογενειών». Ο Αντώνης ήταν ένας ωραίος τύπος, εξ Αμερικής, οπότε είχε να μας διηγείται πράγματα και θαύματα, ενώ ο Αλέκος ήταν ένα παιδί με αδαμάντινο χαρακτήρα, που έπαιζε και καλό μπάσκετ. Αυτοί ήταν οι σημαντικότεροι και κάνα-δυο άλλοι, περιφερειακοί. Με τους δυο πρώτους σύντομα θα γινόμασταν αχώριστοι.

Εδώ λοιπόν όλα πήγαιναν κατ' ευχή.

Μακάρι να ίσχυε αυτό και για τους καθηγητές.

Οι οποίοι, με ελάχιστες εξαιρέσεις, δεν με πήγαιναν φαίνεται με τίποτα. Από το παλιό σχολείο είχα έρθει με 18άρια, 19άρια και 20άρια. Εδώ, στο πρώτο τρίμηνο, όλα ήταν κάτω από 15, με μοναδική εξαίρεση το 20 που μου έβαλε ο καλός άνθρωπος ο Πάφης στη γυμναστική, που ήξερε ότι κάνω στίβο και που με προσφώνούσε «αθληταρά». Καταλάβαινα πως η κατάσταση αυτή θ' αργούσε ν' αλλάξει, κι όταν κάποτε άλλαξε είχα χάσει εγώ πια το ενδιαφέρον μου. Δεν μ' ένοιαζαν πλέον οι βαθμοί, αρκεί να περνούσα. Κι ας γκρινιάζε η μάνα μου, η δουλειά της αυτή ήταν, να γκρινιάζει.

Υπήρχαν όμως και καλά στοιχεία στο εξεζητημένο αυτό και *comme il faut* κάτεργο κι ένα απ' αυτά ήταν τα κορίτσια του. Φαίνεται πως το γενετικό υλικό των «καλών οικογενειών» ήταν εξαιρετικής ποιότητας, γιατί τ' αποτελέσματα στη θηλυκή πλευρά του φάσματος ήταν άκρως εντυπωσιακά. Ειδικά στις τρεις τελευταίες τάξεις, όπου –ως είθισται σε όλα τα σχολεία του κόσμου– μαζεύονται οι ωραιότερες.

Στην Τετάρτη ειδικά ο συνωστισμός των καλλονών ήταν εντυπωσιακός. Υπήρχε ας πούμε η Λία, ένα ψηλόλιγνο κορίτσι με μακριές καλοσχηματισμένες γάμπες κι ένα στήθος το μέγεθος του οποίου δημιουργούσε ένα ενδιαφέρον κοντράστ με την κατά τα άλλα αέρινη σιλουέτα της. Η επιστήθια φίλη της πάλι, η Αλεξάνδρα, ήταν σίγουρα το ωραιότερο κορίτσι του σχολείου κι από τα ωραιότερα που είχα δει στη ζωή μου ως τώρα. Αψε-

γάδιαστη ομορφιά μιας Ελένης της Σπάρτης που τονίζοταν στο έπακρο από το ακατάδεχτο του χαρακτήρα της, το απόμακρο, το εντελώς απρόσιτο. Υπήρχαν ακόμα η Μαρία, η Άννα, η Λένα... Υπέροχα πλάσματα που σ' έκαναν να ονειρεύεσαι, αλλά εκ του μακρόθεν, γιατί για κείνες εμείς, τα πιτσιρίκια της Τρίτης, δεν υπήρχαμε καν –δεν μας έβλεπαν, ακόμα κι αν τρακάρουμε πάνω τους.

Αλλά και στην τάξη μας είχαμε όμορφες παρουσίες, όπως την Τίνα, την αχώριστη φίλη της, τη Δόμνα, με την οποία ήταν τρελά ερωτευμένος –φευ, χωρίς ανταπόκριση– ο Ντίνος, τη Φούλη, την Κατερίνα, τη Λιλή... Δεν είχαμε παράπονο, υλικό υπήρχε. Όπως υπήρχε και στη Δευτέρα, που ήταν όμως για μας το έσχατο όριο αλίευσης μαργαριταριών προς τα κάτω.

Υπήρχαν, ναι, αλλά δύσκολα τις έβλεπα. Γιατί βλέπεις το μυαλό και η καρδιά μου βρίσκονταν αλλού κι εκεί η πρόσβαση ήταν απαγορευμένη.

Ήξερα πως η Τίνα ήταν μια απόπειρα απόδρασης για μένα. Και μάταια προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου πως στην πραγματικότητα ήταν κάτι το ξεχωριστό. Υπήρχαν στιγμές που σκεφτόμουν πως αν ποτέ συνέβαινε το ανήκουστο και κατάφερνα να τραβήξω πάνω μου την προσοχή μιας εκ των «μεγάλων» ίσως αυτό να απέβαινε καθοριστικό για το πρόβλημά μου. Ίσως βιώνοντας τη φαντασίωση να έβρισκα τη θεραπεία που αποζητούσα. Το είχα πάντα στο πίσω μέρος του μυαλού μου, αλλά δεν το πολυπίστευα. Κι άλλωστε θα ήταν σαν να προσπαθούσα να 'ξορκίσω το ένα ανέφικτο μ' ένα άλλο.

* * *

Όλα μου τ' απογεύματα τα περνούσα στον Σύλλογο, απ' όπου έφευγα όταν πια σκοτεινίαζε. Τι έκανα εκεί πέρα; Ιδέα δεν έχω. Μάλλον θα κοροΐδεα τους πεθαμένους. Ο κώουτς σιγά να μην ασχολιόταν μαζί μου! Όταν πήγαινα να τον ρωτήσω τι να κάνω μου 'λεγε στερεότυπα «Κάνε μερικά σπρινταρίσματα» και με ξεφορτωνόταν. Είδα κι απόπειδα, σταμάτησα να τον ρωτάω κι έκανα ό,τι μου πέραγε από το μυαλό ή ότι ξεσήκωνα από τους άλλους, τα τσαμπιόνια. Σωστά έκανα, λάθος έκανα... ποιος θα μου το 'λεγε; Ήταν στιγμές που σκεφτόμουν σοβαρά να τα βροντήξω κάτω και να ησυχάσω, όμως αν έκανα κι αυτό το αποκού-

μπι τότε τι μου απόμενε; Τουλάχιστον εκεί μέσα μπορούσα να ονειρεύομαι. Τα όνειρα δεν κοστίζουν τίποτα και είναι δική σου, προσωπική υπόθεση.

* * *

Ήρθαν τα Χριστούγεννα κι έφεραν μαζί τους τη γνωστή μελαγχολία που θυμόμουν από μικρό παιδί. Λέγεται ότι κατά τη διάρκεια των εορτών οι αυτοκτονίες πληθαίνουν. Κι αυτό γιατί οι μοναχικοί άνθρωποι νιώθουν το βάρος της ερημιάς τους να πιέζει ακόμα πιο αφόρητα στις πλάτες τους. Το πιστεύω και το καταλαβαίνω. Δεν θυμάμαι ποτέ «χαρούμενα Χριστούγεννα» στο σπίτι μας. Κανείς δεν σκοτιζόταν, ούτε καν δέντρο δεν στόλιζαν. Αυτές ήταν μέρες σαν όλες τις άλλες και τίποτα από την περιρρέουσα ατμόσφαιρα δεν επηρέαζε την καθημερινή τους ρουτίνα. Τώρα, στην Αθήνα, χωρίς τον πατέρα μάλιστα –ένα βάρος που αθροιζόταν σε όλα τ' άλλα– τα πράγματα δεν ήταν καθόλου καλύτερα. Μόνη αναλαμπή η καθιερωμένη Πρωτοχρονιάτικη σύναξη του σογιού στο σπίτι του θείου Βασίλη, για το δείπνο της χρονιάς και το αναπόφευκτο χαρτί, «για το καλό». Που θ' αποτελούσε για μένα μια φοβερή δοκιμασία υπομονής κι αντοχής αν δεν ήταν μια ακόμη ευκαιρία να βρεθώ κοντά σ' Εκείνη.

–Πώς πάνε τα τρεχαλητά; με ρώτησε με το γνωστό σκωπτικό της ύφος.

–Για την ώρα τέλμα... πλην ευελπιστούμε, απάντησα.

–Εσύ κι ο θείος Κώστας! γέλασε.

Ο θείος Κώστας ήταν ο μεγαλοσχήμων της οικογένειας. Ένας χαριτωμένος απατεώνας, που με την πρόφαση μεγαλεπήβολων σχεδίων και ιδεών κατάφερνε μια χαρά να διάγει ζωή χαρισάμενη, με τα λεφτά των άλλων. Όλοι τους, περιττό να το πω, τον θαύμαζαν.

–Η διαφορά μας είναι ότι στον στίβο δεν υπάρχουν μπλόφες και κορόιδα, αναστέναξα. Αυτό που αξίζεις, αυτό θα πάρεις.

–Κι εσύ τι αξίζεις;

–Τίποτα. Έτσι όπως το βλέπω να εξελίσσεται... τίποτα.

Με κοίταξε καλά-καλά.

–Δεν έχεις πολλά κέφια, ε;

–Όχι πολλά.

–Συνέβη τίποτα με το... πρόσωπο;

‘Όπως κάθε φορά που αναφερόταν στην Τίνα έπρεπε να συγκεντρωθώ για να καταλάβω τι μου έλεγε –και δεν ήταν ποτέ εύκολο.

–Μπα, όχι... Τι να συμβεί; είπα.

–Ξέρω κι εγώ; Τίποτα καυγαδάκια μεταξύ ερωτευμένων;...

Πού να κάθομαι να εξηγώ τώρα και τι να καταλάβεις!

–Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι είμαι ερωτευμένος;

–Το υποθέτω. Η συμπεριφορά σου μήπως;...

–«Τα πάθη του νεαρού Βέρδερον»..., μουρμούρισα.

–Παρακαλώ;...

–Ένα νεανικό έργο του Γκαίτε, είπα χαμογελώντας. Για έναν φουκαρά έφηβο που ταλαιπωριόταν αισθηματικά πώς.

–Με τον οποίο βρίσκεις ότι έχετε κοινά σημεία;

Με πείραζε, ως συνήθως, αλλά δεν θα της τη χάριζα τη φορά αυτή.

–Ακριβώς, είπα.

Κοιταχτήκαμε και για μια φορά κατάφερα να μην χαμηλώσω πρώτος το βλέμμα μου. Την είδα να σαστίζει. Για μια στιγμή μόνο. Μετά χαμογέλασε.

–Ευτυχώς εσύ έχεις εμένα, είπε τέλος σκωπτικά. Οπότε ό,τι σου συμβαίνει μπορείς να μου το λες και να ξαλαφρώνεις.

Ήταν η σειρά μου να γελάσω.

–Ειδικά σε σένα θα σπεύσω, είπα. Μείνε ήσυχη.

–Γιατί, δεν μ’ εμπιστεύεσαι;

–Εσύ λες να έχει να κάνει με την εμπιστοσύνη;

–Δεν έχει;

–Θες να σου πω;

Με κοίταξε με το γνωστό της ύφος. Χαμογέλασε.

–Άσε καλύτερα..., είπε.

Την ώρα του φιλιού για τον ερχομό του Νέου Έτους ακούμπησα τα χείλη μου στην άκρη των δικών της. Κι από τότε, κάθε φορά, το φιλί του αποχαιρετισμού, της καληνύχτας μας, ήταν έτσι. Αθώο, αλλά όχι φιλικό. Ερωτικό ίσως, αλλά στα όρια του αποδεκτού. Στην κόκκινη γραμμή πάνω. Αυτό για χρόνια.

* * *

Ο χειμώνας κυλούσε έτσι, μεταξύ φθοράς κι αφθαρσίας, και φτάσαμε κάποτε στους Διασυλλογικούς, που γίνονταν κάθε χρόνο Φλεβάρη ή Μάρτη μήνα. Αυτοί οι αγώνες ήταν οι πρώτοι της χρονιάς, κάτι σαν πρωτάθλημα μεταξύ των συλλόγων κι αποτελούσαν τυφλοσύρτη της προόδου των αθλητών που βρίσκονταν ακόμα εν μέσω χειμερινής προετοιμασίας. Κάθε Κυριακή, στο Παναθηναϊκό Στάδιο, οι σύλλογοι αγωνίζονταν σε γκρουπ των τριών –αργότερα έγιναν ζεύγη– με δυο αθλητές ανά σύλλογο σε κάθε αγώνισμα. Μεγάλος μπελάς για τους συλλόγους, που επιστράτευαν για τον σκοπό αυτό εφεδρείες βετεράνων και τσικό προκειμένου να συμπληρώσουν ομάδα.

Ο Σύλλογος τα τελευταία χρόνια δεν τα πήγαινε πολύ καλά σε τούτους τους αγώνες (κι όχι μόνο σ' αυτούς). Με τα δόντια κατάφερνε κάθε φορά να αποφύγει τον υποβιβασμό στη Β' Κατηγορία, που θ' αποτελούσε όνειδος για έναν τέτοιο ιστορικό σύλλογο. Όπως κάθε χρόνο λοιπόν, έτσι και τούτη τη χρονιά, κηρύχτηκε γενική επιστράτευση και βγήκαν μπλοκάκια και μολύβια για τους απαραίτητους αλχημικούς υπολογισμούς. Φαίνεται δε ότι τόσο δεινή διαγραφόταν η θέση μας ώστε ο κύριος Ψύλλας με θυμήθηκε, από τα αζήτητα, και μου 'δωσε την εντολή να είμαι «έτοιμος να βοηθήσω τον σύλλογο σε πρώτη χρεία». Πράγμα που σήμαινε ότι θα 'πρεπε να δίνω κανονικά το παρόν κάθε Κυριακή στο Καλλιμάρμαρο και να περιμένω μήπως και χρειαστεί –σε περίπτωση ύστατης απελπισίας– να καταφύγουν στις υπηρεσίες μου.

Την πρώτη Κυριακή δεν χρειάστηκε, οπότε παρακολούθησα την παράσταση από την άνεση των κερκίδων του παγωμένου Σταδίου. Τη δεύτερη όμως επιστρατεύτηκα για τη σκυταλοδρομία 4X100, όπου έτρεξα στην τρίτη αλλαγή και υποθέτω δεν

βοήθησα αρκετά, γιατί πατώσαμε. Την τρίτη Κυριακή την πέρασα και πάλι στις κερκίδες, αλλά την τέταρτη με βάρωσε κεραυνός κατακέφαλα. Αυτή τη φορά έπρεπε να συνδράμω, λέει, τη σκυταλοδρομία 4X400!!!

–Μα δεν έχω τρέξει ποτέ τετρακοσάρι! διαμαρτυρήθηκα στον κώουτς.

–Σιγά το αγώνισμα! έκανε εκείνος ξερά. Μια στροφή όλη κι όλη. Δεν είναι τίποτα, θα δεις.

Και είδα.

Μ' έβαλαν πάλι τρίτη αλλαγή, ώστε αν πηγαίναμε καλά να μην μπορούσα να τα σκατώσω πάρα πολύ κι αν τα σκάτωνα να είχε το περιθώριο να διορθώσει την κατάσταση ο τελευταίος δρομέας, ο καλός. Τρίτος πήρα τη σκυτάλη και τρίτος την έδωσα – πάτος δηλαδή, αφού τρεις τρέχαμε όλοι κι όλοι. Αλλά μέχρι να τη δώσω τη ρημάδα είπα τον Δεσπότη Παναγιώτη. Τα πρώτα διακόσια μέτρα μια χαρά τα πήγαινα, κάλυψα μάλιστα κι απόσταση. Μόλις στρίψαμε όμως στο πέταλο και μπήκαμε στην τελική ευθεία... μα να μην τελειώνει ποτέ αυτή η ευθεία! Τα πόδια μου βάρυναν κι έγιναν μολύβι ενώ το στήθος μου έκαιγε σε κάθε ανάσα που έπαιρνα. Κάθε βήμα ήταν μαρτύριο. Το κορμί μου παράλυτο και το στομάχι μου να γυρίζει και να γυρίζει συναγωνιζόμενο το κεφάλι μου. Ούτε ξέρω πώς τα κατάφερα να φτάσω στον προορισμό μου. Ξέρω μόνο πως ο κόσμος σκοτεινιάζει, δεν μπορούσα να πάρω ανάσα και τα πόδια μου ήταν αδύνατον να με βαστήξουν άλλο. Γονάτισα στην άκρη του στίβου και θυμάμαι ότι παρακαλούσα μέσα μου ότι αγίους θυμόμουν να μην μ' αφήσουν να πεθάνω πάνω στο καρβουνίδι. Ή αν πέθαινα τουλάχιστον να γινόταν αυτό αξιοπρεπώς, χωρίς να κάνω εμετό.

Κάποιοι με σήκωσαν, κάτι μου 'λεγαν, ένας επέμενε πως έπρεπε να περπατήσω, άλλος ήθελε να κατεβάσω το κεφάλι χαμηλά, για να αιματωθεί, λέει, ο εγκέφαλος... Σιγά-σιγά πήρα να συνέρχομαι. Το στομάχι όμως απειλούσε με επανάσταση ανά πάσα στιγμή και το κορμί μου όλο ήταν μυρμηγκιασμένο.

Κατάφερα να βρω τη φόρμα μου, τη φόρεσα, γιατί έκανε ψωφόχροο, και πήγα να καθίσω σε μια γωνιά, να συνέλθω. Δεν ξέρω πόση ώρα μου πήρε αυτό, αλλά κάποτε ένιωσα πως τα πόδια μου θα υπάκουαν αν τους ζητούσα να με κρατήσουν όρθιο.

Ο πάντα ξινισμένος κύριος Ψύλλας πλησίασε καθώς σηκω-
νόμουν.

–Χμμ... δεν τα πήγες κι άσχημα για πρώτη φορά, είπε.
Όμως στο τέλος γιατί τα παράτησες; Ο αθλητής, κύριε, δεν τα
παρατάει ποτέ, αυτό να το θυμάσαι. Οι Εγγλέζοι...

Αν είχα τη δύναμη εκείνη τη στιγμή, νά, μά την Παναγία,
θα του 'ριχνα μπουλιά.

* * *

Κι εκεί που όλα φαίνονταν να βυθίζονται στην αβεβαιότητα
και στο τέλμα συνέβη κάτι που άφησε να περάσει λίγο φως στο
μουντό τοπίο.

Τον Απρίλιο οργανώθηκε μια ημερίδα με συμμετοχή αθλη-
τών του Συλλόγου και του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου
Αθηνών. Αγωνίσματα στην κατηγορία Παιδών δεν προβλέπο-
νταν, οπότε ο Ψύλλας με διέταξε να τρέξω στα 100 μέτρα των
Εφήβων, «για να συμπληρωθεί ο αριθμός». Όλοι μεγαλύτεροί
μου, από τρία, τέσσερα χρόνια και άνω, όλοι σαφέστατα πιο
έμπειροι και καλύτερα γυμνασμένοι από μένα.

Και... κέρδισα!

Με μεγάλη άνεση. Και χρόνο 11:8! Πρώτη φορά κατέβαινα
κάτω από τα 12 δευτερόλεπτα και δεν το πίστευα! Για μένα ισο-
δυναμούσε με θαύμα!

11:8 ήταν ο χρόνος που είχε φέρει ο θρυλικός Μάντζος όταν
κέρδισε το κατοστάρι στους τελευταίους Μαθητικούς στην πόλη
μου. Μόνο που εκείνος ήταν τότε δεκαοχτώ χρονών κι εγώ μόλις
δεκατεσσάρων!

Ξαφνικά, από το τίποτα, ένιωσα να ψηλώνω. Να γίνομαι
γίγαντας!

Εννοείται πως ο αγαπημένος μας παιδοτρίβης ούτε που το
πρόσεξε.

–Τρέχεις σφιγμένος, είπε μόνο. Σαν χεσμένος πας.

Ο Άνεμος ήταν πολύ Αντίθετος

Και ξαφνικά όλα άλλαξαν –στον Σύλλογο, γιατί στη ζωή μου δεν φαινόταν να υπάρχει τέτοια προοπτική.

Ο κύριος Στάθης ήρθε ν' αντικαταστήσει τον δεύτερο προπονητή μας, τον κύριο Κούβαρη, που αποχωρούσε. Ψηλός, σπαθάτος, με γκριζα μαλλιά και μουστακάκι, είχε το χαμόγελο εύκολο και το καλαμπούρι στην τσέπη του, το εντελώς αντίθετο δηλαδή του Ψύλλα.

Με πρόσεξε από την πρώτη μέρα, όπως παιδευόμενος μόνος μου, να κάνω ό,τι ξεσήκωνα από τους άλλους κι ό,τι κατέβαζε η κούτρα μου.

–Τι 'σαι συ, ρε τσαμπιόν'ι; μου λέει χαμογελώντας.

Τι να είμαι; Το τίποτα εις την νιοστή ήμουν.

–Εεε... κατοστάρης..., του λέω διστακτικά.

–Μπα; Και πόσο, αν επιτρέπεται;

–11:8, του λέω, όχι χωρίς κάποιο καμάρι.

–Ετών;

–Δεκατεσσάρων... τον Ιούλιο που μας έρχεται δηλαδή.

Χαμογέλασε, με κείνο το φωτεινό του χαμόγελο, που θα λατρεύαμε αργότερα όλοι στον Σύλλογο.

–Καλά, μου λέει. Για πήγαινε να κάνεις ένα χαλαρό εξηντάρι, να δούμε...

Χαλαρό, τρόπος του λέγειν, γιατί ήθελα να του δείξω ότι κάτι άξιζα κι εγώ εδώ πέρα κι ας με είχαν του πεταματού.

Οπότε... τα έδωσα όλα. Ποιος ξέρει αν θα είχα άλλη ευκαιρία να τον πείσω...

Ο κύριος Στάθης έριξε μια ματιά στο χρονόμετρο του και το πρόσωπό του φωτίστηκε από ένα πλατύ χαμόγελο –ήταν μάστορας σε κάτι τέτοια!

–Ωραία! είπε. Λοιπόν... Εσένα, σε λιγότερο από ένα χρόνο, θα σε βλέπουν οι αντίπαλοι και θα παθαίνουν ταράκουλο... Όμως...

Υπήρχε πάντα ένα «όμως» ή ένα «αλλά» στις προφητείες του κυρίου Στάθης, όπως θα μου δινόταν η ευκαιρία να διαπιστώσω αργότερα.

–Όμως... Χρειάζεσαι πολύ δουλειά. Κι όταν λέμε δουλειά, εννοούμε δουλειά, έτσι; Και πρώτα απ' όλα πρέπει να διορθώσουμε τα κακώς έχοντα. Τρέχεις σφιγμένος και δεν κουνάς τα χέρια, τα κρατάς κολλημένα στα πλευρά, σαν να φοβάσαι μην σου φύγουν. Αλλά αν δεν κινούνται τα χέρια δεν έχουμε ρυθμό, δεν αναπνέουμε σωστά, άρα χάνουμε απ' την ταχύτητά μας. Τα λέω καλά;

Μήπως ήξερα; Μήπως είχε ασχοληθεί άλλοτε κανείς μαζί μου;

–Μάλιστα.

–Ωραία. Πήγαινε τώρα να μου κάνεις δυο-τρία εκατονπενηντάρια χαλαρά, έτσι όπως είπαμε. Χέρια. Δουλεύουμε χέρια.

Το πρώτο δεν τον ευχαρίστησε.

–Ρε τσαμπιόν'ι! Είπαμε χαλαρά, δεν είπαμε περπατώντας.

Έτσι έτρεξα τα άλλα δυο στο φουλ, για να του κάνω τη χάρη –και μου βγήκε η πίστη.

–Καλά... Τώρα χαλάρωσε λίγο και μετά έλα να κάνεις μερικά ογδοντάρια στο 70%. Δεν πιστεύω να κουράστηκες;

–Πέθανα, αναστέναξα.

Γέλασε και μου 'δωσε μια στον ώμο.

—Αμ τι νόμιζες, είπε. Με τα ψέματα θα φτάσουμε στους Ολυμπιακούς;

* * *

Ο ερχομός του κυρίου Στάθη άλλαξε εντελώς την ατμόσφαιρα στο Γυμναστήριο. Εκεί που πριν επικρατούσε μια σκουντουφλιά απερίγραπτη τώρα, σαν να 'γινε κάτι μαγικό, ο τόπος αντιλαλούσε από φωνές, γέλια και πειράγματα. Και δεν ήμασταν μόνο εμείς, οι πιτσιρικάδες, που είχαμε πάρει τα πάνω μας, αφού κάποιος επιτέλους ασχολιόταν μαζί μας, αλλά και οι μεγάλοι, τα φτασμένα τσαμπιόνια, φαίνονταν να τη διασκεδάζουν τώρα την προπόνηση, που πριν από λίγο καιρό έμοιαζε με αγγαρεία.

Πρωτοστάτης στις πλάκες και τα καλαμπούρια ο Κωστής, ένας οχτακοσάρης-χιλιοπεντακοσάρης με στυλ κι αστεϊρευτο κέφι —που αργότερα έγινε παράγοντας μεγάλος και τρανός. Ο Κωστής έμπαινε κάθε απόγευμα στο Γυμναστήριο και χαιρετούσε την ομήγυρη μ' ένα ηχηρότατο, «άλα». Και συνέχιζε προσφωνώντας τώρα τον καθένα ατομικά. «Άλα, Χέλμη, αίλουρε!», «Άλα, Ατζουλάτε, τσάκαλε», «Άλα Φραγκίσκο, όμορφε!». Όπου λάβαινε την στερεότυπη απάντηση, εν χορώ: «Άλα Κώστα!». Το να σε προσφωνεί ο Κωστής ισοδυναμούσε με αδιαμφισβήτητη άνοδό σου στην άγραφη ιεραρχία του συλλόγου —θα περίμενα πολύ καιρό μέχρι να εισπράξω το δικό μου «άλα». Ο Κωστής ήταν και... καρδιοκατακτητής. Κάθε τόσο ένας από τους βλάχους θυρωρούς έβγαινε στην άκρη του στίβου και φώναζε: «Κώσταααα, τηλέφουνου!». Και τότε όλοι όσοι γυμνάζονταν, εν χορώ, πέταγαν ένα «Άλα Κώστα!», για να εμψυχώσουν τον περιζήτητο που έτρεχε να ανταποκριθεί στα εξωαθλητικά του καθήκοντα.

Ωραία ήταν. Σαν να βρισκόμασταν σε παιδικό σταθμό!

Η παρουσία του κυρίου Στάθη έφερε στον σύλλογο κι ένα σωρό καινούργιους πιτσιρικάδες, κυρίως από το Πρώτο Γυμνάσιο της Πλάκας, όπου εκτελούσε και χρέη γυμναστή. Έτσι, ξαφνικά, βρέθηκα με συντροφιά. Με όλους τα πήγαινα μια χαρά —βλέπεις ήμουν ακόμα μουνδιασμένος από τα στραπάτσα που είχε υποστεί ο εγωισμός μου και δεν είχα κανένα σθένος να το παίξω «παλιοσειρά»— αλλά με τέσσερις απ' αυτούς γίναμε αμέσως φίλοι.

Ο Γιώργος ήταν ένα λιγνό, αεράτο παιδί, με νεύρο και σπιρτάδα. Ο κύριος Στάθης έλεγε ότι ήταν γεννημένος σπρίντερ –και είναι αλήθεια. Επιπλέον τύχαινε να έχει και πολύ καλό χαρακτήρα, κάτι που όπως θα διαπίστωνα πολύ σύντομα σπάνιζε στο σινάφι μας, κι αυτό μου τον έκανε πιο αγαπητό. Ο Μάρκος ήταν ψηλός και λιγνός, με μακριά κανιά –ο κύριος Στάθης τον προόριζε για εμποδιστή– και είχε έναν διασκελισμό για προπονητικό σεμινάριο. Τούτος εδώ ήταν όμως μυστήριος. Οι πλάκες που έκανε ήταν άγαρμπες, τα αστεία εκτός τόπου και χρόνου και το χειρότερο, μετά τις πρώτες του επιτυχίες, άρχισε να καβαλάει το καλάμι. Ωστόσο μαζί τα πηγαίναμε μια χαρά, μέχρι που βρεθήκαμε αντιμέτωποι στο ίδιο αγώνισμα κι εκεί άρχισαν οι γκρίνιες και τα προβλήματα. Ο Κώστας πάλι ήταν ένα ωραίο παιδί, ψηλός και δυνατός, φτιαγμένος για αθλητής. Το εντελώς αντίθετο του Μάρκου στον χαρακτήρα. Δεν μιλάγε πολύ κι όταν το έκανε δεν έλεγε βλακείες. Ο τέταρτος της συντροφιάς, ο Ανδρέας, που έκανε μήκος και τριπλούν, ήταν περιβόλι. Πάντα με το χαμόγελο, πάντα με το καλαμπούρι στα χείλη, χαιρόσουν στ' αλήθεια τη συντροφιά του. Ήταν το καλύτερο παιδί που πέρασε από τον Σύλλογο και παρ' ότι ήταν ο μόνος από μας που προχώρησε κι έκανε σπουδαία καριέρα δεν άλλαξε ποτέ. Η φίλια μας κράτησε για χρόνια, και μετά που τα παράτησα, μέχρι που οι συγκυρίες της ζωής και οι δικές μου αέναες μετακινήσεις μας έκαναν να χαθούμε.

Κοντά σ' αυτούς μια πλειάδα ταλαντούχων πιτσιρικάδων έκαναν τον κύριο Στάθη να τρίβει τα χέρια του με ικανοποίηση. Με μια ομάδα σαν ετούτη εδώ ποιος θα μπορούσε να μας κουνηθεί στους Πανελλήνιους Παιδικούς που θα γίνονταν τον Νοέμβριο, πλήρως αναβαθμισμένοι τώρα, στο Καλλιμάραρο;

Από τους άλλους που έκαναν την εμφάνισή τους εκείνη την εποχή ξεχωριστή μνεία ανήκει στον Μητσάρα. Ο Μητσάρας, στα μάτια τα δικά μας, ήταν μαθουσάλας –είχε καβατζάρει τα εικοσιπέντε. Επέστρεφε μετά από μεγάλη αποχή στους στίβους κυνηγώντας, λέει, το «μεγάλο άλμα» στο μήκος, που όμως όλο και του ξέφευγε. Καλό παιδί και τσαχπίνης, μας έκανε να γελάμε με τα καμώματά του (και με την προχωρημένη του ηλικία), αλλά είχε χρυσή καρδιά. Χωρίς να το καταλάβουμε έγινε πολύ γρήγορα αναπόσπαστο τμήμα της παρέας μας.

Όσο για μένα, εκτός του ότι το ηθικό μου ανέβηκε κατακόρυφα, κάτω από την άγρυπνη παρακολούθηση του κυρίου Στάθης, έκανα θεαματικές προόδους. Όχι στους χρόνους, αυτό δεν μας αφορούσε για την ώρα, αλλά στο στυλ καθώς και στην αντοχή. Τώρα έτρεχα σαφώς πιο ελεύθερα –σαν παιχνίδι, που έλεγε κι ο κώουτς– τα χέρια μου δούλευαν, ο ρυθμός μου τελειοποιήθηκε και –το σπουδαιότερο– έβγαζα την τριπλή προπόνηση από πριν –με διαμαρτυρίες φυσικά– χωρίς να το παίρνω είδηση. Τα διακοσάρια και τα εκατονπεννητάρια ήταν πια στην ημερησία διάταξη –πού τα «σπρινταρίσματα» του κυρίου Ψύλλα!– κι έσπαγα το μυαλό μου να καταλάβω γιατί όλος αυτός ο χτυπημός όταν εμένα το αγώνισμά μου ήταν το κατοστάρι. Την απορία μου την έλυσε ο κύριος Στάθης με τον δικό του τρόπο.

–Για να τρέχεις το κατοστάρι χωρίς να κλατάρεις μετά τα πρώτα εξήντα μέτρα, μου εξήγησε, πρέπει να μπορείς να επιταχύνεις συνεχώς μέχρι τα εκατόν πενήντα μέτρα. Οι κούρσες κερδίζονται στο τέλος, πάρτο χαμπάρι! Όταν οι άλλοι κωλώνουν, τότε ξεπετάγεται ο γυμνασμένος σπρίντερ και τους κάνει να φάνε σκόνη.

–Δηλαδή, με την ίδια λογική, για να τρέξουμε καλά διακόσια θα πρέπει να μπορούμε να επιταχύνουμε μέχρι τα τριακόσια; παρατήρησα εξυπνακίστικα.

Ο κύριος Στάθης χαμογέλασε κάτω από τα μουστάκια του και μου 'δωσε μια χαϊδευτική καρπαζιά.

–Το κατάλαβες! είπε. Ακριβώς έτσι είναι. Αλλά για να μπορούμε να επιταχύνουμε μέχρι τα τριακόσια σε τι απόσταση θα πρέπει να γυμναζόμαστε;

–Διακόσια πενήντα; πρότεινα διστακτικά γιατί είχαν αρχίσει να με ζώνουν μαύρα φίδια.

Ο κύριος Στάθης γέλασε.

–Τετρακόσια, διόρθωσε. Και μιας και το αναφέραμε... Δεν πας να μου κάνεις κάνα-δυο τετρακοσάρια γύρω στο 58:0 με 59:0;

Νά τα μαύρα προαισθήματα!

–Θα πεθάνω! κλαψούρισα.

–Θα πεθάνεις, συμφώνησε ο κύριος Στάθης. Αλλά θα μπαίνεις στον στίβο και θα πετάς σπίθες!

* * *

Και οι μέρες περνούσαν και η αυτοπεποίθησή μου άρχιζε να παίρνει τα πάνω της, γιατί έβλεπα πια κι ο ίδιος ότι οι κόποι μου έπιαναν τόπο. Μια ευκαιρία χρειαζόμουν και θα την άρπαζα από τα μαλλιά. Ένωθα δυνατός, έτοιμος και τυχερός που τα 'φερε έτσι ο διάολος κι έπεσε στο δρόμο μου αυτός ο μυστήριος άνθρωπος με το μουστακάκι, που έδειχνε να νοιάζεται όσο κι εγώ στο να δουν την πραγματοποίησή τους εκείνα τα κρυφά όνειρα, που καλά-καλά δεν τα ομολογούσα ούτε στον εαυτό μου.

Και η ευκαιρία παρουσιάστηκε Μάϊο μήνα, υπό την μορφή των Μαθητικών Αγώνων Μέσης Εκπαίδευσης Αττικής, που θα λάβαιναν χώρα στο Καλλιμάραρο, εκεί που είχαν γίνει οι πρώτοι σύγχρονοι Ολυμπιακοί Αγώνες. Το αγώνισμα στο οποίο θα λάβαινα μέρος ήταν τα 80 μέτρα, ένα αγώνισμα με δικαίωμα συμμετοχής για τους αθλητές-μαθητές των πρώτων τεσσάρων τάξεων του Γυμνασίου.

Το σχολείο μου κατέβαινε με δυο μόνο αθλητές στους αγώνες αυτούς –πού να τους βρει τους άλλους;– τον Ιάσονα στο επί κοντώ κι εμένα. Στην αρχή ο γυμναστής μας, έκανε κόνξες, «πού να τρέχουμε τώρα... αφού πάτοι θα 'ρθουμε...» και τέτοια, αλλά με τα πολλά πείστηκε και μας δήλωσε.

Εγώ πια δεν πιανόμουν! Μέχρι να 'ρθει η Κυριακή κάθε βράδυ περνούσα ώρες ατέλειωτες με την Τίνα στο τηλέφωνο, να κουβεντιάζουμε τα της πιθανής νίκης μου, αφού, εκείνη τουλάχιστον, στιγμή δεν αμφέβαλε για την αξία μου.

–Θα κερδίσεις, μου έλεγε. Θα τους κερδίσεις όλους, γλυκέ μου. Θα δεις.

Κι αυτό ήταν το καλύτερο ντοπάρισμα που μπορούσαν να μου κάνουν. Αν τα κατάφερνε κιόλας να 'ρθει να με δει... Δύσκολο όμως το έβλεπα. Με τον αδερφό, που είχε αρχίσει να ψυλλιάζεται ότι κάτι έτρεχε, τα πράγματα παρουσιάζονταν σφιχτά. Αλλά και να μην μπορούσε να 'ρθει πάλι στις κερκίδες θα βρισκόταν, με το μυαλό και την καρδιά. Κι εγώ θα 'τρεχα για κείνη και θα 'κοβα πρώτος το νήμα. Ψέματα. Για την Άλλη θα έτρεχα, όπως και κάθε τι που έκανα για κείνη το έκανα, αλλά αυτό το ήξερα μόνο εγώ, κανείς άλλος.

Το Στάδιο είχε γεμίζει κόσμο. Παιδιά που δεν αγωνίζονταν και είχαν έρθει να εμψυχώσουν τους φίλους τους, γονείς, καθηγητές... Οι κερκίδες τίγκα. Αυτό στην αρχή μ' έκανε να μουδιάσω. Κι αν κάτι δεν πήγαινε καλά; Κι αν σκόνταφτα στην εκκίνηση; Κι αν μου λυνόταν το κορδόνι; Να γίνω ρεζίλι μπροστά σε τόσους μάρτυρες!!! Σιγά-σιγά όμως ηρέμησα. Εδώ δεν ερχόμουν για να πάθω στραπάτσο, αλλά για να κερδίσω. Τίποτα δεν θα πήγαινε στραβά. Θα 'μπαινα μέσα και θα τους έδινα να καταλάβουν. Και τα πλήθη θα παραληρούσαν όταν έκοβα με το καλό το νήμα. Τόσο μου έκοβε!

Ο κύριος Στάθης ήταν εκ των κριτών. Με είδε όταν κατέβηκα στον στίβο μετά το ζέσταμα και με φώναξε κοντά του.

–Τρέξε χαλαρά και μη σε νοιάζει τίποτα, μου είπε. Όλοι τους ψοφίμια είναι.

Όμως εγώ γιατί δεν ήμουν πια τόσο σίγουρος;

Στην αφετηρία, όπου μας κάλεσε ο αφέτης –ο ίδιος εκείνος που είχε δώσει την εκκίνηση στο καταστροφικό κατστάρι των Παιδικών– το μάτι μου πήρε κάνα-δυο γνωστές φυσιογνωμίες και μου 'φυγε η μαγκιά. Και πάνω απ' όλα εκεί βρισκόταν κι αυτός ο διάλογος του Πανιωνίου, που είχε βγει δεύτερος σε κείνη τη φοβερή προκριματική σειρά πέρσι και που ήξερα, διαβάζοντας τ' αποτελέσματα των ημερίδων στις εφημερίδες, ότι ήταν σαίτα, πανάθεμά τον!

Θα τρέχαμε, μας είπαν, σε οχτώ προκριματικές σειρές, από τις οποίες οι τρεις πρώτοι προκρίνονταν για τους προημιτελικούς, κι από εκεί οι τρεις πρώτοι πάλι θα 'μπαιναν στους ημιτελικούς και πάει λέοντας! Μ' άλλα λόγια, αυτοί που θα 'φταναν με το καλό στον τελικό θα 'χαν τρέξει ήδη τρεις κούρσες μέσα σε δυο ώρες!!! Θαυμάσια οργάνωση, αλλά σάματι ποιος σκοτιζόταν για μας, τους πιτσιρικάδες!

Οι σειρές άρχισαν να φεύγουν η μια μετά την άλλη, ήρθε και η δική μου σειρά –στην έκτη είχα βρεθεί– έπεσε η πιστολιά, άργησα λίγο να φύγω, αλλά ουδέν πρόβλημα... στα είκοσι μέτρα τους είχα πιάσει και τους έριχνα στ' αυτιά με άνεση. Καλή αρχή, ένα το κρατούμενο!

Χρόνους δεν μας είπαν, αλλά και να μας έλεγαν λίγα θα κα-

ταλάβαινα, γιατί δεν είχα ιδέα τι ήταν καλός χρόνος στα 80 μέτρα. Σάματι είχα ξανατρέξει;

Η ώρα πέρασε. Έριξα μια ματιά στις κερκίδες... Να είχε καταφέρει να έρθει άραγε; Αδύνατον να βγάλεις άκρη μέσα σ' αυτό το κοσμομάνι! Τουλάχιστον η πρώτη φάση του εγχειρήματος πήγε καλά.

Μας φώναξαν για τους προημιτελικούς. Αυτή τη φορά ήμουν στην πρώτη σειρά. Και πάλι δεν έφυγα καλά, και πάλι τους έπιασα εύκολα, και πάλι καθάρισα την κούρσα με άνεση.

–Πήγαινε απάνω στο διάζωμα και χαλάρωσε, μου είπε ο κύριος Στάθης. Έχεις άλλες δυο κούρσες. Μην κρυώσεις και μετά χαιρέτα μου τον πλάτανο.

Φόρεσα τη φόρμα μου κι ανέβηκα στο διάζωμα, όπου προθερμαίνονταν οι αθλητές που περίμεναν ν' αρχίσουν τα αγωνίσματα τους. Δεν ήξερα κανέναν φυσικά κι έτσι πήρα να τρέχω μαλακά μόνος μου, σαν τον ψύριαρο.

Στην επόμενη κούρσα παίζονταν όλα τα λεφτά. Ημιτελικός. Μπαίνεις στους τρεις, βρίσκεσαι στον τελικό, δεν μπαίνεις, πας για μούσμουλα. Δεν βαριέσαι! Αν όλα πήγαιναν καλά, όπως στα προκριματικά, ποιον είχα να φοβάμαι; Εντάξει, τον Πανιώνιο... Αλλά κι εγώ δεν ήμουν πια ο άσχετος που αποκλειόταν με το «καλημέρα». Δες με τι άνεση πήρα τις δυο κούρσες, κι ας μην έφυγα καλά, κι ας ήταν τα σπάϊκς που φόραγα της συμφοράς... Μπα, φάγαμε το βόδι, η ουρά θα μας δυσκολέψει;

Ήμουν ακόμα βυθισμένος στις ονειροφантаσιές μου όταν άκουσα τα μεγάφωνα να καλούν τους αθλητές για τον ημιτελικό των 80 μέτρων. Πότε πέρασε κιόλας η ώρα; Μια ματιά στο ρολόι μου με πληροφόρησε ότι είχαν δεν είχαν περάσει είκοσι λεφτά από την τελευταία κούρσα των προημιτελικών. Οι παιδοτρίβες μας βιάζονταν φαίνεται να ξεμπερδεύουν.

Ο αφέτης διάβασε τα ονόματα των αθλητών και με αγαλλίαση διαπίστωσα ότι δεν είχα πέσει στη σειρά του Πανιωνίου. Ωραία! Τώρα όλα είναι εφικτά.

Αυτή τη φορά έφυγα κανονικά. Οι αντίπαλοι έβλεπαν πλάτη ως το τέρμα κι εγώ πια ήμουν σίγουρος ότι σε λίγη ώρα το ίδιο σκηνικό θα επαναλαμβανόταν και στον τελικό. Το πολύ

να έχανα από έναν, πάνω στο νήμα φυσικά, κι αφού είχα αδικηθεί κατάφορα από τους εχθρικούς ή πληρωμένους κριτές.

Κάπου μέσα στο τσούρμο των γυμναστών διέκρινα και τον δικό μας, τον κύριο Πάφη.

–Μπράβο, αθλητάρα! μου φώναξε. Έτσι, γερά!

Και πανάθεμα αν σκάμπαζε γρυ απ’ ότι διαδραματιζόταν γύρω του!

–Εσύ πάντως, φίλε, είσαι σίγουρος, μου είπε ένας ψηλός κι άγαρμπος κάποιου δημόσιου γυμνασίου όπως επιστρέψαμε στην αφετηρία για να βάλουμε τις φόρμες. Αλίμονο από μας!

–Δεν προκρίθηκες; ρώτησα από ευγένεια.

–Μωρέ προκρίθηκα, αλλά τι να το κάνω! είπε. Μ’ εσένα από τη μια μεριά και τον τσάκαλο της Ευαγγελικής (τον Πανιώνιο) από την άλλη, η κούρσα έχει κλείσει. Εμείς απλά θα τρέχουμε για μπούγιο!

Ήταν οι πρώτοι έπαινοι που άκουγα από αντίπαλο κι ομολογώ πώς ήταν μια ένεση στο ηθικό μου.

Δεν είχα το κουράγιο να ξανανέβω στο διάζωμα κι έτσι βρήκα μια γωνιά στον στίβο και κάθισα να χαζέψω τους αγωνιζόμενους μέχρι να ’ρθει η ώρα να μας φωνάξουν για τον τελικό. Τόσο σίγουρος ήμουν πως δεν θ’ αργούσαν, ώστε ούτε τα σπαίικς δεν έκανα τον κόπο να βγάλω. Πέρασε ένα τέταρτο, πέρασαν είκοσι λεφτά, άρχισα να μουδιάζω. Σηκώθηκα, έκανα μερικές κινήσεις, κάνα-δυο σπρινταρίσματα. Σαν πιασμένος να ένωθα... Ξαφνικά τα πόδια μου είχαν μουδιάσει. Δεν βαριέσαι... Μια κούρσα ακόμα και καθαρίζουμε. Έριξα μια λοξή ματιά κατά το βάθρο. Σε λίγο... Στο πάνω σκαλί ή σ’ ένα από τα άλλα; Θα δούμε...

Και η Τίνα; Είχε έρθει άραγε;

Ο αφέτης μας είπε να γδυθούμε και να πάρουμε θέση στις λαγκούβες –μόνο δυο είχαν βατήρες, που τους είχαν κουβαλήσει από τους συλλόγους τους.

Είχα τον τρίτο διάδρομο. Στ’ αριστερά μου ένας του Κολεγίου, στα δεξιά μου ο επίφοβος Πανιώνιος, που τίναζε τα πόδια του νευρικά, κι ακόμα πιο πέρα ο άγαρμπος θαυμαστής, που με είχε για σίγουρο. Τους άλλους δεν τους ήξερα.

Η πρώτη εκκίνηση έγινε άκυρη. Ποιος την έκανε δεν διαλευκάνθηκε κι έτσι ο αφέτης δεν τη χρέωσε σε κανέναν. Η δεύτερη ήταν η καλή. Καλή δηλαδή για τους άλλους, εγώ αποκοιμήθηκα. Στα τριάντα μέτρα δεν μ' έβλεπα να πιάνω και να ξεπερνάω τους αντίπαλους, όπως είχε γίνει στα προκριματικά. Στα πενήντα τα πόδια μου ήταν μολύβι και συνειδητοποιούσα ότι σφιγγόμουν σαν δυσκοίλιος Εγγλέζος. Το κακό είναι ότι δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για να διορθώσω τα κακώς έχοντα, αν υποθέσουμε ότι είχα αυτή την ευχέρεια. Γιατί ογδόντα μέτρα είναι αυτά, δεν είναι τετρακόσια! Μέχρι ν' ακούσεις την πιστολιά τερματίζεις. Πάλευα λοιπόν με νύχια και με δόντια για το καλύτερο, που τη στιγμή αυτή μάλλον για χειρότερο έβγαινε. Ο Πανιώνιος, φυσικά, κάλπαζε μπροστά μου ακάθεκτος προς το νήμα, από την άλλη μεριά ο Κολεγιόπαις μου 'δειχνε κι αυτός την πλάτη του και με την άκρη του ματιού μου μπορούσα να διακρίνω ότι και οι υπόλοιποι περίπου στο ίδιο με μένα ύψος φαίνονταν να βρίσκονται.

Ας ελπίσουμε ότι η Τίνα δεν τα 'χε καταφέρει να έρθει...

Τερματίσαμε και δεν ήξερα σε τι σειρά είχα έρθει. Για τους δυο πρώτους δεν το συζητάω. Μετά όμως... Δηλαδή, έτσι που είχαν έρθει τα πράγματα, και τρίτος μια χαρά ήταν...

Αλλά ούτε αυτή τη μικρή, την ελάχιστη ικανοποίηση, ήταν γραφτό να 'χω. Τρίτος ήρθε, απ' ότι μας πληροφόρησαν τα μεγάφωνα, εκείνος ο ατσούμπαλος που με είχε για... σίγουρο! Η αφεντιά μου πάλι καλά που κατάφερε να κερδίσει τους δυο τελευταίους!

Τι είχε συμβεί; Δεν είχα ιδέα! Στους προκριματικούς πέταγα. Εδώ τι μ' έπιασε;

Το βράδυ η πρώτη ερώτηση της Τίνας στο τηλέφωνο ήταν για τους αγώνες. Δεν είχε μπορέσει –ευτυχώς– να 'ρθει.

–Έχασα, ομολόγησα.

–Δεν πειράζει, μου απάντησε. Έχεις εμένα.

Κι αυτό ήταν σίγουρα πολύ πιο σπουδαίο από ένα ψευτομετάλλιο και μια θέση στο βάθρο. (Ήταν όμως αλήθεια;).

Κάποια Χαμόγελα

Tο κάζο των Μαθητικών έκανε το μυαλό μου ν' αρχίσει να δουλεύει διαφορετικά. Το μάθημα που έμαθα εκεί έλεγε ότι δεν αρκεί να σπάζεις τα χρονόμετρα στις προπονήσεις και να νιώθεις γίγαντας έτσι και κερδίζεις μια ημερίδα του συλλόγου, αλλά πρέπει να το αποδεικνύεις τη στιγμή που χρειάζεται, στους μεγάλους αγώνες. Γιατί, σε τι σε ωφελεί να σκίζεις σε όλους τους προκριματικούς και να κάνεις τους αντίπαλους να παραμιλούν όταν, την ώρα της κρίσης, στον τελευταίο σταθμό του ταξιδιού, δεν ξεκινάς καλά, σφίγγεσαι και τα κάνεις όλα λάθος, κλέβει ο νικητής στην εκκίνηση, βρίσκεις τον στίβο βαρύ, τον άνεμο πολύ αντίθετο –ειδικά για σένα– τρέχεις σε κακή διαδρομή... μ' άλλα λόγια έρχεσαι πάτος!

Άρχισα να καταλαβαίνω ότι στον στίβο τις δικαιολογίες τις επικαλούνται πάντα οι χαμένοι, ποτέ ο νικητής δεν αδικείται από τους κριτές, τον άνεμο ή τη διαδρομή, κι ότι η συνταγή ήταν τελικά μία και μοναδική: Δουλειά και πάλι δουλειά και μετά περισσότερη δουλειά. Όπως ο ηθοποιός, που περνάει τις άπειρες ώρες για να μάθει τον ρόλο του, προκειμένου να τον βγάλει σωστά για να μην τον πιάσουν με τις ντομάτες, έτσι κι ο αθλητής πρέπει να κάνει ξανά και ξανά τα ίδια πράγματα μέχρι ν' αφομοιώσει το μάθημα, να μάθει τα λόγια, ώστε τη στιγμή που χρειάζεται να του βγαίνουν νεράκι, χωρίς να σκέφτεται.

Κατάλαβα και κάτι άλλο. *Δεν τα παρατάμε.* Ακόμα κι όταν όλα φαίνονται να 'χουν χαθεί, πρέπει να βάζεις κάτω το κεφάλι και να παλεύεις κι αν δεν σε βαστάνε τα πόδια σου σούρνεσαι,

μέχρι να παραδώσεις το πνεύμα, κερατά, μέχρι να περάσεις τη λευκή γραμμή του τερματισμού.

Το να γίνομαι ρεζίλι μπροστά στον (όποιο) κόσμο της εξέδρας ήταν κάτι που δεν μου πήγαινε. Και για μένα ρεζιλίκι ήταν, όχι να χάσεις από έναν καλύτερο, αλλά να μην αποδώσεις αυτά που μπορείς, να χάσεις από τον ίδιο σου τον εαυτό. Δεν ήταν η θέση μου για τέταρτος σε κείνους τους ρηματοδοαγώνες. Τα πράγματα είχαν αλλάξει πολύ από την εποχή του πρώτου φιάσκου των Παιδικών. Τώρα γυμναζόμουν, είχα προπονητή που έπιανε πουλιά στον αέρα και νοιαζόταν, είχα προοπτικές και δυνατότητες, αυτό είχα αρχίσει να το καταλαβαίνω κι ο ίδιος. Οπότε, καμιά δικαιολογία. Βγήκα τέταρτος επειδή μόνο δύο από τους έξι που τρέχαμε λιποψύχησαν περισσότερο από μένα. Αν ο αγώνας δεν ήταν τελικός Μαθητικών, αλλά προκριματικός ή ημερίδα, εντάξει, μπορεί να μην κέρδιζα τον πρώτο, αλλά τουλάχιστον θα τερμάτιζα πολύ κοντά πίσω του. Άρα...

Για μια ακόμα φορά το σκέφτηκα στα σοβαρά να τα παρατήσω και γι' άλλη μια φορά αποφάσισα να το αναβάλω για αργότερα. Μια τελευταία προσπάθεια και μετά βλέπαμε. Έτσι, για να μην το 'χω βάρος μετά, ότι αδίχησα τον εαυτό μου.

Στρώθηκα στην προπόνηση με περισσότερο ζήλο τώρα. Πρώτος πήγαινα στο Γυμναστήριο, τελευταίος έφευγα. Το είχα βλέπεις πάρει πολύ προσωπικά. Στο κάτω-κάτω δεν ήταν δυνατόν κάθε φορά να ξεφουρνίζω στην Τίνα σάπιες δικαιολογίες – που πίστευε κιόλας, γιατί ήμουν ο άνθρωπός της– για να καλύψω τις αποτυχίες μου, υπήρχε κι ένα φιλότιμο! Κάποτε θα 'πρεπε να μπορέσω κι εγώ να πω: “Σήμερα νίκησα. Όλα μου ήρθαν στραβά, αλλά νίκησα”.

Ο κύριος Στάθης κατάλαβε τι γινόταν μέσα μου κι επωφελήθηκε για να δουλέψει πάνω μου σωστά, χωρίς τις καθιερωμένες γκρίνιες και διαμαρτυρίες. Τόσο χτυπιόμουν πια κάθε απόγευμα που οι «μεγάλοι» άρχισαν να με βλέπουν με πιο συμπαθητικό μάτι.

–Σιγά, ρε μεγάλε, μου 'πε μια μέρα ο Ροκανάς βλέποντάς με να κάνω αδιαμαρτύρητα απανωτά εκατονπεννητάρια. Νισάφι! Τους Ολυμπιακούς στο Τόκυο, έτσι κι αλλιώς, δεν τους προλαβαίνεις. Πάρε και μια ανάσα!

Τι ανάσα να 'παιρνα; Για ανάσες ήμουν τώρα εγώ; Να πετύχω ήθελα, να πάψω να βλέπω τόσες πλάτες μπροστά μου, κι ανάσaina αργότερα. Το ότι δεν είχα κλείσει ακόμα τα δεκατέσσερα δεν το θεωρούσα δικαιολογία. Είπαμε, είχα αποφασίσει να πετάξω τις δικαιολογίες στο πηγάδι.

* * *

Μια βδομάδα πριν κλείσουν τα σχολεία ο Σύλλογος διοργάνωσε κοινή ημερίδα με τον Πανιώνιο. Εκεί γνώρισα για πρώτη φορά από κοντά τα παιδιά της Νέας Σμύρνης κι εκεί ξεκίνησε μια φιλία μαζί τους που κράτησε όλα αυτά τα χρόνια της αναζήτησης του Άπιαστου Δισκοπότηρου.

Ο Μπάμπης, που είχε κερδίσει τα 100 στους προηγούμενους Παιδικούς, όπου πάτωσα (να το θυμόμαστε), ο Νίκος, ο Τάκης κι ο Άρης. Παιδιά-χρυσάφι όλα τους και προικισμένοι σπρίντερ. Την εποχή εκείνη στις ταχύτητες ο Πανιώνιος δεν είχε ανταγωνιστή. Εκτός από τον Άρη, με τον οποίο ήμασταν συνομήλικοι, οι άλλοι με περνούσαν δυο χρόνια. Που σημαίνει πολύ μεγαλύτερη εμπειρία, απείρως καλύτερη φυσική κατάσταση κι ανάπτυξη του μυϊκού συστήματος.

Ήξερα ότι δεν υπήρχε περίπτωση ούτε καν σφήνα στο τετράδυμο να μπω, πόσο μάλλον να κερδίσω, αλλά δεν μ' ένοιαζε. Σημασία είχε ότι θα έτρεχα με τόσο καλούς αθλητές και... πού ξέρεις, μπορεί να με «τραβούσαν» να κάνω κι εγώ κανέναν καλό χρόνο.

Παραδόξως ο Μπάμπης με θυμήθηκε.

–Εσύ δεν είχες λάβει μέρος στους Παιδικούς; με ρώτησε.

–Στη σειρά σου, απάντησα. Αλλά αποκλείστηκα.

–Σιγά, δεν πειράζει... Όλοι μας έχουμε αποκλειστεί.

–Και πού 'σαι ακόμα! γέλασε ο Νίκος.

–Πόσων χρονών είσαι δηλαδή, ρε φιλαράκι; ρώτησε ο Τάκης.

–Στα δεκατέσσερα...

–Σαν τον Αρούλη μας. Και πόσο κάνεις είπαμε;

–Εεε... 11:8...

Ο Τάκης, ο πιο καλαμπουρτζής απ' όλους στράφηκε στους δικούς του.

–Ακούτε, ρε; είπε. Και να μου το θυμηθείτε... Αυτός εδώ ο πιτσιρικάς μια μέρα θα σας δείξει πλάτη.

–Γιατί, εσύ πού θα 'σαι; γέλασε ο Μπάμπης.

–Εγώ θα πάθω κράμπα, ρε, οπότε θα γλιτώσω από το ρεζίλι.

Είπαμε, παιδιά όξω καρδιά!

Ωστόσο εκείνη τη μέρα ο πιτσιρικάς ήταν που είδε πλάτες. Αλλά, όπως το ήλπιζα, με χρόνο 11:8 –πάλι.

Ο κύριος Στάθης είχε ένα χαμόγελο μέχρι τ' αυτιά.

–Κατάλαβες τώρα, ρε τσαμπιόν'ι, τι κάνει η δουλειά; θριαμβολόγησε. Ορίστε! Αυτά κάνει. Τρέχεις με τους καλύτερους στα ίσα. Κι αύριο, μεθαύριο θα τους κάνουμε να μαζεύουν τη σκόνη σου. Άντε τώρα να κάνεις δυο-τρία διακοσάρια γύρω στο 27:0 για να χαλαρώσεις.

–Μα...

–Τι είπαμε;... Δουλειά.

Μάλιστα.

* * *

Την τελευταία μέρα του σχολείου κανονίσαμε, αυτοί που ήμασταν κοντινοί φίλοι από την τάξη να κατεβούμε στο Κολυμβητήριο. Ήταν μια μέρα που δεν θα ξεχάσω ποτέ. Και δεν θα την ξεχάσω γιατί ήταν η τελευταία μέρα μιας εποχής που τελείωνε για μένα εδώ. Μείναμε στο νερό ώρες, παίζοντας, πλατσουρίζοντας, χαλώντας τον κόσμο με τις φωνές και τα γέλια μας κι όταν φύγαμε, για πρώτη φορά στα χρονικά περπάτησα με την Τίνα χέρι-χέρι στο φως της ημέρας. Την άφησα ένα τετράγωνο πριν από το σπίτι της. Τα χέρια μας δεν έλεγαν να ξεμπλέξουν καθώς αποχαιρετιόμασταν.

–Πώς θα βλεπόμαστε τώρα το καλοκαίρι; τη ρώτησα.

Μου χαμογέλασε.

–Μην ανησυχείς και θα βρούμε τον τρόπο, είπε. Άλλωστε θα μιλάμε συνέχεια στο τηλέφωνο.

–Θα με πάρεις απόψε;

–Φυσικά...

Τα δάχτυλά μας λύθηκαν και κείνη τη στιγμή ένωσα το στομάχι μου να σφίγγεται από ένα κακό προαίσθημα.

–Τίνα...

Στράφηκε και με κοίταξε χαμογελώντας.

–Ναι;...

Ντράπηκα. Τι να της έλεγα, ότι έβλεπα φαντάσματα;

–Τίποτα... Απόψε.

–Ναι...

Το βράδυ δεν τηλεφώνησε. Περίμενα ως τα μεσάνυχτα, μην τολμώντας να πάρω εγώ, από φόβο μην πέσω πάνω στους γονείς της τέτοια ώρα και τι δικαιολογία να τους ξεφουρνίσω; Άλλο όταν ήμασταν σχολείο και υπήρχε το άλλοθι των μαθημάτων κι άλλο τώρα. Κοιμήθηκα άσχημα αυτή τη νύχτα και με κείνο το σφίξιμο στο στομάχι που δεν έλεγε να μ' αφήσει.

Το πρωί τηλεφώνησα. Δεν απάντησε κανείς. Το μεσημέρι το ίδιο.

Μετά την προπόνηση δεν επέστρεψα στο σπίτι, αλλά πήγα γραμμή στο δικό της. Τα παράθυρα του διαμερίσματος κατασκότεινα. Επίσης το αυτοκίνητο του πατέρα της έλειπε. Περίμενα καμιά ώρα πίσω από ένα δέντρο στο απέναντι πεζοδρόμιο, αλλά τίποτα, κανένα σημείο ζωής.

Αυτό, αντί να με ανησυχήσει μάλλον μ' ανακούφισε. Ποιος ξέρει, μπορεί να έφυγαν εσπευσμένα για διακοπές και να μην μπόρεσε να με ειδοποιήσει. Αλλά πάλι... Νύχτα θα 'φευγαν;

Αυτό το βιολί συνεχίστηκε για κάμποσες ημέρες μέχρι που αποφάσισα πώς δεν μπορούσα να κάνω τίποτ' άλλο από το να περιμένω. Μου έλειπε όμως. Μου έλειπε όσο δεν είχα φανταστεί πως θα μπορούσε να μου λείψει.

* * *

Μου είπε για τον ηλεκτρολόγο που «την έφερνε βόλτα» εδώ και κάμποσο καιρό. Ήταν αυτό ακριβώς που φοβόμουν ν' ακού-

σω. Και που ήξερα πως θα τ' άκουγα κάποια στιγμή. Ένωσα τα χέρια μου να παγώνουν και το αίμα να φεύγει από το κεφάλι μου. Αυτό μου έλειπε τώρα... να λιγοθυμήσω!

–Δεν φαίνεσαι να ενθουσιάζεσαι, παρατήρησε.

–Δεν είναι αυτό...

–Αλλά τι; Το επάγγελμα; Σου φαίνεται ευτελής;

–Όχι, δεν...

–Τότε;

–Μα, δεν μου είπες... Εσύ;...

–Εγώ τι; Αν μ' αρέσει; Εεε... δεν ξέρω... Καλό παιδί είναι...

–Φτάνει αυτό;

–Δηλαδή τι; Να περιμένω το πριγκηπόπουλο;

–Όχι, αλλά...

–Αλλά τι, πάλι; Δεν λες καλύτερα ότι ζηλεύεις.

–Να... ζηλεύω! Εγώ;!!! Γιατί; Με ποιο δικαίωμα;

–Αυτό λέω κι εγώ.

Είχε θυμώσει και είχε δίκιο.

–Έχεις δίκιο, της είπα. Θα σου πω όμως τούτο κι αν θέλεις μου το καταλογίζεις σαν ελαφρυντικό, αλλιώς χρησιμοποίησε το εναντίον μου. Για μένα, όποιος και να παρουσιαστεί, μα ο καλύτερος του κόσμου να είναι, πιστοποιημένα, πάλι δεν θα είναι αρκετά καλός για σένα. Πάλι κατώτερο των περιστάσεων θα τον βρω. Οπότε μη με συνερίζεσαι.

Με κοίταξε ξαφνιασμένη.

–Αλήθεια μου λες; ρώτησε σιγανά.

–Εντελώς.

Χαμογέλασε.

–Δεν φαντάζεσαι πόσο όμορφο είναι να νιώθεις ότι ένας τουλάχιστον στον κόσμο τούτο υπερτιμά την αξία σου και σε βλέπει όπως δεν είσαι και ίσως να μην γίνεις ποτέ, είπε.

–Δεν σε υπερτιμάω, τη διόρθωσα. Απλά βλέπω σε σένα αυτό που εσύ δεν μπορείς να δεις στον εαυτό σου.

–Ακόμα καλύτερα.

Δεν την ξαναρώτησα για τον ηλεκτρολόγο και δεν μου ξαναμίλησε γι' αυτόν. Αλλά τι τα θες... είχα πια λάβει μια γεύση απ' ότι έμελλε αναπόφευκτα ν' ακολουθήσει.

Και η Τίνα άφαντη!

Κάτι που στην παρούσα συγκυρία μάλλον καλό ήταν, γιατί δύσκολα θα μπορούσα να προσποιηθώ τον ευδιάθετο.

Γιατί το περιστατικό με τον ερωτύλο ηλεκτρολόγο με είχε καταβάλει σ' αυτό τον βαθμό; Ήξερα πως θα συνέβαινε έτσι κι αλλιώς. Ήξερα πως θα 'πρεπε να είμαι προετοιμασμένος να το αντιμετωπίσω. Πώς αντιμετωπίζεται όμως κάτι τόσο τελεσίδικο, ακόμα κι αν δεν είναι οριστικό; Δεν είχα προηγούμενες εμπειρίες, δεν είχα ιδέα για το πώς θα μπορούσα να αμυνθώ. Πώς αμύνεσαι σ' αυτές τις περιπτώσεις; Όταν σου αναιρείται και η πλέον αμυδρή υποψία ελπίδας; Πώς διάολο μπορείς να ζήσεις χωρίς να ελπίζεις σε τίποτα; Σ' ένα θαύμα έστω. Γιατί στην περίπτωση μου τίποτα μικρότερο από θαύμα δεν θα επαρκούσε.

* * *

Μοναδική αναλαμπή στη γενική καλοκαιρινή κατήφεια μια ημερίδα του Συλλόγου τον Ιούλιο, όπου έφερα 11:7 στα 100 μέτρα, για ν' ακολουθήσει λίγο αργότερα ένα εντυπωσιακό 11:5. Που σημαίνει πως η επιμονή του κυρίου Στάθη έπιανε τόπο. Είχα αρχίσει επιτέλους «να μετράω». Ήταν όμως αυτό που μ' ένοιαζε πάνω απ' όλα; Η έντιμη απάντηση, με το χέρι στην καρδιά είναι «όχι».

Εκπλήξεις

Η αλήθεια είναι ότι η Τίνα μου είχε λείψει. Αυτή η μακροχρόνια απουσία του καλοκαιριού, η σιωπή και η αβεβαιότητα με είχαν επηρεάσει περίεργα. Διαπίστωσα πόσο καλό μου έκανε αυτή η καθαρή, η παιδική στην αφέλεια και υφή της σχέση. Δεν είχα αυταπάτες, ήξερα πως δεν ήταν παρά ένα υποκατάστατο, ένα υποκατάστατο όμως που έβγαζε το μυαλό μου από τη σκοτεινιά όπου βρισκόταν τον περισσότερο καιρό και μ' έκανε να ελπίζω πως κάποια στιγμή θα ήμουν κι εγώ σε θέση να επιστρέψω σ' αυτό το κορίτσι κάτι απ' όσα εκείνο μου έδινε.

Ωστόσο η προοπτική της «επανασύνδεσης» με την αρχή της σχολικής χρονιάς κάπου με ανησυχούσε. Ένιωθα πως αυτή η παρατεταμένη «σιγή ασυρμάτου» δεν ήταν για καλό. Τι διάολο, ούτε ένα τηλεφώνημα τόσους μήνες; Ακόμα κι αν «της είχα περάσει» δεν θα μπορούσε τουλάχιστον να μου το πει;

Είχα δίκιο ν' ανησυχώ.

Βλέποντάς την να καταφθάνει στην αυλή του σχολείου έτρεξα να την προϋπαντήσω. Είχα μάλιστα ετοιμάσει νοερά κι ένα λογίδριο, για να της εκφράσω τα απολύτως δικαιολογημένα μου παράπονα.

–Τίνα...

Στράφηκε και μου 'ριξε ένα βλέμμα απροσδιόριστο.

–Τι έγινε; Χάθηκες τελείως..., είπα αγγίζοντας το μπράτσο της.

Τραβήχτηκε κι έριξε μια ανήσυχη ματιά γύρω της.

–Δεν μπορώ να σου μιλήσω, είπε. Δεν μπορώ...

Ο αδερφός, στημένος λίγο πιο πέρα μας κοίταζε.

–Τηλεφώνησέ μου τότε...

–Δεν μπορώ.

Κοκάλωσα.

–Συνέβη τίποτα;

Κοκκίνισε. Χαμήλωσε τα μάτια της.

–Ναι.

–Και δεν μπορείς να μου μιλήσεις τώρα;

–Όχι.

–Τότε, απόψε;...

–Όχι.

Κι αφήνοντάς με σύζυλο μου γύρισε την πλάτη και πήγε προς τις φίλες της που την περίμεναν παράμερα.

Κοίταξα γύρω μου παραζαλισμένος, λες και θα έβρισκα απαντήσεις στο τοπίο. Τι είχε συμβεί;

Το πρωινό πέρασε μέσα σε μια άβολη αβεβαιότητα. Δεν μπορούσα ακόμη να συνειδητοποιήσω τι είχε γίνει. Τι ήταν αυτό; Δεν μπορούσε να μου μιλήσει... Δεν θα μου τηλεφωνούσε... Τι έγινε; Τι διάλογο έγινε;

Στο σχόλασμα δεν είχα το κουράγιο να μπω στο σχολικό. Χρειαζόμουν χώρο... αέρα... να σκεφτώ...

Ο Ντίνος με είδε προβληματισμένο και με πλησίασε.

–Τι έπαθες εσύ;

–Τίποτα.

–Πώς τίποτα; Εσύ είσαι κατάσπρος.

–Θα είδα φαίνεται κανένα φάντασμα.

Πήραμε τον δρόμο για το σπίτι του περπατώντας αργά-αργά.

-Η Τίνα;

Κούνησα το κεφάλι μου.

-Κάτι έγινε, είπα. Δεν θέλησε να μου πει, αλλά κάτι έγινε.

-Θες να μάθω;

-Πώς θα μάθεις, ρε μαλάκα; Ξέσπασα.

-Από τη Μυρτώ. Θα σε πάρω να σου πω απόψε.

Και με πήρε.

Οι γονείς, λέει, τα 'μαθαν όλα για μας τους δυο. Από πού τα 'μαθαν; Μα τους τα πρόφτασε αυτός ο μαλάκας, ο Πέτρος. Το κωλόπαιδο! Το τσογλάνι! Ο αδερφός. Τους τα 'πε όλα χαρτί και καλαμάρι, το παλιοπουσταριό! Κι εκείνοι τη στρίμωξαν και την ανάγκασαν να υποσχεθεί ότι τα πάρε-δώσε εφεξής μαζί μου κομμένα. Ούτε καλημέρα στο διάλειμμα. Ούτε κιχ! Αλλιώς... αλλιώς, θα της άλλαζαν σχολείο. Μπορεί να την έβαζαν κι εσωτερική, για να βάλει μυαλό!

Με πείραξε. Όχι τόσο το γεγονός αυτό καθαυτό όσο ο τρόπος. Δεν πετάς έναν άνθρωπο έτσι, χωρίς εξηγήσεις, χωρίς μια κουβέντα. Και δεν τον πετάς, έτσι κι αλλιώς, όταν υποτίθεται πως είχες αισθήματα γι' αυτόν. Ακόμα και υπό την πίεση γονικών απειλών. Μα εκεί ακριβώς, σε κάτι τέτοιες στιγμές φαίνεται η παληκαριά του καθενός. Και η Τίνα, κακά τα ψέματα, έδειχνε πως δεν ήταν παληκάρι.

Ίσως αυτή η διαπίστωση να μ' ενόχλησε πιο πολύ. Είναι στην ανθρώπινη φύση να εξιδανικεύουμε τους δικούς μας, τους κοντινούς. Τους θέλουμε αλλιώςτικους από το πλήθος των άλλων, απαιτούμε απ' αυτούς να ξεχωρίζουν κι όταν μας διαψεύδουν νιώθουμε προδομένοι.

Η Τίνα με πέταξε στην πρώτη δυσκολία που παρουσιάστηκε. Δεν στάθηκε όρθια, να υπερασπιστεί τα αισθήματά της, αυτό που ένιωθε για μένα, αυτό που είχαμε μαζί. Αν είχα τότε την εμπειρία την τωρινή δεν θα της το χρέωνα, γιατί θα καταλάβαινα πως η εικόνα της ήταν κάτι που είχα ο ίδιος κατασκευάσει στο μυαλό μου κι όχι εκείνη που πραγματικά αντανακλούσε η ίδια στον καθρέφτη. Δεν είχα όμως περάσει από σαράντα κύμα-

τα ακόμη τότε, μαθαίνοντας, με τον σκληρό τρόπο, αυτά που είχα να μάθω, γι' αυτό κι ένιωθα «πεταγμένος» –και θυμωμένος.

Ήλπιζα πως κάποια στιγμή θα μου τηλεφωνούσε. Όχι για να επιστρέψει σε κείνο που είχαμε και που πέρασε (το συνειδητοποιούσα) οριστικά, αλλά για ένα «συγγνώμη» για την αχαράκτηριστη συμπεριφορά της. Δεν το έκανε.

Αργότερα, πολύ αργότερα, θα καταλάβαινα, με τρόπο ιδιαίτερα επώδυνο, πως όταν οι γυναίκες φεύγουν δεν επιστρέφουν ποτέ.

Στράφηκα λοιπόν στη μοναδική άλλη διέξοδο που μου είχε απομείνει, τον στίβο. Αποφασισμένος, εδώ τουλάχιστον, να μην αποτύχω. Ευτυχώς, στην περίπτωση αυτή όλα εξαρτιόνταν από μένα. Ο μοναδικός εξωγενής παράγων ήταν η τύχη κι αυτή πίστευα πως θα μπορούσα να την αντιμετωπίσω κατάφατσα. Με τους ανθρώπους είχα πρόβλημα.

* * *

Είχαμε φτάσει στα μέσα του Οκτώβρη και ο Σύλλογος ετοιμαζόταν για τους ετήσιους Εσωτερικούς Αγώνες. Αυτή τη χρονιά ο κύριος Στάθης είχε αποφασίσει να προσθέσει στο πρόγραμμα και τέσσερα καινούργια αγωνίσματα, τα 60 μέτρα, τα 150 μέτρα τα 300 μέτρα και τα 200 εμπόδια, γιατί αυτά περιλαμβάνονταν στο καινούργιο πρόγραμμα των Πανελληνίων Παιδικών, που θα λάβαιναν χώρα, πλήρως αναβαθμισμένοι, το επόμενο Σαββατοκύριακο. Έτσι, θα είχαμε μια ευκαιρία εμείς, τα τσαμπιόνια του παιδικού σταθμού, να κάνουμε μια πρόβα τζενεράλε. Εγώ, εκτός από τα 100, θα 'κανα και τα 150 καθώς και τα 200 εμπόδια –«έτσι, για πλάκα», κατά τον κύριο Στάθη.

Τα εκατό τα κέρδισα με άνεση και 11:4, ατομικό ρεκόρ δηλαδή. Τα 150 επίσης τα καθάρισα με μεγάλη ευκολία και χρόνο 17:6 κι έμεναν τα 200 εμπόδια. Εκεί, βασικό αντίπαλο θα είχα τον φίλο μου τον Μάρκο, ο οποίος είχε αρχίσει να εξειδικεύεται σαν εμποδιστής, με προοπτική, αργότερα, τα 400 εμπόδια. Του Μάρκου δεν του άρεσε η ιδέα ότι θα τρέχαμε μαζί.

–Τι δουλειά έχει αυτός με τα εμπόδια; παραπονέθηκε του κύριο Στάθη. Γιατί μου τον έβαλες να τρέξει;

Αλλά βέβαια, στου κουφού την πόρτα...

Στην αφετηρία ήρθε μουτρωμένος.

–Κοίτα μη τρακάρεις πουθενά και σκοτωθείς, μου πέταξε σαρχαστικά.

Ξαφνιαστήκα, γιατί μέχρι τη στιγμή αυτή δεν είχαμε την παραμικρή προστριβή, ακόμα κι όταν χόντραινε τα αστεία του και ήταν για φάπες.

–Καλή επιτυχία, είπα.

–Αυτό, άστο για κανέναν που να το χρειάζεται, γρούλισε.

Δεν πηγαίναμε καλά...

Έφυγα παραδόξως γρήγορα και πέρασα το πρώτο εμπόδιο με άνεση. Μετά, το δεύτερο, το τρίτο... Στη στροφή ο Μάρκος ήταν άφαντος κι έτρεχα πια μόνος μου, οι άλλοι είχαν μείνει πολύ πίσω.

–28:4, ανακοίνωσε τον χρόνο ο κύριος Στάθης. Έξοχα, έξοχα!

Ο Μάρκος είχε σταματήσει πριν από τη στροφή κι ερχόταν περπατώντας.

–Μπράβο, μπράβο! μου πέταξε ειρωνικά. Κέρδισες τα πτώματα!

–Εσύ τι έπαθες; απόρησα.

–Βαρέθηκα και σταμάτησα, είπε και τράβηξε κατά τα αποδυτήρια.

Δεν μ' άρεσε η στάση του, αλλά δεν είπα τίποτα. Το βράδυ πάλι, που βγήκαμε όλοι μαζί η παρέα, για σινεμά, ήταν σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

* * *

Η βδομάδα που ακολούθησε ήταν γεμάτη από προπόνηση κι επιτελικά σχέδια που έκανε ο κύριος Στάθης ενόψει των Παιδικών. Για λίγο το μυαλό μου ξεκόλλησε από την Τίνα. Βέβαια, όταν ήμουν σπίτι, όλο κι έριχνα λοξές ματιές προς το τηλέφωνο, ελπίζοντας κάποια στιγμή να χτυπήσει, χωρίς να το πολυπιστεύω ωστόσο. Βοηθούσε κι ο θυμός που ένιωθα ώστε να το πάρω απόφαση. Η Τίνα είχε χαθεί. Όσο πιο γρήγορα το

χώνευα αυτό τόσο το καλύτερο για μένα. Όχι πως ήταν κι εύκολο.

–Δεν κοιτάς να βρεις καμιά άλλη; μου ’πε μια μέρα ο Ντίνο. Τόσα μπουμπούκια έχουμε στο σχολείο.

–Σαν τη Δόμνα για παράδειγμα; τον ειρωνεύτηκα.

Ο φίλος μου κοκκίνισε. Η Δόμνα, η κολλητή της Τίνας, ήταν ο κρυφός, πλην –φευ!– ανικανοποίητος έρωτάς του.

–Άει στο διάολο!

Μ’ έπιασαν τα γέλια.

–Το σκέφτεσαι, ρε; του κάνω. Να την πέσω στη Δόμνα και να τσιμπήσει; Όργιο! Σκέφτεσαι τι μούτρα θα κάνει η άλλη;

–Είσαι ένας άθλιος!

–Ναι, αλλά το σκέφτεσαι;...

Λόγια ήταν όμως. Όχι τη Δόμνα δεν είχα όρεξη να κοιτάξω, αλλά ούτε τη Μπριζίτ Μπαρντό την ίδια αν μου ’φερνες δεν θα γύριζα να φτύσω. Λέμε τώρα...

* * *

Στον Σύλλογο μετρούσαμε πια μέρες ως τη μεγάλη στιγμή. Γενικός συναγερμός. Ο κύριος Στάθης είχε βγάλει τα χαρτιά του κι έκανε υπολογισμούς. Η αλήθεια ήταν ότι είχαμε πολύ καλή ομάδα. Στους δρόμους φαινόμασταν αχτύπητοι, από τα 60 μέχρι τα 600. Στις ρίψεις πάλι υπήρχαν κάτι τσακάλια που έτρωγαν σίδερα. Μόνο στα άλματα παρουσιαζόμασταν λίγο χλωμοί, με τη μοναδική εξαίρεση τον Ανδρέα στο μήκος και το τριπλούν, αλλά αυτό δεν ανησυχούσε τον κύριο Στάθη, που είχε κάνει τις σούμες του κι έβρισκε ότι οι βαθμοί περίσσευαν.

–Θα τους πάρουμε τα σώβρακα! δήλωνε ο Μάρκος που ήταν ο πιο αισιόδοξος, ή ο πιο επιπόλαιος, απ’ όλους μας. Θα τους κάνουμε να παραμιλάνε.

Ωστόσο, εμείς οι υπόλοιποι, είχαμε κάποιες μικρές (έως μεγάλες) αμφιβολίες. Ειδικά εγώ, που είχα ήδη καεί κάμποσες φορές στα «σίγουρα», δύσκολα έκλεινα μάτι τη νύχτα. Και δεν ήταν τόσο το εκατονπενηντάρι που με ανησυχούσε όσο τα διαο-

λεμένα 200 εμπόδια, όπου θα συμμετείχα κατά διαταγή του κυρίου Στάθης. Κι αν σκόνταφτα; Κι αν γινόμεουν ρεζίλι;

Διάφοροι παράγοντες έκαναν την εμφάνισή τους τις μέρες αυτές στο Γυμναστήριο. Πρόσωπα που δεν είχαμε δει άλλοτε και που έχοντας μυριστεί ψητό έσπευσαν να εξασφαλίσουν ένα μερτικό μελλοντικής δόξας για την πάρτη τους. Τούτους εδώ θα τους ξανάβλεπα, πάντα παραμονή αγώνων, πάντα έτοιμους να δρέψουν δάφνες με τον ιδρώτα το δικό μας. Τον υπόλοιπο καιρό ήταν άφαντοι. Άσχετοι άνθρωποι, συνταξιούχοι οι περισσότεροι, που έβλεπαν το παραγοντιλίκι σαν ένα μέσον προσωπικής κοινωνικής προβολής, γίνονταν αόρατοι όταν τους χρειαζόμασταν. Καλά-καλά δεν ξέραν ούτε τα ονόματά μας. Μόνο για το μεγάλο του συλλόγου ήξεραν να βγάζουν δεκάριους, κατά τα άλλα, από ουσία μηδέν.

Οι περισσότεροι από μας κατεβαίναμε στους αγώνες είτε με παπούτσια που είχαμε αγοράσει οι ίδιοι –το γνωστό μοντέλο του «Κατράντζου»– είτε με δανεικά. Όσο για τις φόρμες που μας μοίρασαν κάποτε, έπρεπε να λιώσουν πάνω μας για να φιλοτιμηθούν να τις αντικαταστήσουν. Σπάϊκς είδα δυο χρόνια μετά την εγγραφή μου στον Σύλλογο, όταν η Γενική Γραμματεία Αθλητισμού, μοίρασε λεφτά στα αθλητικά σωματεία και οι διοικήσεις έπρεπε να δείξουν ότι κάπως τα διαθέτουν –δεν γινόταν να τα χύσουν ατόφια, όπως έρχονταν, στην τσέπη τους.

Δυο μέρες πριν τους αγώνες ο κύριος Στάθης είχε στα χέρια του το πρόγραμμα. Μας φώναξε κοντά του και μας το ανακοίνωσε. Στην περίπτωσή μου τα πράγματα φαίνονταν ιδιαίζόντως στριμόκωλα. Σάββατο στις τρεις και μισή έτρεχα προκριματικό στα 150 μέτρα. Στις τέσσερις ημιτελικό κι αμέσως μετά έπρεπε να παρουσιαστώ στην αφετηρία για τον προκριματικό της σκυταλοδρομίας 4X100. Τέσσερις και μισή πάλι ήταν ο τελικός (των 150)! Την Κυριακή η κατάσταση χειρότερη. Προβλέπονταν τρεις προκριματικοί στα 200 εμπόδια κι ενδιάμεσως ο ημιτελικός της σκυτάλης. Τέλος, πέντε λεπτά πριν από τον τελικό των 200 με εμπόδια, θα 'πρεπε να λάβω μέρος στον τελικό των 4X100!!! Ούτε ο Βέγγος να 'μουν.

Ο κύριος Στάθης το σκέφτηκε από 'δώ, το σκέφτηκε από κει... Τελικά βρήκε τη λύση.

–Κανένα πρόβλημα, μου δήλωσε με την αισιοδοξία που τον χαρακτήριζε. Θα τρέξεις εσύ τους προκριματικούς της σκυτάλης, μην γίνει καμιά στραβή και μείνουμε απέξω και στον τελικό βάζουμε κάποιον άλλο.

Κι έτσι όμως είχα να κάνω οχτώ κούρσες σε δυο μέρες!!! Τι διάολο, μηχανή ήμουν;

Μπορούσα όμως να φέρω αντίρρηση; Δεν μπορούσα. Ο σύλλογος με χρειαζόταν, έπρεπε να είμαι στη θέση μου, στρατιώτης!

Η Πάνω Βόλτα

Αυτή τη φορά μπαίνοντας στο Καλλιμάρμαρο ήξερα πως τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Η εποχή που έβγαινα έξω από τον προκριματικό κιόλας είχε περάσει ανεπιστρεπτί. Τώρα πια κατέβαινα, όχι σαν φτωχός συγγενής, αλλά σαν διεκδικητής της νίκης. Κι όλα αυτά επειδή βρέθηκε ένας άνθρωπος που κάθισε να δουλέψει με κάτι «υπέργηρους» δεκαεπτάχροτους πιτσιρικάδες, σαν εμένα. Πολλές φορές έχω σκεφτεί ότι, αν δεν είχε έρθει ο κύριος Στάθης στον Σύλλογο θα τα 'χα παρατήσει από τον πρώτο χρόνο κιόλας. Και ίσως αυτό να 'ταν καλύτερο, δεν το 'χω ξεδιαλύνει μέσα μου.

Οι αγώνες τη χρονιά αυτή είχαν πάρει μια ξεχωριστή επισημότητα. Κι αυτό γιατί τελούνταν πλέον υπό την αιγίδα του ΣΕΓΑΣ και είχαν μετονομαστεί σε Πανελλήνιο Πρωτάθλημα Εφήβων Β' Σειράς με αύξοντα αριθμό Ένα. Το όλο πανηγύρι ξεκίνησε με κάθε επισημότητα. Παρέλαση των συλλόγων, λόγο από τον Πρόεδρο της Τεχνικής Επιτροπής του ΣΕΓΑΣ, τον επονομαζόμενο από τους αθλητές των Εθνικών Ομάδων «Δαλαΐ Λάμα», με ανάκρουση του Ολυμπιακού ύμνου και ανάρτηση της σημαίας στον ιστό του Σταδίου. Μεγαλεία!

Τελείωσαν καμιά φορά τα ταρατατζούμ και τα μεγάφωνα ανήγγειλαν την έναρξη των πρώτων αγωνισμάτων. Ο Γιώργος έπεφτε πρώτος στη μάχη στους προκριματικούς των 60 μέτρων και τα πήγε μια χαρά.

Πλησίαζε το δικό μου αγώνισμα, αλλά δεν μπορώ να πω ότι

είχα αγωνία. Τα 150 μέτρα ήταν μια κούρσα που μου ταίριαζε. Αν δεν έφευγα και τόσο καλά στην εκκίνηση υπήρχε πάντα χρόνος να διορθώσω το λάθος μου αργότερα. Άλλωστε ήμουν γερά προετοιμασμένος.

Τελικά οι αθλητές που θα λάβαιναν μέρος σ' αυτή την κούρσα ήταν λιγότεροι απ' ότι είχαν υπολογίσει οι διοργανωτές κι έτσι μας ανακοινώθηκε ότι θα γίνονταν μόνο προκριματικοί και ημιτελικοί. Γλιτώναμε μια κούρσα, κάτι ήταν κι αυτό!

Όπως το περίμενα δεν συνάντησα σοβαρές δυσκολίες, κερδίζοντας και τις δυο σειρές με άνεση και χρόνο 18:3 και 18:1. Αν λάβουμε υπόψη μας ότι έτρεχα χαλαρά, για να εξοικονομήσω δυνάμεις, μια χαρά τα κατάφερα. Με το που τελείωσε ο ημιτελικός έτρεξα να δώσω το παρόν στον προκριματικό της σκυτάλης. Ούτε τη φόρμα δεν πρόλαβα να βάλω. Πρώτος ξεκινούσε ο Γιώργος, που είχε την καλύτερη εκκίνηση, δεύτερος εγώ, τρίτος ο Μάρκος και τελευταίος ο Κώστας. Κανένα πρόβλημα! Περίπατο κάναμε!

Εντωμεταξύ η ομάδα πετούσε. Ο Ανδρέας ήρθε δεύτερος στο μήκος, ο Κόλλας κέρδισε άνετα τη σφαίρα, ο Γιώργος πήρε την δεύτερη θέση στα 60 μέτρα με τον Κώστα στην τρίτη και οι άλλοι πλασαριζόνταν επίσης αξιοπρεπώς.

Έτρεξα στον τελικό των 150 μέτρων λες κι έκανα αγγαρεία. Ήξερα ότι δεν υπήρχε αντίπαλος που να μπορέσει να μ' αντιμετωπίσει εδώ πέρα και μόνο η επίδοση μ' ένοιαζε πια. Κέρδισα με μικρή διαφορά κι ο χρόνος μου, 17:8, ήταν το πρώτο επίσημο πανελλήνιο ρεκόρ στο αγώνισμα για την κατηγορία αυτή. Ορίστε, που από το τίποτα βρέθηκα και... ρέκορντμαν!

Έτσι ανέβηκα κι εγώ για πρώτη φορά στο βάθρο κι έλαβα μετάλλιο και δίπλωμα, ποζάροντας για τον φακό του δαιμόνιου ρεπόρτερ, που δεν παρέλειψε να μας μοιράσει κάρτες του μετά. Μεγαλεία, αλλά... Αλλά δεν είχα με ποιον να τα γιορτάσω.

Της μάνας μου και να της έλεγα ότι κέρδισα χαμένο θα πήγαινε. "Να μην κουράζεσαι και να μην ιδρώνεις" θα με συμβούλευε αφηρημένη. Ο Ντίνος πάλι είχε άγρια μεσάνυχτα από αθλητισμό. Αυτός μόνο για όπερα ενδιαφερόταν. Το «μπράβο» που θα βάραινε δεν θα το άκουγα. Γιατί βέβαια σ' Εκείνη δεν τόλμησα να πω τίποτα.

Κοιμήθηκα λίγο κείνο το βράδυ κι άσχημα. Διαπίστωνα ότι η νίκη σχετική αξία μόνο έχει. Σαν τους ιππότες του παλιού καιρού, οι αθλητές έχουν ανάγκη να αγωνίζονται –κι ας μην το παραδέχονται– για τα μάτια μιας αγαπημένης δεσποσύνης. Όταν εκείνη έλειπε το κατόρθωμα έπεφτε στο κενό.

Επιπλέον είχα και μια ανησυχία για τη μέρα που ξημέρωνε και που ήξερα πως θα 'ταν πιο δύσκολη από τη σημερινή. Είχα εμπόδια μπροστά μου, όχι αστεία! Ένα αγώνισμα που δεν το κατείχα. Ξέρω 'γώ... ο διάολος έχει πολλά ποδάρια... Ένα λάθος, ένα παραπάτημα...

Στο Στάδιο μπήκα το απόγευμα με το στομάχι σφιγμένο.

Ο κύριος Στάθης με κατάλαβε αμέσως και με πήρε παράμερα.

–Δεν τρέχει τίποτα! μου είπε. Μόνο ο Πανιώνιος μπορεί να κάνει κάτι, κι αυτός μόνο πέρασμα έχει, από ταχύτητα θα ψάχνεται. Όσο για τους άλλους... πτώματα! Θα κερδίσεις με το ένα χέρι δεμένο στην πλάτη.

Για να κερδίσω –και με τα δυο χέρια ελεύθερα– δεν το έβλεπα εδώ που τα λέμε. Είχα δει τον Θανάση, τον Πανιώνιο, να κάνει 110 εμπόδια στους Διασυλλογικούς και ήξερα ότι δεν ήταν μόνο ένας πάρα πολύ καλός εμποδιστής, αλλά και πολύ γρήγορος. Όπως και να 'χε όμως το πράγμα το «εξωτικό» της υπόθεσης με γοήτευε. Όσο και να 'ταν διεκδικούσα διάκριση σ' ένα αγώνισμα που δεν ήταν το δικό μου.

Τον πρώτο προκριματικό τον καθάρισα πολύ άνετα. Έριξα βέβαια δυο, τρία εμπόδια, αλλά τερμάτισα με μεγάλη διαφορά από τον δεύτερο. Τίποτα δεν ήταν τελικά. Σαν να κάνεις διακοσάρι με μικρές διακοπές για τσαλίμια (τα εμπόδια). Στον ημιτελικό ακολούθησα τη συμβουλή του κυρίου Στάθη κι έτρεξα χαλαρά για να κάνω οικονομία δυνάμεων. Η πλάκα είναι ότι στο χαλαρό έκανα καλύτερο χρόνο απ' ότι στον προκριματικό που «το πάτησα», 28:2 έναντι 28:5.

Εντωμεταξύ ο Ανδρέας κέρδιζε το τριπλούν κι ο Μάρκος τα 300 μέτρα. Οι παράγοντες του «ιστορικού συλλόγου» από τις κερκίδες καμάρωναν σαν γύφτικα σκεπάρνια. Πετάει η ομάδα, πετάει! Χάρη στις δικές τους προσπάθειες, χάρη στις δικές τους άοκνες ενέργειες!

–Τρέξε ελεύθερα, μου σφύριξε ο κύριος Στάθης, όταν τα με-
γάφωνα μας κάλεσαν για τον τελικό. Κάνε εσύ την κούρσα σου
και μη σε νοιάζει τι κάνουν οι άλλοι. Όλοι πεθαμένοι είναι.

Για την ώρα για πεθαμένο ήξερα μόνον εμένα, αλλά τέλος
πάντων.

Στην αφετηρία ο Θανάσης μου 'δωσε το χέρι χαμογελώντας.
Για μια ακόμη φορά είχα δείγμα του εξαιρετικού χαρακτήρα
των παιδιών της Νέας Σμύρνης

–Καλά, εσύ πόσα αγωνίσματα θα κάνεις τελικά; με ρώτησε.
Θα ξεπατωθείς πια!

–Μπα, αστεία πράγματα! Στην προπόνηση κάνουμε περισ-
σότερα.

–Ναι, αλλά εδώ είναι αγώνες. Άντε, καλή επιτυχία.

–Και σε σένα.

Εκείνος έτρεχε στην πρώτη διαδρομή, εγώ στην έκτη.
Ανάμεσά μας οι κατιμάδες –κατά τον κύριο Στάθη– με εξαίρεση
ένα ακόμα παιδί του Πανιωνίου, που είχε έρθει δεύτερος την
προηγούμενη στα 100 εμπόδια πίσω από τον Θανάση.

Από τα πρώτα περάσματα κατάλαβα ότι πήγαινα καλά. Με
την άκρη του ματιού μου έβλεπα την κόκκινη φανέλα του Θα-
νάση να βρίσκεται στο ίδιο με μένα ύψος –άρα ήμουν σωστός.
Στα εκατό βγήκα λίγο πιο μπροστά, μετά έκανα ένα λαθάκι, ο
Θανάσης μ' έπιασε κι από κει και πέρα περνούσαμε όλα τα
εμπόδια μαζί, λες και ήμασταν συνεννοημένοι. Πέσαμε στο
νήμα ταυτόχρονα.

Πήγα να τον συγχαρώ χωρίς να περιμένω τ' αποτελέσματα.
Δεν είχε σημασία ποιος βγήκε πρώτος, η κούρσα άξιζε τον κόπο.

–Το χάρηκα! είπα. Μα το θεό, το χάρηκα!

Γέλασε.

–Κι εγώ, είπε. Κι ας μου βγήκε η πίστη!

Ο κύριος Στάθης ήρθε κοντά. Γέλαγαν και τα μουστάκια
του.

–Μπράβο, ρε τσαμπιόν'ι, είπε δίνοντάς μου την καθιερω-

μένη χαϊδευτική καρπαζιά. Τα πηγες μια χαρά! Λίγο να πρόσε-
χες το πέρασμα και θα ήσουν τέλειος.

Αυτό, από τον κώουτς, ήταν ανώτερο κι από χρυσό μετάλ-
λιο.

Τελικά, μετά από ώρα, οι κριτές απεφάνθησαν υπέρ του Θα-
νάση. Είχαμε πέσει μαζί με τον ίδιο χρόνο, 27:6, αλλά φαίνεται
πως εκείνος έκοψε το νήμα πρώτος. Άλλωστε ούτε φώτο-φίνις
υπήρχαν τότε, ούτε ηλεκτρονικά χρονόμετρα –ό,τι έπιανε το
μάτι του κριτή. Δεν με πείραζε καθόλου. Πρώτη φορά ευχαρι-
στιόμουν τόσο μια κούρσα που έχανα. Ίσως ήταν επειδή ήξερα
πως έχανα ό,τι μπορούσα κι αν έχασα, έχασα από καλύτερό μου.
Αυτή η αμπελοφιλοσοφία θα μου γινόταν στενός κορσές από κει
και πέρα. Αξία έχει ο αγώνας, που κερδίζεις ή χάνεις, κάνοντας
το καλύτερο. Αυτό σ' αφήνει στο τέλος ικανοποιημένο και γε-
μάτο, όχι η εύκολη νίκη, όπου δεν χρειάστηκε καν να παλέψεις,
ούτε η κοροϊδιστική ήττα βέβαια, όπου τα κάνεις θάλασσα χωρίς
να υπάρχει κάποιος λόγος.

Τα παιδιά κέρδισαν και τη σκυτάλη, μάζεψαν κι ένα τσου-
βάλι βαθμούς και στ' άλλα αγωνίσματα κι έτσι ο Σύλλογος
βγήκε, για πρώτη φορά στη σύγχρονη ιστορία του, πρώτος σε
Πανελλήνιους Αγώνες (έστω και Παίδων), οπότε οι παράγοντες
που λέγαμε έσπευσαν να φωτογραφηθούν πρώτοι-πρώτοι στην
οικογενειακή φωτογραφία της νίκης, αγκαλιά με μας, τους εί-
λωτες, που μπορεί να ήμασταν ξεμπερδεμένοι, αλλά κι ευτυχείς.
Τόσο μας έκοβε!

* * *

Αυτοί οι αγώνες υπήρξαν τελικά ορόσημο, όπως θα 'λεγαν
και οι τωρινοί πολιτικοί αναλυτές, αν ασχολιόντουσαν με κάτι
τέτοιες μπαγκατέλες. Και πρώτα απ' όλα, προβιβαστήκαμε
εντός του συλλόγου. Δηλαδή, κατόπιν εντολής του κυρίου Στάθη,
μετακομίσαμε, ο Γιώργος, ο Μάρκος, ο Ανδρέας, ο Κώστας κι
εγώ, από τα αποδυτήρια των πληβείων σε κείνα των πρωταθλη-
τών. Ανήκαμε πλέον κι εμείς στο κλειστό κλαμπ των «τσαμπιο-
νιών», με δικά μας ντουλάπια, δικό μας μπάνιο και ειδικά προ-
νόμια, όπως το δωρεάν μπουκάλι γάλα μετά την προπόνηση.
Μεγαλεία δηλαδή! Όπως ήταν φυσικό, κάποιους από μας, η
ξαφνική δόξα τους χτύπησε στο κεφάλι κι άρχισαν να βεντετί-

ζουν, αλλά κι αυτό μέσα στο πρόγραμμα ήταν, άλλωστε πιτσιρικάδες ήμασταν, συχωρεμένοι.

Μια και μοναδική αγωνιστική υποχρέωση απέμενε και μετά η σαιζόν τελείωνε και ξεκινούσε η χειμερινή προπόνηση. Η υποχρέωση αυτή ήταν μια περίεργη διοργάνωση που κάποιος εγκέφαλος του ΣΕΓΑΣ σκαρφίστηκε και που ονομάστηκε «Φθινοπωρινό Διασυλλογικό Πρωτάθλημα». Η συνάντηση αυτή μεταξύ συλλόγων της Αττικής είχε σχεδιαστεί να διεξαχθεί σε δυο μέρες, την πρώτη και τη δεκάτη πέμπτη του μηνός και κανείς δεν είχε καταλάβει τον σκοπό της, αφού βαθμολογικό ενδιαφέρον δεν υπήρχε και οι περισσότεροι από τους «φτασμένους» αθλητές είχαν ήδη αρχίσει τη χειμερινή προετοιμασία. Εμείς οι πιτσιρικάδες είχαμε γλιτώσει την πρώτη φάση, καθώς ετοιμαζόμασταν για τους Παιδικούς, αλλά ο κύριος Στάθης αποφάσισε ότι θα ήταν μια καλή εμπειρία να δίνουμε το παρόν στη δεύτερη φάση, όπου, ευτυχώς για μερικούς και δυστυχώς για άλλους, τα αγωνίσματα ήταν συγκεκριμένα. Όπως τα 100 είχαν ήδη διεξαχθεί εγώ ένιωθα ασφαλής. Ο Μάρκος θα έτρεχε τετρακοσάρι, ο Γιώτης οχτακοσάρι κι ο Ανδρέας θα πηδούσε τριπλούν. Εμείς οι σπρίντερ, απλά θα τους χαζεύαμε από τις κερκίδες.

Όμως υπολόγιζα χωρίς τον ξενοδόχο. Σάββατο μετά το τέλος της προπόνησης κι ο κύριος Στάθης με φωνάζει που «έχει να μου πει ένα μυστικό». Σαν να μ' έζωσαν τα φίδια, αλλά έκανα τον κουτό.

–Λοιπόν, ρε τσαμπιόν'ι, τι θα 'λεγες... έτσι, για μια κούρσα χαλαρή, να λυθούν τα πόδια σου; με ρωτάει.

Κούρσα σε τι αγώνισμα, μαραθώνιο;

–Μπα, δεν πειράζει..., λέω εγώ επιφυλακτικά προσπαθώντας να ξεγλιστρήσω.

Ο κύριος Στάθης γέλασε.

–Μια σκυτάλη θα 'κάνεις, μωρέ, έτσι χαλαρά, για προπόνηση, μου κάνει.

–Τι σκυτάλη; ρωτάω εγώ υποψιασμένος, γιατί μόνο μια σκυτάλη είχε απομείνει.

–4X400.

Ένωσα το έδαφος να φεύγει κάτω από τα πόδια μου. Μονομιάς θυμήθηκα τις εμπειρίες μου από το άθλιο αυτό αγώνισμα, όταν τα πόδια γίνονταν μολύβι στην τελική ευθεία και τα πνευμόνια έπαιρναν φωτιά.

–Α, όχι! διαμαρτυρήθηκα. Α, όχι! Μην τρελαθούμε κιόλας! Τι δουλειά έχω εγώ με τα τετρακοσάρια;

–Σιγά το αγώνισμα! μόρφασε ο κώουτς. Μια στροφή περπατώντας θα κάνεις κι έξω από την πόρτα. Είπαμε... Για διασκέδαση.

Διέρρηξα τα ιμάτιά μου, επικαλέστηκα κόπωση, κρυολόγημα, μαθήματα και δεν συμμαζεύεται, αλλά στον βρόντο πήγαν όλα. Την επομένη παρουσιάζομαι στο Καλλιμάραρο με πόδια που ήδη έτρεμαν και καρδιά που χτυπούσε σαν τρελή, βλαστημώντας την περίεργη και διεστραμμένη αντίληψη που είχε ο προπονητής για τη διασκέδαση. Και δεν ήταν να πεις μια τυχαία σκυταλοδρομία. Εδώ θα 'τρεχαν οι καλύτεροι τετρακοσάρηδες των συλλόγων. Θα τα 'βαζα εγώ τώρα με τον Γεωργόπουλο, τον Ρεγκούκο και τον Κουτσούλη; Τι λέμε;

–Σας το λέω να εξηγούμεθα, δήλωσα του κύριο Στάθη. Αν δω τα σκούρα εγώ θα τα παρατήσω.

Γέλασε και μου 'δωσε μια χαϊδευτική καρπαζιά.

–Καλά, άμα δεις τα σκούρα παράτα τα, είπε.

Αλλά φαίνεται με ήξερε πολύ καλύτερα απ' ότι εγώ τον εαυτό μου.

Θα 'τρεχα στην τελευταία αλλαγή, λέει. Ξεκινούσε ο Σάββας, μετά ο Γιώτης, ο Μάρκος κι εγώ. Δίπλα μας οι γίγαντες!

Ο Σάββας έκανε πολύ καλή αρχή κι έδωσε τη σκυτάλη τρίτος, ο Γιώτης άργησε λίγο, ο Μάρκος έκανε ότι μπορούσε, αλλά το καλύτερο που μπόρεσε ήταν να μου παραδώσει το στείλιάρι τέταρτος, πίσω από τους Παναθηναϊκούς, τους Πανελλήνιους και τους Πανιώνιους. Ξεχύθηκα λοιπόν κι εγώ μπροστά... σάματι τι είχα να χάσω;... κι άρχισα να κυνηγάω την κόκκινη φανέλα. Λίγο πριν από τη στροφή την έφτανα. Ήξερα ότι το μαρκούτσι άρχιζε από κει και πέρα, αλλά δεν έσκαγα, αφού είχα εξηγηθεί ότι έτσι και τα 'βρισκα σκούρα θα τα βρόνταγα κι ούτε γάτα, ούτε ζημιά.

–Χαλαρά, τσαμπιόν’ι, χαλαρά! έφτανε στ’ αυτιά μου η αγριοφωνάρα του κυρίου Στάθη μέσα στον χαλασμό.

Πέρασα τον Πανιώνιο λίγο μετά τη στροφή και συγκεντρώθηκα στην ευθεία. Για να προσπαθήσω να φτάσω τον Πανελλήνιο και τον Παναθηναϊκό, ούτε συζήτηση. Οι τελευταίοι τους δρομείς ήταν ο Δήμος ο Κουτσούλης, πρωταθλητής εφήβων με χρόνο κοντά στο 49:0 κι ο μεγάλος Νίκος Γεωργόπουλος, που έκανε τετρακόσια τώρα «στα γεράματα» κι έφερνε με κλειστά μάτια γύρω στο 48:5. Έτσι, απαλλαγμένος από το άγχος του συναγωνισμού, συγκεντρώθηκα στην κούρσα μου έχοντας σαν μοναδικό στόχο τον τερματισμό –χωρίς να παραδώσω το πνεύμα, εννοείται. Τα μέτρα λιγόστευαν, τα πόδια άρχιζαν να βαραίνουν, η ανάσα πήρε να κόβεται... Όπα... Όπου να ’ναι τα παρατάμε... Ακόμα λίγο και μετά... Πίσω μου άκουγα τους άλλους να λαχανιάζουν...

–Έτσι, μπράβο, τσαμπιόν’ι!...

Μωρέ, μπράβο, ξεμπράβο, εγώ τα παρατάω... Νά, μερικά μέτρα ακόμα, έτσι για την τιμή των όπλων, και σχολάμε...

Το αγχομαχητό από πίσω είχε πλησιάσει πολύ ή εμένα μου φαινόταν; Κάτσε ν’ ανοίξουμε λίγο και μετά τα παρατάμε...

Η γραμμή του τέρματος ήρθε πάνω μου χωρίς να το καταλάβω. Είχα τερματίσει, και το σπουδαιότερο, είχα τερματίσει ζωντανός! Βέβαια τα πνευμόνια έκαιγαν και τα γόνατα τρέμαν, αλλά καμιά σχέση με τις άλλες φορές. Για δες κάτι μυστήρια πράγματα!

–Μπράβο, ρε θηρίο! άκουσα τη φωνή του κυρίου Στάθη από δίπλα. Πολύ καλά! Πάρα πολύ καλά!

Αν ήξερα πόσο ακριβά θα πλήρωνα στο μέλλον αυτή την κούρσα θα τα ’χα παρατήσει από τη στροφή κιόλας.

–Ποιος είναι ο πιτσιρικάς, βρε Στάθη; ρώτησε ο Γεωργόπουλος τον προπονητή.

–Αυτός, είπε ο κώουτς μ’ ένα χαμόγελο ίσαμε τα’ αυτιά του, είναι ένα τσακάλι που θα το βλέπεις και θα τρίβεις τα μάτια σου!

Ο Γεωργόπουλος, ο πρωταθλητής, το ίνδαλμα των παιδικών μου χρόνων, στράφηκε σε μένα και μου χαμογέλασε.

–Μπράβο, αγόρι μου, είπε. Μπράβο.

Κοκκίνισα κι έσχυψα το κεφάλι, σαν να με μάλωναν. Πού να το φανταστώ τότε, στην πόλη μου, όταν ονειρευόμουν δάφνες και διακρίσεις, ότι μια μέρα θα 'τρεχα δίπλα-δίπλα με τον ταχύτερο Έλληνα κι ότι αυτός θα με συνέχαιρει!

Κατάλαβα αργότερα γιατί όλα αυτά τα συγχαρητήρια. Φαίνεται ότι είχα τρέξει καλύτερα απ' όσο νόμιζα –απορροφημένος στο να τα παρατήσω μόλις τα 'βρισκα σκούρα– γιατί είχα πλησιάσει πολύ τους δυο πρώτους, αφήνοντας πολλά μέτρα πίσω τους υπόλοιπους. Πώς έγινε αυτό δεν ξέρω. Ίσως επειδή δεν είχα άγχος να διακριθώ. Ίσως γιατί δεν είχα τίποτα να χάσω. Το πιθανότερο βέβαια είναι να είχα κάνει –όπως τυχαίως– σωστή κατανομή δυνάμεων, γι' αυτό και δεν πέρασα ετοιμοθάνατος, όπως άλλοτε, τη γραμμή του τερματισμού.

Ο Μάρκος βέβαια είχε διαφορετική άποψη.

–Ευτυχώς που καθάρισα την κούρσα για την πάρτη σου, μου είπε αντί συγχαρητηρίων. Αλλιώς ακόμα θα ψαχνόσουν.

Μα καλά, τέταρτος δεν μου είχε δώσει τη σκυτάλη;

* * *

Η απρόσμενη επιτυχία των Παιδικών είχε διάφορες παρενέργειες σε διάφορους εντός του συλλόγου. Και πρώτα απ' όλα, οι «παράγοντες», που πριν απ' αυτό ούτε για καφέ δεν πάταγαν στο Γυμναστήριο, τώρα τους βλέπαμε συχνά-πυκνά να κάνουν την εμφάνισή τους περιφέροντας την ασχετοσύνη τους μεταξύ γραφείων και αγωνιστικού χώρου, τελείως έξω από τα νερά τους, αλλά με ύφος χιλίων πιθήκων όλοι τους. Ένας απ' αυτούς με ρώτησε μια μέρα πώς πάει το... τριπλούν κι όταν του είπα «καλά» –τι να του 'λεγα;– εκείνος μου συνέστησε να «εργάζομαι αόκνως, διότι δια της εργασίας όλα επιτυγχάνονται».

Μετά ήταν που μερικών από μας τα μυαλά είχαν αρχίσει να παίρνουν αέρα φανερώνοντας τα πρώτα σημεία βεντετισμού. Τούτοι εδώ, κυκλοφορούσαν πλέον με ύφος χιλίων πιθήκων, ατενίζοντας τους λιγότερο «διάσημους» απ' υψηλού, απέκτησαν καπρίτσια, μιλούσαν στον κύριο Στάθη στον ενικό –άλλο αν εκείνον δεν τον έκοφτε– απαιτούσαν από τον σύλλογο ειδική μεταχείριση, που μεταφραζόταν σε καινούργιες φόρμες, παπούτσια και τα λοιπά, και γενικά συμπεριφέρονταν σαν να απείχαν ελάχιστα

από τον τελικό του αγωνίσματός τους στην επόμενη Ολυμπιάδα.

Όπως ήταν φυσικό κι επόμενο άρχισαν να υπάρχουν προστριβές και δυσπιστία ανάμεσά μας. Οι μέρες της αθωότητας είχαν περάσει ανεπιστρεπτί. Κείνο που μου 'κανε εντύπωση ήταν που ο κώουτς δεν επενέβαινε. Στην αρχή νόμισα ότι ήταν αυτό μέρος κάποιου παιδαγωγικού σχεδίου που είχε, αργότερα –πολύ αργότερα– κατάλαβα ότι αυτή η κατάσταση μάλλον τον βόλευε, γιατί πίστευε πως ο εσωτερικός ανταγωνισμός αποτελούσε ένα ισχυρό κίνητρο βελτίωσης κι εκείνος είχε σκοπό να το εκμεταλλευτεί. Τη δουλειά του έκανε (και την έκανε ομολογουμένως πολύ καλά).

Δεν μ' άρεσαν αυτού του είδους οι προστριβές. Εγώ είχα τα δικά μου προβλήματα κι αυτά με καίγαν, σιγά να μην καθόμουν να τσακώνομαι για το ποιος είναι ο πιο φοβερός και τρομερός αθλητής της συνοικίας! Όταν στον υπόλοιπο κόσμο οι κούρσες των 100 παίζονταν γύρω τα δέκα δευτερόλεπτα, εμείς κοχορευόμασταν για το 11:5! Δεν είμαστε καλά!

Ίσως αν το μυαλό μου δεν ήταν αλλού να είχα κι εγώ εμπλακεί σ' αυτή τη λογική της δεκάρας. Έτσι που είχε όμως το πράγμα τον στίβο τον έβλεπα όχι σαν αυτοσκοπό, αλλά σαν αποκούμπι. Μπορεί στην αρχή να ήθελα να λάμψω δια των κατορθωμάτων μου, να καταπλήξω τα πλήθη και ειδικά Εκείνη, όμως όσο περνούσε ο καιρός κι άρχισα να αποκτώ συναίσθηση της πραγματικότητας, πήρα να προσγειώνομαι, ώσπου κάποια στιγμή ακούμπησα το έδαφος κι αποφάσισα να μείνω εκεί.

Και βέβαια ήθελα να διαπρέψω, και βέβαια μου άρεσε να κόβω το νήμα πρώτος, πιο πολύ όμως με τράβαγε η διαδικασία. Το λίγο παραπάνω από κείνο που μπορούσα δηλαδή, το ξεπέρασμα των δυνατοτήτων μου και η αίσθηση που έχεις –και κρατά δευτερόλεπτα, αν όχι κλάσματα του δευτερολέπτου– ότι πήγες παραπέρα. Αυτό με συνάρπαζε και για τον λόγο αυτό και μόνο συνέχιζα να χτυπιέμαι ώρες ολόκληρες κάθε απόγευμα στο καρβουνίδι. Για το «τσακ» εκείνο που δεν αποτυπώνεται ούτε στο χαρτί της εφημερίδας, ούτε στις φωτογραφίες, ούτε στα «εύγε» και τα χειροκροτήματα, παρά μόνο σ' ένα κρυφό κομμάτι της ψυχής σου.

Έμουν, φυσικά, λάθος.

Νέα Σελίδα

Ο χειμώνας εκείνη τη χρονιά ήταν ιδιαίτερα ήπιος, ίσως γιατί έβρεχε πολύ κι αυτό κρατούσε το κρύο σε φυσιολογικά επίπεδα. Η χειμερινή προετοιμασία λοιπόν γινόταν κάτω από ιδανικές συνθήκες –γιατί κλειστοί αθλητικοί χώροι κείνη την εποχή ούτε σαν όνειρο κάποιου ευφάνταστου και ανεδάφικου πολιτικού δεν υπήρχαν– κι όλα θα ήταν ωραία και καλά, αν δεν μας είχε προκύψει εντωμεταξύ η «εκπαιδευτική μεταρρύθμιση» του Παπανούτσου, που έφερε τα πάντα ανάποδα κι έκανε μαθητές, καθηγητές, γονείς κι «αρμόδιους» να τρέχουν και να μη φτάνουν.

Ποτέ δεν κατάλαβα ακριβώς τι πράγμα ήταν αυτή η «μεταρρύθμιση» και τι σκοπό είχε. Πέρα από το ότι καλούμασταν να ξεχάσουμε τη γλώσσα που τόσα χρόνια διδασκόμασταν, αντικαθιστώντας την με μια άλλη, «ζωντανή σύγχρονη και πάλλουσα», δηλαδή τη δημοτική, καθώς και τον χωρισμό των τάξεων σε κλασικής και πρακτικής κατεύθυνσης, εγώ δεν είδα διαφορά. Τα ίδια σκουριασμένα κι αναχρονιστικά πράγματα μας μάθαιναν, στην ίδια στενόμυαλη και «εθνικόφρονα» πατριδοκεντρική προπαγάνδα ήμασταν εκτεθειμένοι. Το μόνο καλό, στην περίπτωση μου, ήταν ότι ο κατάπτυστος αδερφός της Τίνας μετακόμισε στο νεοσυσταθέν Πρακτικό, ενώ εμείς μείναμε στο Κλασικό. Αυτό αναζωπύρωσε τις ελπίδες μου για μια πιθανή επιστροφή της Τίνας, τώρα που δεν θα την κατασκόπευε πλέον το άγρυπνο μάτι του χαφιέ, αλλά ο καιρός περνούσε κι αλλαγή στη στάση της δεν έβλεπα.

Είχα αρχίσει όμως να βλέπω το πράγμα όπως στ' αλήθεια ήταν και να το κατανοώ. Κατάλαβα επιτέλους πως, στην ανάγκη μου για μια διέξοδο από το αληθινό μου πρόβλημα, είχα κατασκευάσει μια εξιδανικευμένη κατάσταση που κάθε άλλο παρά ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα.

Η Τίνα ήταν ένα πολύ νέο κορίτσι, χωρίς προσωπικότητα και δύναμη χαρακτήρα. Εγώ θέλησα να τη βλέπω αλλιώς γιατί αυτό με βόλευε. Κι επινόησα για κείνη χαρίσματα, που θα έπρεπε οπωσδήποτε να διαθέτει προκειμένου ν' ανταποκριθεί στις ανάγκες του ρόλου, που εν αγνοία της, της είχα φορτώσει. Δεν τα είχε όμως. Ένα άβουλο, φοβισμένο παιδί ήταν τελικά, που μόλις προέκυψαν τα δύσκολα έκανε πίσω.

Αυτό μπορούσε, αυτό έκανε. Δεν έφταιγε. Το φταίξιμο, αν υπήρχε, ήταν δικό μου, που είχα απαιτήσεις παράλογες και που με πείραξε όταν είδα πως τα πράγματα έπαιρναν άλλο δρόμο από κείνον που εγώ, εντελώς αυθαίρετα και παράλογα, είχα ορίσει. Αν κάποιος είχε φερθεί σκάρτα σ' αυτή την ιστορία αυτός ήμουν εγώ, όχι η Τίνα.

Η διαπίστωση δεν μ' έκανε να νιώσω καλύτερα. Μ' ελευθέρωσε όμως. Μ' ελευθέρωσε για να μπορέσω και πάλι να βυθιστώ απρόσκοπτα στην απελπισία του αληθινού, του άλυτου προβλήματος μου.

* * *

—Με τη μικρή τα τσουγκρίζατε; με ρώτησε κάποια στιγμή. Δεν σ' ακούω ν' αναφέρεσαι σ' αυτό το αίσθημα τελευταία.

—Είδε το φως το αληθινό, είπα χαμογελώντας. Και με ξεφορτώθηκε.

Με κοίταξε ξαφνιασμένη.

—Γιατί; ρώτησε.

—Φαίνεται πως με είδε επιτέλους γι' αυτό που στ' αλήθεια είμαι.

—Αν ψαρεύεις κομπλιμέντα, τζάμπα ο κόπος...

—Μπα, ξέρω.

—Και είναι καιρός που;...

-Έτσι φαίνεται. Μόνο που εγώ άργησα να το καταλάβω.
-Και γιατί δεν είπες τίποτα;
-Ίσως δεν το θεώρησα άξιο λόγου...
-Χωρίζεις με το κορίτσι σου και δεν το θεωρείς άξιο λόγου;
αναφώνησε. Και τι θεωρείς άξιο λόγου τότε;
Προτίμησα να μην απαντήσω.

* * *

Στην πρώτη ημερίδα που έκανε ο σύλλογος, τον Μάρτιο, έτρεξα τα 60 μέτρα σε 7:1. Ο κύριος Στάθης έτριβε τα χέρια του. “Φέτος είναι η χρονιά μας” έλεγε. Και μάλλον είχε δίκιο, γιατί απ’ ότι φάνηκε από την πρόβα τζενεράλε της σαιζόν, τους Διασυλλογικούς, η ομάδα πέταγε κι εγώ κάθε Κυριακή ξεπερνούσα τον εαυτό μου.

Ο θεσμός είχε αλλάξει και πάλι. Τώρα οι ομάδες συναντιόνταν ανά ζεύγη και οι αγώνες λάβαιναν χώρα στο πλήρως ανακαινισμένο και με στίβο από ταρτάν Στάδιο Καραϊσκάκη. Την πρώτη φορά που πάτησα ταρτάν με σπάϊικς είχα την εντύπωση πως αναπηδούσα σε τραμπολίνο. Οι επιδόσεις που ακολούθησαν ήταν φυσικό επόμενο, αφενός της σκληρής χειμερινής προπόνησης κι αφετέρου των νέων, βελτιωμένων συνθηκών.

Στη συνάντηση με τον Παναθηναϊκό τερμάτισα τέταρτος στα εκατό, πίσω από τον Κομητούδη, τον Καρατζάλη και τον Λώλο, με 11:6, ενώ λάβαινα μέρος και στα 4X100 που φυσιολογικά χάσαμε. Την επόμενη Κυριακή με τον Ολυμπιακό έκανα 11:7 και ήρθα τρίτος ενώ λάβαινα μέρος και στις δυο σκυταλοδρομίες, 4X100, που χάσαμε, και 4X400 που κερδίσαμε.

Με τον Πανελλήνιο πήγα καλύτερα αφού κέρδισα το κατοστάρι με 11:5 και τις δυο σκυτάλες.

Στην τελευταία συνάντηση, με την ΑΕΚ, πήγα ακόμα καλύτερα.

Στο κατοστάρι τρέχαμε ο Μητσάρας, ο Κώστας κι εγώ, ενώ από την ΑΕΚ, ένας που ήταν διεθνής με την Εθνική Ανδρών κι άλλοι δυο που δεν τους ήξερα.

Έφυγα με την πιστολιά, παραδόξως καλά για μένα, που

πάντα έπασχα στην εκκίνηση και στα πενήντα μέτρα είχα πιάσει τον τσάκαλο της ΑΕΚ. Το επόμενο μισό το τρέξαμε παρέα και παρέα πέσαμε στο νήμα. Είχα φέρει 11:4, όσο και κείνος, αλλά με δώσαν δεύτερο. Ε, να μην είμαστε και άπληστοι! Καλύτερα δεν γινόταν. Κοντράρισμα με το θηρίο στα ίσια και ισοφάριση του ρεκόρ μου...

Στα 400, όπου με έβαλε ο κύριος Στάθης «όλως εκτάκτως», γιατί του έλειπε, λέει, ο Γιώτης, είχα και πάλι απέναντι έναν φοβερό τύπο της Εθνικής Εφήβων, που θεωρείτο –και ήταν– αχτύπητος, καθώς και τον Μάρκο, ο οποίος πάλι δεν είδε με καλό μάτι την «εισβολή» μου σ' ένα «δικό του» αγώνισμα. Κι όπως τότε, στους Εσωτερικούς του Συλλόγου, στα εμπόδια, έδωσε πάλι ένα δείγμα του προβληματικού του χαρακτήρα.

–Πρόσεχε να κρατάς το στόμα σου κλειστό στην τελική ευθεία, μου είπε καθώς βαδίζαμε δίπλα-δίπλα για να πάρουμε τις θέσεις μας στην εκκίνηση.

–Γιατί; απόρησα.

–Για να μη φας τη σκόνη μου, είπε γελώντας, με κείνο το εκνευριστικό γέλιο που είχε όταν «καλαμπούριζε».

Δεν χρειάστηκε να συμμορφωθώ προς τας υποδείξεις. Γιατί τελικά μόνο του άπιαστου ΑΕΚτζή τη σκόνη έφαγα κι αυτή όχι σε μεγάλες ποσότητες. Ο χρόνος που έκανα, 52:2, ήταν ο καλύτερός μου κι απ' αυτούς που σ' έβαζαν στην εξάδα του τελικού σε Πανελλήνιους Εφηβικούς Αγώνες την εποχή εκείνη. Ο Μάρκος ήρθε τέταρτος με 53:5. Δεν μου έδωσε καν το χέρι να με συγχαρεί.

Ο κύριος Στάθης όμως έδειχνε προβληματισμένος.

–Καλούτσικα τα πήγες, μου λέει. Αλλά...

–Αλλά τι; αγανάκτησα. Ρεκόρ έκανα!

–Ναι... αλλά η κατανομή δυνάμεων δεν ήταν σωστή. Παρασύρθηκες και πήγες γρήγορα στο πρώτο διακοσάρι, οπότε μπαίνοντας στην τελική ευθεία, όπου κερδίζονται οι κούρσες, «κάθισες». Τι έχουμε πει; Γρήγορα τα πρώτα εκατό, χαλαρά τα δεύτερα, πιο δυνατά το τρίτο κατοστάρι κι όλα για όλα το τελευταίο.

–Αυτό προσπάθησα να κάνω, είπα.

–Αυτό, αλλά λάθος, απάντησε. Ξέρεις πόσο έκανες το πρώτο διακοσάρι; 22:9! Λες και θα τερμάτιζες εκεί! Ε, τι δυνάμεις να σου μείνουν μετά;

–22:9! αναφώνησα.

–Εντάξει... Κατά προσέγγιση... Αλλά ήταν γρήγορο.

–Έτσι κι αλλιώς «εκτάκτως» έτρεξα σ' αυτό το αγώνισμα, του υπενθύμισα.

Χαμογέλασε αινιγματικά.

–Ναι... σύμφωνοι... Πλην όμως «το έχεις». Γι' αυτό σου λέω... Αν το πηγαίναμε σωστά θα κάναμε κάτω από 50:0 –με τα χέρια κάτω.

Αλλά ο Στάθης το είχε αυτό. Σ' έβγαζε παγκόσμιο πρωταθλητή, Ολυμπιονίκη και ρέκορντμαν στο άψε-σβήσε –στη θεωρία.

* * *

Μια βδομάδα αργότερα μας ανακοινώθηκε ότι ο Σύλλογος είχε προσκληθεί να λάβει μέρος στους Αρκαδικούς Αγώνες που διοργάνωναν, λέει, τα τοπικά σωματεία της... Τρίπολης!

Ευκαιρία για ταξιδάκι λοιπόν και νάτοι πάλι οι αόρατοι παράγοντες που λέγαμε, πρώτοι και καλοί! Το μισό πούλμαν γέμισε από δαύτους –μετά των κυριών τους οι περισσότεροι.

Ξεκινήσαμε Σάββατο απόγευμα, γιατί πολλοί εξ ημών είχαμε και σχολείο, και μετά από μια ταλαιπωρία ατελείωτη φτάσαμε στην Πελοποννησιακή πρωτεύουσα, όπου οι οικοδεσπότες μας, ευγενέστατοι και άκρως φιλόξενοι, μας πήγαν να φάμε σ' ένα απερίγραπτο μαγέρικο (με το οποίο σίγουρα είχαν κάνει ειδική συμφωνία) και μετά σ' ένα ξενοδοχείο της συμφοράς, ακόμα πιο απερίγραπτο από το μαγέρικο, για να περάσουμε τη νύχτα –ανά τριάδες στα δωμάτια. Είπαμε, καλεσμένοι, αλλά όχι πια και VIP treatment!

Οι αγώνες την επομένη, ημέρα Κυριακή, στο «Εθνικό Στάδιο» (ο θεός να το κάνει) της πόλης. Φίσκα στον κόσμο φυσικά, που ήρθε να δει αγώνες όπως θα πήγαινε σε πανηγύρι –όχι ότι δεν υπήρχαν κοινά σημεία δηλαδή.

Τοπικός ήρωας ένας απερίγραπτος στραβοσουγιάς ονόματι Γιάγκος, που ήταν, λέει, μεγάλος αθληταράς, άλτης κυρίως, αλλά και κατστάρης και μέλος της Εθνικής Εφήβων («εξαπα- νέκαθεν»). Τα πλήθη δεν παρέλειπαν να τον επευφημούν σε ό,τι κι αν έκανε.

Κάθε τόσο τα μεγάφωνα, στο φουλ της ισχύος τους, μας πληροφορούσαν για την εξέλιξη των αγωνισμάτων, όσο βέβαια τα καταλάβαινε και μπορούσε να παρακολουθήσει ο ενθουσιώδης τσέλιγκας εκφωνητής, με τη βαριά, μωραίτικη προφορά.

«Και τώρα... (τζινγκ... τζιινν) ο αγαπημένος ολουνώνε μας... (τζάαααϊνγκ... τζόϊιν) ο μεγάλος μας αθλητής... (ντόϊι- νγκ...) ο πρωταθλητής μας... Νικόλας Γιάγκος (ιιιάααανγκ... γκχόϊνννν...) Θα μας καταπλήξει σε μια του προσπάθεια στο μπήδημα...».

Ξεσηκωνόταν ο λαός, καμάρωνε ο στραβοσουγιάς, χαιρετού- σε υπουργικά, έκανε τα τσαλίμια του, έπαιρνε φόρα και «μπη- δούσε», υπό τις ουρανομήχεις ζητωκραυγές του κοινού.

«Ο αθληταράς μας... (τζόοοοοονγκ... άϊιινν...) μόλις μπή- δηξε!», ωρούταν ο τσέλιγκας από τα μεγάφωνα. «Ήτουνε μεγάλο άλμα... (τζάαααϊνν... ιιιινν...) έξι και σαράντα κάτι μου λένε... Μπράβο (ζζζζζζιιινν...) Νικόλα μας, μπράβο παληκάρι μ'!... (ζντόϊιινν... τζαααϊνν...) Ούτε στην Αθήνα δεν μπηδάνε τόσο!».

Και για να το γιορτάσει έβαζε και τίποτα κλαρίνα, που εν- θουσίαζαν ακόμα περισσότερο το φίλαθλο κοινό.

Εμείς, που προσπαθούσαμε να προθερμανθούμε για τα επι- κείμενα 100 μέτρα, είχαμε λυθεί στα γέλια. Κυριολεκτικά!

–Ορέ τι 'ναι τούτοι εδώ! έλεγε ο Κώστας σκουπίζοντας τα δάκρυα από τα μάτια του.

–Κανονικό πανηγύρι, σιγοντάριζε ο Μητσάρας. Μην σας κάνει εντύπωση αν δείτε τίποτα κλαρίνα και νταούλια να μπαί- νουν στο στίβο.

–Ποιος είναι αυτός ο Γιάγκος, ρε παιδιά; απόρησα.

–Καλός είναι ο καφερός, απάντησε ο Κώστας. Αλλά τον έχουν κάνει σούργελο και δεν το καταλαβαίνει.

«Ο Γιάγκος μας! (τζόϊιινγκ...) Το καμάρι του Μωριά!... (τζαάνγκ... τζίιιινγκ...) Μόλις μπήδηξε ξανά!», παραληρούσε ο τσελιγκας.

Και δώστου επευφημίες και τζομπάνικα σφουρίγματα!

Κάποτε ήρθε επιτέλους η ώρα για τα εκατό.

Τρεις εμείς, οι προσκεκλημένοι, ο Κώστας, ο Μητσάρας κι εγώ, και... πέντε ντόπιοι –συμπεριλαμβανομένου του «αθληταρά».

Βηξ απορία ψάλτου. Γιατί ο στίβος διέθετε μόνο έξι διαδρομές (τα λεγόμενα «κουλουάρ»), οπότε δυο περίσσευαν.

–Να κάνουμε δυο σειρές, πρότεινε ένας από τους ντόπιους παράγοντες-κριτές.

–Τζάμπα φασαρία, διαφώνησε ένας άλλος. Άσε που θα φαίνονται λίγοι οι τέσσερις.

–Και τι να κάνουμε;

–Ντάξει μωρέ... Να τους στριμώξουμε λίγο... Θα χωρέσουν.

Και μας... στρίμωξαν!

Ο κύριος Στάθης γελούσε κάτω από τα μουστάκια του με τα καμώματα του τσελιγκάτου.

–Κοιτάζτε να φύγετε γρήγορα, μας είπε. Μην μπλέξετε στο πλήθος κι έχουμε μετά άλλα.

Μια κουβέντα ήταν αυτή.

«Ο Γιάγκος μας θα τρέξει στο κατοστάρι!», ξελαρυγγιαζόταν ο εκφωνητής. «Το παληκάρι μας αντιμετωπίζει... (τζόϊιινγκ... τζαϊιινγκ...) διάσημους πρωταθλητές απ' την Αθήνα... (ιινγκ... όϊιινγκ...) Όλοι μαζί να ενθαρρύνουμε τον αθληταρά μας!».

Και δώστου κλαρίνα και δώστου ζητωκραυγές και σφουρίγματα κι ο Γιάγκος, που τον είχαν βάλει δίπλα μου, να χαιρετάει τα πλήθη σαν Ρωμαίος Αυτοκράτορας!

Με την μπιστολιά έφυγα σαν σάϊτα, μην μπλέξω στον συνωστισμό, όπως είχε συμβουλέψει ο κώουτς. Γρήγορα κατάλαβα ότι έτρεχα με αντίπαλο μόνο το χρονόμετρο. Οι άλλοι ήταν άφα-

ντοι, μόνο το ποδοβολητό τους άκουγα πίσω μου. Για πότε έφτασα στο νήμα ούτε που το κατάλαβα! Ο ντόπιος αθληταράς τρία μέτρα πίσω.

Ανταλλάξαμε ιπποτική χειραψία. Ο Μητσάρας τρίτος, ο Κώστας τέταρτος και περιμέναμε να δούμε τι χρόνο κάναμε.

Οι κριτές όμως φαίνονταν προβληματισμένοι. Είχαν μαζευτεί σ' ένα πηγαδάκι εκεί, στον τερματισμό, μαζί τους κι ο κύριος Στάθης, και το κουβέντιαζαν. Τι διάλογο κουβέντιαζαν; Πλησιάσαμε.

-Ορίστε! έλεγε ο ντόπιος χρονομέτρης δείχνοντας στους άλλους το χρονόμετρο του. Ορίστε! 10:2. Το λέει καθαρά.

-Δηλαδή τι..., ρεκόρ; αναρωτιόταν ένας άλλος.

-Πανελλήνιο σίγουρα!

-Μπορεί και πανευρωπαϊκό...

-Σιγά μην είναι και παγκόσμιο! τους έβαλε τις φωνές ο Στάθης. Ρε, είσαστε καλά; 11:2 ήταν. Το χρονομέτρησα κι εγώ με το δικό μου.

-Δεν μπορεί, επέμεινε ο πρώτος χρονομέτρης. 10:2 ήτουνε. Ορίστε!

Ο κώουτς αναστέναξε.

-Ποιος έπιασε τον δεύτερο; ρωτάει.

-Εγώ, λέει διστακτικά ένας κοντός, φαλακρός.

-Πόσο τον έπιασες;

-11:4... 11:5... εκεί γύρω...

-Πόσα μέτρα πίσω ήταν από τον πρώτο;

-Εεεε... δεν θα 'ταν τρία;... τέσσερα;...

-Κι ο πρώτος έκανε 10:2 ενώ τρία μέτρα πίσω ο δεύτερος έκανε 11:4; τους λέει ο κύριος Στάθης.

-Μπορεί και 11:5, δεν είμαι σίγουρος, διευκρινίζει ο κοντός, σαν βρεγμένη γάτα.

-Κι ο τρίτος;

-11:4, σίγουρα.

Ο τρίτος ήταν ο Μητσάρας, που έπεσε σχεδόν μαζί με το Τριπολιτσιώτικο φαινόμενο.

-Οπότε;

Οι ντόπιοι ελλανοδίκες αλληλοκοιτάχτηκαν.

-Δηλαδή... δεν είναι ρεχόρ;

-Εμ!...

-Να βάνουμε δηλαδή 11:2;

-Αν δεν θέλετε να γίνετε ρεζίλι...

-Κρίμα, ρε γαμώτο, μουρμούρισε ο πρώτος χρονομέτρης. Και θα ήταν μεγάλη διαφήμιση για τους Αγώνες, αλλά και για την πόλη μας!

11:2 λοιπόν για μένα, που μπορεί να μην ήταν πανελλήνιο, πανευρωπαϊκό ή παγκόσμιο, ήταν όμως το καλύτερο που είχα πετύχει ως τότε. Και κάτω απ' αυτές τις τραγελαφικές συνθήκες!

Ωστόσο την επομένη με περίμενε μια έκπληξη.

Οι Τριπολιτσιώτες είχαν προσκαλέσει έναν από τους γνωστούς γυρολόγους αθλητικογράφους των Αθηνών για να καλύψει τους αγώνες. Ο οποίος, στο άρθρο του στην «Αθλητική», αφού έπλεξε το εγκώμιο της διοργάνωσης κι εξύμνησε τον «τοπικό πρωταθλητή-φαινόμενο»... ο οποίος όχι μόνο κέρδισε ανέντως το άλμα εις μήκος, αλλά «μόλις, με διαφορά στήθους έχασε από τον Αθηναίο αθλητή» (ανωνύμως εγώ) την κούρσα των 100 μέτρων! Και συνέχισε απτόητος με τα αποτελέσματα, όπου ο δεύτερος Γιάγκος λάβαινε 11:3 (!!!) και πάλι καλά που άφησε και το δικό μου 11:2 στη θέση του!

Τότε μόνο άρχισα να καταλαβαίνω πώς λειτουργεί το Σύστημα και πόσο έντιμη κι ανεπηρέαστη είναι η γραφίδα αυτών που έχουν επωμιστεί το βαρύ έργο της ενημέρωσης των μαζών.

Στην προπόνηση της Δευτέρας ο κύριος Στάθης με πήρε παράμερα.

-Θυμάσαι τι είχαμε πει όταν πρωτοήρθα; με ρώτησε.

- Κάτι για χρόνους;...
- Τους οποίους πιάσαμε.
- Μα τώρα, κύριε Στάθη, εκεί κάτω;... με κείνες τις συνθήκες; Εδώ πήγαιναν να με βγάλουν παγκόσμιο...
- Ο κώουτς χαμογέλασε.
- Ξεχνάς ότι σε χρονομέτρησα κι εγώ, είπε. Το 11:2 ήταν πραγματικό. Που θα πει;...
- Περισσότερη δουλειά; αναστέναξα.
- Ακριβώς! Για πήγαινε να μου κάνεις τώρα τρία-τέσσερα 150άρια... εκεί στο 70%... και βλέπουμε.
- Οι επιτυχίες βλέπεις έχουν πάντα το κόστος τους!

«Heroica»

Ένα περιέργο πράγμα λοιπόν! Από τη στιγμή που απαλλάχτηκα από τον βραχνά της Τίνας όλα άρχισαν να μου έρχονται δεξιά. Η πρόοδός μου στον στίβο ήταν αλματώδης, αλλά και σταθερή. Μέρα με τη μέρα, αγώνα με τον αγώνα καλύτερευα. Σε μια ημερίδα που διοργάνωσε ο ΣΕΓΑΣ στο κατοστάρι, όπου συμμετείχαν οι παλιόφιλοι του Πανιωνίου κι ένας τσακάλης Παναθηναϊκός, τερμάτισα δεύτερος με 11:3 πίσω από τον Νίκο, που έφερε 11:2, κερδίζοντας τον Μπάμπη, τον Τάκη, τον Άρη και τον πράσινο. Ο Τάκης επωφελήθηκε της ευκαιρίας να υπενθυμίσει την παλιά του προφητεία στους δικούς του.

–Τι σας έλεγα; Νά που φάγαμε τη σκόνη του πιτσιρικά τελικά.

–Καλά, εσύ δεν θα πάθαινες κράμπα; τον πείραξε ο Άρης.

–Ναι, ρε γαμώτο! Μέσα στην αναμπουμπούλα το ξέχασα!

Λίγες μέρες μετά απ' αυτό πήρα μέρος στο πρώτο σύνθετο αγώνισμά μου, εκπληρώνοντας έτσι, κατά κάποιον τρόπο κείνο το παλιό όνειρο για το δέκαθλο.

Κάποιος στο ΣΕΓΑΣ, δεν είχε τίποτα να κάνει φαίνεται κι αποφάσισε να οργανώσει ένα Πρωτάθλημα Τριάθλου Παίδων στα πλαίσια των Εαρινών Αγώνων. Δηλαδή τρία αγωνίσματα. 100 μέτρα, μήκος και σφαίρα, οι επιδόσεις των οποίων θα βαθμολογούνταν σύμφωνα με τους τότε ισχύοντες πίνακες κι όποιος έφερνε τη μεγαλύτερη σούμα κέρδιζε. Ο κύριος Στάθης αποφάσισε να κατεβάσει τον Γιώργο κι εμένα, έτσι, «για προπόνηση».

Κυριακή λοιπόν στο Καραϊσκάκη. Με χτυποκάρδι. Γιατί πίστευα πως αν τα κατάφερα θα έγραφα υποθήκη για το μέλλον –αυτό που σχεδιάζα κρυφά, εγώ για μένα, κι όχι εκείνο του κυρίου Στάθη– αν δεν τα κατάφερα... δεν θα είχα πάτημα για να υποστηρίξω την επιλογή μου.

Η καλή μέρα από το πρωί φαίνεται, και στη δική μου περίπτωση από τα 100 μέτρα, όπου έφερα 11:5. Στο μήκος παραλίγο να καώ, γιατί στη φούρια μου να κάνω το καλό άλμα έκανα τις δυο πρώτες άκυρες και στο τσακ κατάφερα να σώσω την τρίτη με 5.85. Στη σφαίρα όμως κέντησα. Κι αυτό ήταν μια πρώτη τάξεως έκπληξη για τον κύριο Στάθη, που δεν ήξερε τίποτα για τις «κρυφές μου προπονήσεις». Έτσι, έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα ο άνθρωπος βλέποντάς με να κερδίζω γομάρια με 11.42 λες και δεν συνέβαινε τίποτα. Το ρεκόρ που πέτυχα κείνη τη μέρα στο Τρίαθλο άντεξε καμιά δεκαριά χρόνια.

–Ρε, τσαμπιόν'ι, αυτά σου τα κρυφά ταλέντα δεν τα ξέραμε, μου είπε ο κώουτς γελώντας μετά την απονομή. Και... δεκαθλητής λοιπόν, άμα λάχει;

–Το όνειρό μου, ομολόγησα με συστολή.

Φάνηκε να εκπλήσσεται.

–Τι, δέκαθλο; είπε.

–Λίγο αργότερα; είπα διστακτικά. Να δυναμώσω πρώτα...

Έξυσε το κεφάλι του σκεπτικός.

–Καλά στα άλματα και στους δρόμους, είπε. Με τις ρίψεις τι γίνεται όμως.

–Η ταχύτητά μου με βοηθάει, επιχειρηματολόγησα. Έτσι ρίχνω κι όσο ρίχνω στη σφαίρα. Κι εντάξει, ο δίσκος έχει μια δυσκολία, αλλά στο ακόντιο δεν τα πάω κι άσχημα.

–Μπα; Και πόσο ρίχνεις;

–Σαρανταπέντε μέτρα όποτε θέλω, είπα.

–Και δίσκο;

–Καμιά τριανταριά...

Με κοίταξε σαν να μ' έβλεπε για πρώτη φορά.

- Και πότε τα κάνεις όλα αυτά, ρε τσαμπιόν’ι; μου κάνει.
–Πριν έρθετε εσείς τ’ απόγευμα, ομολόγησα.
–Όστε γι’ αυτό έρχεσαι πιο νωρίς!...
–Εμ, ναι.
–Και γιατί δεν είπες τίποτα;
–Γιατί ήξερα ότι δεν θα συμφωνούσατε.
Γέλασε και μου ’δωσε μια χαϊδευτική καρπαζιά.
–Και πολύ σωστά το υπέθεσες, είπε. Δεν είναι ώρες αυτές ν’ αφήσουμε τα σπριντ και να κυνηγάμε ανεμόμυλους.
–Δεν λέω για τώρα... Μετά όμως;...
–Μετά... βλέπουμε.

* * *

Και ξαφνικά ο Γυμναστής του σχολείου μας ανακοίνωσε τη διοργάνωση Εσωτερικών Αγώνων. Πώς του ’ρθε του Πάφη, που βαριόταν και τη ζωή του ακόμα; Δεν ξέρω. Ίσως ήταν ιδέα της Διεύθυνσης, που ήθελε έτσι να δείξει στις οικογένειες των εκλεκτών γόνων, των πελατών της δηλαδή, ότι παράλληλα με το πνεύμα καλλιέργει και το σώμα, όπως οι αρχαίοι ημών πρόγονοι. Γεγονός ήταν πάντως ότι αυτό εμένα μου ερχόταν λουκούμι. Τι καλύτερη ευκαιρία να επιδείξω και σε «στενό οικογενειακό κύκλο» τα κρυφά ταλέντα μου;

Μας πήγαν λοιπόν ένα Σαββατιάτικο πρωί στο Γυμναστήριο της Φιλοθέης, οι μονομάχοι στην αρένα και ο όχλος στις κερκίδες –σύσσωμο το Εκπαιδευτήριο– και let the Games begin!

Στα 100 θα τρέχαμε δυο από την Έκτη, δυο από την Πέμπτη κι από την Τετάρτη ο Δρόσος, που ερχόταν κι αυτός στον Σύλλογο, και η αφεντιά μου. Κανένα πρόβλημα. Αυτοί ερασιτέχνες, εγώ επαγγελματίας. Τι ελπίδες είχαν;

Με την πιστολιά είχα ξεχυθεί μπροστά σαν άνεμος. Από τα πρώτα μέτρα κιόλας κατάλαβα ότι έτρεχα μοναχός μου. Και το πλήθος να ωρύεται. Έκοψα το νήμα με δέκα μέτρα διαφορά από τον δεύτερο Δρόσο και τον απίστευτο χρόνο 11:1. Λάθος, σωστό, αυτό έδειξε το χρονόμετρο.

Η Λία της Πέμπτης, αυτή με τα φοβερά βυζιά, που δεν χαιρετιόμασταν καν και που ως τότε δεν ήξερε αν υπήρχα, έτρεξε να με φιλήσει ενθουσιασμένη.

–Αθλητάρα μου!

Μάλιστα.

Αργότερα ο Ντίνος ήρθε να μου προφτάσει τα νέα.

–Έκανε σαν τρελή όταν έτρεχες! μου είπε θριαμβευτικά.

–Ποια; απόρησα.

–Η Τίνα, ποια άλλη;

–Ε, και λοιπόν;

Με κοίταξε αποσβολωμένος.

–Τι λοιπόν; Φως-φανάρι... Σ' αγαπάει!

–Θα της περάσει.

Κι έφυγα να πάω να καθίσω στην άλλη άκρη του Γυμναστηρίου, με τα τσαμπιόνια της τάξης μας.

Ο πονηρός ο Γυμναστής, που ήξερε το ποιον μου, για να μην μονοπωλήσω τις κούρσες, έβαλε σαν δεύτερο δρομικό αγώνισμα τα 800 μέτρα! Σου λέει, δεν μπορεί... κατοστάρης αυτός, τι δουλειά έχει στην αντοχή; Θ' αφήσει κανέναν άλλο να δει άσπρη μέρα. Έλα όμως που δεν είχα τέτοια πρόθεση!

–Θα τρέξω κι οχτακόσια, του δήλωσα.

–Εσύ;!

–Γιατί όχι;

–Όπως καταλαβαίνεις.

Οχτακόσια δεν είχα τρέξει ποτέ κι ούτε σκόπευα να ξανατρέξω. Όμως το χειροκρότημα κάτι μου είχε κάνει (ναι, και η αποδοχή από τη θεϊκή Λία). Εκείνη τη μέρα και Μαραθώνιο να μ' έβαζες να τρέξω θα τον κέρδιζα. Ήμουν ψυχολογικά ντοπαρισμένος ως τα μπούνια.

Άφησα έναν της Έκτης να μπει μπροστά στις πρώτες στροφές. Αργά πήγαινε το πράγμα... Άρχισα να βαριέμαι, οπότε

διαλέγοντας τη στιγμή που περνούσαμε μπροστά από την εξέδρα του φιλοθεάμονος κοινού κάνω ένα έντεχνο πλην θεαματικό ντεμαράζ κι αρχίζω να επιταχύνω σταθερά, μεγαλώνοντας την απόσταση από το γκρουπ σε κάθε διασκελισμό, έτσι ώστε όταν τερμάτισα οι άλλοι είχαν μισή στροφή ακόμα.

Άλλη αποθέωση, άλλα φιλιά από την ένθερμη βυζού οπαδό – ρε τι γίνεται εδώ πέρα!

Ο Ντίνος ήρθε και πάλι φουριόζος να με συνετίσει.

–Δεν ξεκολλάει τα μάτια της από πάνω σου! μου λέει.

–Δεν πειράζει, θα το αντέξω.

–Δεν σ' ενδιαφέρει;

Τον κοίταξα χαμογελώντας.

–Την αλήθεια;

–Ναι.

–Ποσώς.

–Σοβαρά μιλάς;

–Εντελώς.

Κι έλεγα την αλήθεια.

Τη σκυτάλη την κερδίσαμε με κατεβασμένα τα χέρια. Φυσικά φρόντισα να τρέξω τελευταίος, για τις εντυπώσεις.

–Τι είσαι συ, ρε παιδάκι μου! μου είπε ένας φιλόλογος. Πού κρυβόσουν και δεν σε ξέραμε;

Οι αγώνες πλησίαζαν στο τέλος τους πια. Είχα ξαπλώσει στο γρασίδι και χάζευα τεμπέλικα τις τελευταίες προσπάθειες των συμμετεχόντων στο μήκος όταν ο διάολος ήρθε να με τσιγκλήσει. Δεν μου 'φτανε όλη αυτή η δόξα που είχα αποκομίσει μέσα σ' ένα πρωινό, ήθελα κι άλλο! Πετάγομαι πάνω και πάω στον Γυμναστή που εκτελούσε χρέη κριτή στο σκάμμα.

–Να κάνω κι εγώ ένα άλμα;

Με κοίταξε λοξά.

–Να καθίσεις στ' αυγά σου.

Εντωμεταξύ η εξέδρα κάτι είχε πάρει είδηση, γιατί άρχισε να φωνάζει ρυθμικά «κι άλλο-κι άλλο».

–Ένα άλμα μόνο.

Ο κύριος Πάφης χαμογέλασε.

–Ένα και μοναδικό.

–Σύμφωνοι.

–Εκτός συναγωνισμού φυσικά.

–Φυσικά.

Το αγώνισμα είχε τελειώσει με νικητή τον Ιάσονα που είχε κάνει 5.90.

Έβγαλα τη φόρμα και άρχισα να μετράω τα βήματά μου στο σκάμια. Τα πλήθη ξέσπασαν σε ουρανομήχεις ζητωκραυγές. Άρτον και θεάματα! Και ξαφνικά συνειδητοποίησα τι βλακεία πήγαινα να κάνω. Στο μήκος, παρά την ταχύτητά μου, ήμουν ασταθής ως εκεί που δεν παίρνει. Με το ζόρι έκανα 5.80 κι αυτό όταν έβρισκα βηματισμό και πάταγα ξύλο. Εδώ, με ένα άλμα και χωρίς να έχω την ευχέρεια να μετρήσω τη φορά μου πήγαινα γυρεύοντας να γίνω ρεζίλι. Κι αν έκανα ένα θεαματικό άκυρο, πάει καλά. Αν όμως πηδούσα λιγότερο από τον Ιάσονα, πάει το οικοδόμημα που χτίστηκε με τόσο κόπο. Η τελευταία εντύπωση είναι αυτή που μένει και δεν είναι να πεις ότι μπορούσε αυτή η βλακεία να περάσει απαρατήρητη, γιατί είχαν σταματήσει τα πάντα κι όλα τα μάτια ήταν καρφωμένα πάνω μου. Γαμώτο!

Πήρα μια βαθιά ανάσα, προσευχές δεν ήξερα για να κάνω από μέσα μου, και ξεκίνησα. Με το πρώτο βήμα τα παιδιά στην κερκίδα άρχισαν να χειροκροτούν. Διέσχισα τον διάδρομο λες κι έτρεχα 100 σε τελικό Ολυμπιακών Αγώνων, πάτησα στη βαλβίδα –ΣΩΣΤΑ!– κι ένιωσα το κορμί μου να σηκώνεται στον αέρα σαν πούπουλο και να πετάει, να πετάει... Προσγειώθηκα στην άμμο συνοδευόμενος από ένα «Ωωωω!» που έγινε αμέσως ιαχή.

Οι καθηγητές-κριτές έτρεξαν με τη μεζούρα.

Μια ματιά και είδα ότι πέφτοντας είχα βάλει το χέρι μου πίσω. Γαμώτο! Αυτό σήμαινε τριάντα εκατοστά λιγότερο.

«Πόσο; Πόσο;» ρώταγε η κερκίδα.

Ο φιλόλογος έβαλε τα γυαλιά του, μελέτησε τη μεζούρα...

–Έξι δεκαεφτά!

Έρωας!

Έψαξα με τα μάτια τη βυζού και της έστειλα ένα φιλί. Μου το ανταπέδωσε γελώντας.

Alleluia Brothers!

* * *

Η ισορροπία που πέτυχα, έτσι ανέλπιστα, στην προσωπική μου ζωή είχε άμεσο αντίκτυπο όχι μόνο στον αθλητισμό –ή μάλλον στον τρόπο που έβλεπα πλέον τον αθλητισμό– αλλά και στις επιδόσεις στο σχολείο. Ξαφνικά, χωρίς να ασχολούμαι ιδιαίτερα, αλλά συμμετέχοντας πλέον στην τάξη, οι βαθμοί μου άρχισαν να παίρνουν τον ανήφορο ώσπου έφτασα και πάλι στα επίπεδα εκείνα που βρισκόμουν πριν από τον ξεριζωμό μας από την πόλη μου. Η μάνα μου έτριβε τα μάτια της.

–Μα εσένα μάγια σου είχαν κάνει, παιδάκι μου; με ρώτησε μια φορά που της πήγα τον έλεγχο.

–Ε, πήζει το μυαλό, μαμά, τι νομίζεις..., γέλασα εγώ.

–Ναι, εμένα μου λες! Μωρέ αν δεν αφήσεις τα τρεχάματα και τους στίβους, ν' αφοσιωθείς στα μαθήματά σου, προκοπή δεν πρόκειται να δεις.

Τον αθλητισμό δεν τον είδε ποτέ με καλό μάτι. Ούτε και είχε την παραμικρή ιδέα για το τι κατάφερνα. Μόνο όταν έπεφτε το μάτι της καμιά φορά στις εφημερίδες που ανέφεραν αποτελέσματα κι έβλεπε το όνομά μου πάνω-πάνω κρυφοκαμάρωνε. Αργότερα ανακάλυψα ότι έκοβε τα δημοσιεύματα αυτά και τα φύλαγε σ' ένα χοντρό άλμπουμ, χωρίς να μου πει ποτέ τίποτα, για «να μην πάρουν τα μυαλά μου αέρα και ξεμυαλιστώ τελείως». Έτρεμε στην ιδέα ότι μπορεί να τα παράταγα όλα για ν' ασχοληθώ αποκλειστικά και μόνο με «τα τρεχάματα». Με είχε ικανό να το κάνω. Άλλη μια απόδειξη για το πόσο λίγο με ήξερε.

Τον στίβο τον έβλεπα πια σαν μια τονωτική ένεση του

«εγώ» μου. Δεν είχα όμως την παραμικρή πρόθεση να καταντήσω σαν κάτι νούμερα υπέργηρα, που έρχονταν στον Σύλλογο κι έφεραν γυροβολιά πάνω στη γυροβολιά τον στίβο, ξορκίζοντας με τον τρόπο τους τον χρόνο και την αποτυχία να διακριθούν. Ήξερα ότι όταν θα 'ρχόταν η ώρα θα είχα το κουράγιο να τραβήξω μια γραμμή και να πάω παρακάτω. Τουλάχιστον ήλπιζα πως θα 'βρισκα τη δύναμη.

Εκείνο το Καλοκαίρι

Σε τρεις βδομάδες έκλεινε κι αυτή η σχολική χρονιά. Για Εκείνη θα ήταν η τελευταία της. Μετά ελευθερωνόταν. Ή θα σκλαβωνόταν, ανάλογα με τις επιλογές που θα έκανε. Από τη μια μεριά ανησυχούσα. Δεν είχα καλά προαισθήματα είναι η αλήθεια. Δεν εμπιστευόμουν την κρίση της. Φοβόμουν πως την τελευταία στιγμή θα διάλεγε τον λάθος δρόμο (είχα δίκιο). Από την άλλη χαιρόμουν που δεν βρισκόμουν στη θέση της. Τα δυο χρόνια που μου απέμεναν έως ότου χρειαστεί να κάνω τις δικές μου επιλογές τα έβλεπα σαν δώρο εξ ουρανού. Σε δυο χρόνια πολλά μπορούν να συμβούν –για καλό ή για κακό. Είναι όμως μια διορία. Και μια απόσταση. Ένα από τα πολλά που μας χώριζαν (αν και η ίδια δεν το επικαλείτο σχεδόν ποτέ).

Σάββατο βράδυ και είχαμε πάει σε μια παλιά ταβέρνα της Πλάκας, κάτι που κάναμε συχνά τη χρονιά αυτή.

–Έχεις τίποτα στο νου σου για μετά; τη ρώτησα σε μια στιγμή.

Κούνησε το κεφάλι καταφατικά.

–Υπάρχει μια περίπτωση...

Μου είπε για τη θέση στην Τράπεζα, που είχε σχεδόν εξασφαλισμένη –λόγω του πατέρα της. Δεν ήταν οριστικό ακόμα και δεν το είχε αποφασίσει, αλλά το σκεφτόταν σοβαρά.

Είδε την απογοήτευση στο πρόσωπό μου, που δεν κατάφερα να κρύψω επαρκώς.

–Το βρίσκεις πολύ συντηρητικό, έτσι δεν είναι; είπτε.

Προσπάθησα να ελιχθώ.

–Όχι..., είπα βιαστικά. Ξαφνιάστηκα...

–Δεν έχω πολλές επιλογές, εξήγησε υπομονετικά. Ακόμα και να 'θελα να σπουδάσω, που δεν θέλω, δεν υπάρχει η δυνατότητα. Άσε που κάποια στιγμή θα πρέπει να βοηθηθεί κι ο πατέρας μου. Μια ζωή μας κουβαλάει στους ώμους του αγόγγυστα. Αυτό δεν μπορεί να διαρκέσει για πάντα.

–Ναι, καταλαβαίνω, μουρμούρισα.

–Εσύ; ρώτησε. Σκέφτηκες τίποτα; Για το μέλλον εννοώ.

Το μέλλον! Χωρίς εσένα τι μέλλον μπορεί να είναι αυτό;

–Εγώ έχω χρόνο ακόμα, είπα. Θα δούμε πώς θα εξελιχθεί κι ο στίβος... Αν πάει καλά μπορεί να καταφέρω να τσιμπήσω καμιά υποτροφία.

–Για έξω;

–Ναι...

–Σκέφτεσαι να φύγεις λοιπόν;

–Το γρηγορότερο δυνατόν, απάντησα και δαγκώθηκα.

–Γιατί, δεν υπάρχει τίποτα που να σε κρατάει εδώ; ρώτησε ξαφνιασμένη από το απόλυτο της δήλωσής μου.

Την κοίταξα κατάματα.

–Ακριβώς επειδή υπάρχει, είπα.

Την είδα να σαστίζει. Χαμήλωσε το βλέμμα της.

–Μην λες βλακείες, είπτε μαλακά.

Κι αμέσως άλλαξε κουβέντα.

–Δεν φανταζόμουν πως θα έπαιρνες την ενασχόλησή σου με τον στίβο στα σοβαρά, είπτε σε μια στιγμή. Νόμιζα πως ήταν ένα καπρίτσιο που θα σου πέραγε.

–Και ίσως έτσι να γινόταν, παραδέχτηκα. Αν δεν ανακάλυπτα καθ' οδόν πως επιτέλους εδώ υπάρχει κάτι που κάνω καλά.

–Ένα σωρό πράγματα κάνεις καλά, είπτε.

Κι αυτή ήταν η πρώτη φορά που άκουγα έπαινο από τα χείλη της –έστω κι έμμεσα.

–Στον στίβο τα πράγματα είναι ξεκάθαρα, της εξήγησα. Κερδίζεις ή χάνεις. Είσαι καλός ή δεν είσαι. Υπάρχει πάντα η απλή, η άμεση απόδειξη. Ένας συγγραφέας για άλλους είναι κορυφή και για άλλους ντενεκές, ένας ζωγράφος το ίδιο. Ο αθλητής δεν υπόκειται σ' αυτού του είδους την υποκειμενική κρίση. Αν είναι πρώτος είναι πρώτος για όλους. Το ίδιο κι αν είναι τελευταίος.

–Έχει σημασία για σένα να είσαι πρώτος; ρώτησε.

–Στην αρχή είχε, παραδέχτηκα. Είναι αναπόφευκτο. Χρειάζεσαι επιβεβαίωση και η νίκη είναι η πιο ξεκάθαρη επιβεβαίωση που μπορεί κανείς να έχει. Στην πορεία όμως διαπιστώνεις πως υπάρχουν κι άλλα. Συμβαίνει, ας πούμε, να χαιρέσαι τον αγώνα ανεξάρτητα του αποτελέσματος, όπως το να μη σε νοιάζει όταν χάνεις από τον καλύτερο, αρκεί να ξέρεις ότι έκανες ότι ήταν ανθρωπίνως δυνατό αντιμετωπίζοντας τον.

Με κοίταξε σκεπτική.

–Διακρίνω μια περίεργη ωριμότητα στον τρόπο που σκέφτεσαι, είπτε. Να πω την αλήθεια... δεν σου το είχα.

–Έλα να με δεις..., είπα γρήγορα, πριν το μετανιώσω.

Με κοίταξε ξαφνιασμένη.

–Πότε; ρώτησε.

–Σε μια βδομάδα γίνονται οι Μαθητικοί, στο Στάδιο.

Χαμογέλασε.

–Πρώτη φορά με προσκαλείς, παρατήρησε.

–Και το έχω ήδη μετανιώσει...

–Θα έρθω, είπτε απλά. Είμαι πολύ περίεργη.

* * *

Μαθητικοί Αγώνες! Όπου είχα ανοιχτούς λογαριασμούς από το περσινό φιάσκο. Μόνο που τώρα δεν ανησυχούσα. Ήξερα πως ήμουν μια κλάση πάνω από τους αντίπαλους, είχα δουλέψει τον χειμώνα, όπως ποτέ άλλοτε, και μόνο ένα αρνητικό θαύμα

θα μου στερούσε τη νίκη. Από τους περσινούς αντίπαλους μόνο ο τύπος του Κολεγίου, που συμπτωματικά ήταν αδερφός της Δόμνας, της φίλης της Τίνας, θα λάβαινε μέρος, οι υπόλοιποι είχαν γεράσει κι ως εκ τούτου είχαν ανέβει στην επόμενη κατηγορία, των «μεγάλων». Εδώ το όριο ήταν η Τετάρτη.

Ογδόντα μέτρα και πάλι λοιπόν και μαζί μου θα 'τρεχε κι ο Γιώργος, του Συλλόγου, εκπροσωπώντας το Πρώτο Γυμνάσιο Πλάκας, όπου γυμναστής ήταν ο κύριος Στάθης. Από τους άλλους μόνο έναν του Πανελληνίου ξέραμε και είχαμε ακουστά και για κάποιον ακόμα Κολεγιόπαιδα, που ήταν, λέει, και το πρώτο τσακάλι. Με τόσους αγώνες που είχαμε όμως στα πόδια μας και οι δυο, και με τέτοια σκληρή προπόνηση, ελάχιστα ανησυχούσαμε.

—Θα τους σκίσουμε! έλεγε ο Γιώργος ντοπάροντας λεκτικά τον εαυτό του.

Από τα προκριματικά κατάλαβα ότι πολύ δύσκολα θα έχανα. Οι χρόνοι που έφερνα και η ευκολία με την οποία καθάριζα τις κούρσες δεν άφηναν περιθώρια για αμφιβολίες. Άλλωστε αυτή ήταν και η τελευταία ευκαιρία να πάρω το αίμα μου πίσω. Από του χρόνου πέρανα κι εγώ στη μεγάλη κατηγορία, οπότε όλα άλλαζαν.

Οι αγώνες γίνονταν στο Καλλιμάρμαρο και οι κερκίδες ήταν φίσκα, όπως κάθε χρόνο, από σχολεία. Ανάμεσά τους και πολλοί από το δικό μου, που φέτος κατέβαινε για πρώτη φορά πλήρες, με συμμετοχή στα 80 μέτρα, στα 100 εμπόδια με τον Δρόσο, στο επί κοντώ με τον Ιάσονα —που ήταν κι αυτός «σίγουρος»— στο τριπλούν με τον Αλέκο, στη σφαίρα με έναν το όνομα του οποίου μου διαφεύγει, στο μήκος με τον Κώστα και στα 4X100 με τον Ιάσονα, τον Κώστα, τον Δρόσο κι εμένα. Δηλαδή μια σχεδόν πλήρη ομάδα, που αν πήγαινε καλά θ' αποτελούσε μια πρώτης τάξεως διαφήμιση για το εκπαιδευτήριο των «γόνων καλών οικογενειών».

Η πιστολιά του τελικού με βρήκε να τινάζομαι μπροστά σαν βολίδα. Μέχρι τα πρώτα τριάντα μέτρα η άκρη του ματιού μου έβλεπε την άσπρη φανέλα του Γιώργου, στα δεξιά μου, μετά η φανέλα και όλες οι φανέλες χάθηκαν κι έτρεχα πια μόνος μου.

9:7 έγραψε το χρονόμετρο, έναντι 10:0 του Γιώργου, 10:1

του τσακάλη Κολεγιόπαιδα και 10:4 του αδερφού της Δόμνας, που τερμάτιζε τέταρτος, όπως εγώ πέρσι, που με είχε κερδίσει. Θεία δίκη!

Βάθρο λοιπόν, επιτέλους, και μάλιστα στο ψηλότερο σκαλί.

Να είχε έρθει άραγε;

Το σχολείο τελικά τα πήγε μια χαρά. Ο Ιάσοντας κέρδισε το επί κοντώ εύκολα, ο Αλέκος κατάφερε να πλασαριστεί τέταρτος στο τριπλούν, ο Κώστας πέμπτος στο μήκος, ο Δρόσος τέταρτος κι εκείνος στα 100 εμπόδια, ενώ ο σφαιροβόλος κέρδισε τη δεύτερη θέση στο αγώνισμά του. Τι καλύτερη διαφήμιση για τους «γόνους καλών οικογενειών»;

Η πλάκα είναι που φέτος, για πρώτη φορά στα χρονικά, κατεβάζαμε και ομάδα στη σκυτάλη –στην ουσία με έναν μόνο κατостάρη– και η ακόμα μεγαλύτερη πλάκα ήταν που προκριθήκαμε για τον τελικό! Τώρα, τελευταίο αγώνισμα, έμενε να δούμε πώς θ' αποφεύγαμε να 'ρθουμε πάτοι και καταϊδρωμένοι.

Με τον Ιάσωνα να τρέχει πρώτος και τον Κώστα δεύτερο η κούρσα φάνηκε να παλεύεται μέχρι την τελευταία αλλαγή, ανάμεσα σε μένα και τον Δρόσο. Τούτος εδώ όμως, θες από το άγχος, θες επειδή ξεκίνησα –αισιοδοξώντας– πιο γρήγορα, κώλωσε και με τρόμο τον είδα να είναι έτοιμος να σταματήσει. Αν συνέχιζα θα βγαίναμε εκτός σημαδιών, οπότε άκυροι. Χωρίς να το σκεφτώ γυρίζω πίσω, τρέχω προς το μέρος του, του αρπάζω τη σκυτάλη μέσα από τα χέρια και... κάνοντας μεταβολή αρχίζω να πιλαλάω σαν δαιμονισμένος, να πιάσω τους άλλους –καλά κρασιά δηλαδή! Όμως, ήμουν τόσο έξαλλος με τη βλακεία μας, που δεν καταλάβαινα Χριστό! Περνάω έναν, περνάω δύο και βρίσκομαι να κυνηγάω τον τυπάκο από τα Ανάβρυτα. Στα δυο μέτρα τον είχα, αλλά εκατό είναι αυτά, δεν είναι μαραθώνιος, κάποτε τελειώνουν! Εκτός εαυτού τώρα πετάω τη σκυτάλη που κόντεψε να έρθει στο κεφάλι ενός κριτή και τρέχω ν' αρπάζω τον Δρόσο από τον λαιμό.

–Γιατί δεν μου φώναζες, ρε ηλίθιε, να σταματήσω; του βάζω τις φωνές.

–Εγώ φταίω, ρε μαλάκα; Αφού είχα κλείσει τα μάτια μου!

Αν δεν έτρεχε ο Γυμναστής μας να τον ξεκολλήσει από τα

χέρια μου θα τον είχα κάνει κομμάτια! Γι' αυτόν βέβαια το να τερματίσουμε πίσω από το Κολέγιο, και τα Ανάβρουτα ισοδυναμούσε με νίκη περιφανή. Σάματι είχε ξαναδεί τέτοια μεγαλεία;

Την επομένη μας κάλεσε στο γραφείο ο κύριος Διευθυντής, όλη την ομάδα, και μας απένειμε τα εύσημα, αφού μας έβγαλε έναν απαραίτητο δεκάριχο, για τους αρχαίους ημών προγόνους και τη χρησιμότητα της άθλησης. Βγαίνοντας από το γραφείο, ο κύριος Πάφης, μας έκανε κι αυτός ένα ρεγάλο.

—Σας σβήνω όλες τις απουσίες, ρεμάλια, είπε.

* * *

Μου τηλεφώνησε το ίδιο βράδυ μετά τους αγώνες.

—Ήσουν όντως εντυπωσιακός, είπε μπαίνοντας κατευθείαν στο θέμα.

—Ήρθες;

—Και ήρθα και σε θαύμασα, είπε γελώντας. Τους πήρες παραμάζωμα. Ήταν εντυπωσιακό! Έτρεχες και οι άλλοι φαίνονταν σαν σταματημένοι.

—Έτυχα σε καλή μέρα, δεν είναι όλες έτσι.

—Δεν ξέρω σε τι έτυχες, σου λέω τι είδα εγώ, η άσχετη. Είσαι πράγματι πολύ καλός. Δεν το φανταζόμουν.

—Νά που μαθαίνεις πράγματα για μένα!

—Μην το παίρνεις πάνω σου.

—Δεν το παίρνω. Σ' ευχαριστώ.

—Για τι πράγμα;

—Που ήρθες.

—Θα ξανάρθω, είπε.

Και μου ζέστανε την καρδιά.

* * *

Τώρα, με όλους τους λογαριασμούς τακτοποιημένους πλέον, άρχισα να βλέπω τα πράγματα διαφορετικά. Καταλάβαινα πως δεν ήμουν κανένα υπερφυσικό φαινόμενο, από κείνα που γράφουν

ιστορία στους παγκόσμιους στίβους, αλλά επίσης διαισθανόμουν πως δεν ήμουν ούτε του σωρού. Έτρεχα γρήγορα, είχα δύναμη, εκρηκτικότητα και πάνω απ' όλα θέληση. Τα τρία πρώτα μπορούσαν, με την κατάλληλη αγωγή, να βελτιωθούν, για το τρίτο όμως μου χρειαζόνταν κίνητρα. Στην αρχή κινητήρια δύναμή μου ήταν η επιθυμία να ξεχωρίσω, το χειροκρότημα δηλαδή. Αργότερα αυτό αντικαταστάθηκε από την ανάγκη να λάμψω στα μάτια Εκείνης, να με θαυμάσει. Τώρα που έγινε κι αυτό ένοιωθα μπερδεμένος –κι αμήχανος.

Ωρίμαζα, και σ' αυτό σίγουρα μεγάλο ρόλο έπαιζε Εκείνη. Βλέπεις, αναγκαζόμουν να επιταχύνω τους ρυθμούς της πνευματικής μου τουλάχιστον ανάπτυξης, έτσι ώστε να μπορώ ν' ανταπεξέρχομαι, να διαχειρίζομαι συναισθήματα που ήταν ψηλότερα από το μπόϊ μου. Ήξερα ότι οι μικρές μου επιτυχίες στα στάδια καθόλου δεν θα την εντυπωσίαζαν, αφού άλλωστε ποτέ δεν είχε ενδιαφερθεί για τα σπορ. Γι' αυτό, όταν ήμασταν μαζί,μίλαγα ελάχιστα ως καθόλου, για το αθλητικό μου πάρεργο, σαν να ντρεπόμουν λίγο. Και τώρα νά που ξαφνικά ένα κομμάτι του εαυτού μου τουλάχιστον βρέθηκε εκτεθειμένο στο βλέμμα της, στη συνειδήσή της.

Γιατί έτρεχα; Μ' ένοιαζε το χειροκρότημα; Ποιο χειροκρότημα; Από τους δέκα ανθρώπους που έρχονταν να δουν τους αγώνες; Εντάξει, ωραία ήταν να έχεις τις κερκίδες γεμάτες κι εσύ να κόβεις το νήμα πρώτος, όμως κάθε πότε γινόταν αυτό; Μια φορά τον χρόνο, στους Μαθητικούς. Μετά; Στους Διασυλλογικούς τρέχαμε μόνοι μας, με θεατές τους αθλητές που είχαν τελειώσει το αγώνισμά τους ή εκείνους που περίμεναν ν' αγωνιστούν. Στις ημερίδες κι αν ήμασταν μεταξύ μας! Και καλά, πες ότι αυτό δεν είναι και τόσο σημαντικό μπροστά στη νίκη. Είναι όμως και η νίκη τόσο σημαντική;

Ο κύριος Στάθης ήταν ο πρώτος που κατάλαβε τους ενδόμυχους προβληματισμούς μου. Μια μέρα, μετά την προπόνηση, με πήρε παράμερα.

–Προβληματισμένο σε βλέπω, ρε τσαμπιόν'ι, ή μου φαίνεται; με ρώτησε.

–Αναρωτιέμαι τι νόημα έχουν όλα αυτά, κύριε Στάθη, παραδέχτηκα.

Κούνησε το κεφάλι του.

–Ο αγώνας έχει νόημα, είπε. Τίποτ' άλλο. Νίκες, ρεκόρ, χειροκρότημα... όλα αυτά έρχονται δεύτερα. Κείνο που μετράει είναι το ξεπέρασμα του εαυτού μας. Να ξέρεις ότι μπορείς μέχρι εκεί και παρόλα αυτά να πηγαίνεις λίγο παραπέρα.

–Ναι, αλλά πόσο παραπέρα;

Γέλασε.

–Αυτό το αποφασίζουμε εμείς οι ίδιοι, είπε. Όρια δεν υπάρχουν.

Με είδε σκεπτικό.

–Πόσων χρονών είσαι; με ρώτησε.

Τον κοίταξα παραξενεμένος. Δεν ήξερε;

–Στα δεκαπέντε, είπα.

–Πες μου τώρα... Πόσους πιτσιρικάδες δεκαπέντε χρονών ξέρεις εσύ που να κάνουν 11:1 στα εκατό;

Γέλασα.

–Μην τρελαθούμε κιόλας, κύριε Στάθη, είπα. Αυτό που έκανα στη Φιλοθέη δεν ξέρουμε πόσο ήταν. Καθηγητές χρονομετρούσαν, μπορεί ν' αποκοιμήθηκαν ή να τρόμαξαν από την πιστολιά.

Αλλά ο κύριος Στάθης δεν ήταν από κείνους που το βάζουν εύκολα κάτω.

–Εντάξει, είπε. Άστο αυτό. Να το δούμε διαφορετικά το πράγμα. Πες μου ποιοι είναι οι καλύτεροι έφηβοι κατοστάρηδες αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα.

Αυτό δεν ήταν δύσκολο.

–Τα παιδιά του Πανιωνίου, απάντησα χωρίς δισταγμό. Ο Νίκος, ο Μπάμπης, ο Τάκης κι ο Άρης. Ο Σωτήρης του Παναθηναϊκού... Αυτοί.

Ο κύριος Στάθης γέλασε και μου 'δωσε μια χαϊδευτική καρπαζιά.

–Κι ελόου σου, είπε. Πλην όμως, όλοι αυτοί σου ρίχνουν από

δυο χρόνια τουλάχιστον κι εσύ τους συναγωνίζεσαι. Αυτό τι λέει; Να σου πω εγώ τι λέει. Λέει ότι, αν αφήσεις κατά μέρος τους προβληματισμούς και τις φιλοσοφίες και στρωθείς στη δουλειά, θα τους κάνουμε όλους να τρίβουν τα μάτια τους. Αυτό λέει.

–Ο Μπομπ Ματάϊας στα δεκαεφτά του χρόνια κέρδιζε χρυσό μετάλλιο στους Ολυμπιακούς, είπα. Κι εμείς εδώ καθόμαστε και μιλάμε για πόσα δέκατα κοντά στα έντεκα θα τρέξουμε τα εκατό μέτρα.

Ο κύριος Στάθης έσκασε στα γέλια.

–Άρα μας μένουν άλλα δυο χρόνια για να καταπλήξουμε τα πλήθη, είπε. Άντε τώρα, πήγαινε στο ντους, να ξεπλύνεις τις σκόνες από το μυαλό σου κι αύριο πάλι μέρα είναι.

* * *

Δυο ήταν οι στόχοι μου κείνο το καλοκαίρι. Πρώτα απ' όλα οι Πανελλήνιοι Μαθητικοί, όπου για πρώτη φορά θα κατέβαινα στα 100 της «μεγάλης κατηγορίας» κι αμέσως μετά το Εφηβικό Πρωτάθλημα, όπου κι εκεί θα 'κανα το ντεμπούτο μου, επίσης για πρώτη φορά. Καταλάβαινα πως τα πράγματα για μένα δεν θα 'ταν καθόλου εύκολα, γιατί θα 'βρισκα μπροστά μου όλα εκείνα τα θηρία που караδοκούσαν, να με κάνουν μια μπουκιά, όμως από την άλλη μεριά διαισθανόμουν ότι κάπως θα τα κατάφερα. Στην προπόνηση πετούσα κυριολεκτικά κι αν πίστευε κανείς τους χρόνους που έφερα –με χρονομέτρη τον κύριο Στάθη βέβαια– μάλλον δεν θα 'πρεπε ν' ανησυχώ. Αλλά τότε γιατί εγώ είχα χάσει τον ύπνο μου;

Μια βδομάδα πριν τους Μαθητικούς ο κύριος Στάθης αποφάσισε πως καλό θα ήταν για μας τους πιτσιρικάδες να κατεβήναμε, «έτσι, για προπόνηση», στους αγώνες που διοργάνωνε ο Πανιώνιος στο Καλλιμάραρο για να γιορτάσει τα 75 χρόνια από τη σύστασή του. Βαθμολογικό ενδιαφέρον δεν υπήρχε, πρωτάθλημα δεν ήταν, νά μια καλή ευκαιρία για μια γενική πρόβα πριν από τις μεγάλες φουρτούνες που έρχονταν προσεχώς.

–Μια κούρσα στα 100 των Εφήβων θα κάνεις, έτσι για προπόνηση, και μετά ξαπλώνεις στις κερκίδες και παρακολουθείς την παράσταση με την ησυχία σου, μου είπε ο κύριος Στάθης.

Τελικά, όπως ήρθαν τα πράγματα, μόνο κερκίδες δεν είδα.

Στο κατοστάρι των Εφήβων ήταν όλα τα παιδιά του Πανιωνίου φυσικά, αλλά και μπόλικος κόσμος από τους άλλους συλλόγους, επομένως χρειάστηκε να γίνουν προκριματικά και ημιτελικά. Οπότε η μία κούρσα του κυρίου Στάθη έγινε μάνι-μάνι τρεις.

Την πρώτη την κέρδισα εύκολα με 11:6. Στα ημιτελικά και πάλι το πήγα χαλαρά και προκρίθηκα στον τελικό πίσω από τον Τάκη και μπροστά από τον Σωτήρη του Παναθηναϊκού με 11:5. Στον τελικό άργησα να ξεκινήσω, σφίχτηκα για να κερδίσω το χαμένο έδαφος κι έτσι τερμάτισα τρίτος με 11:4 πίσω από τον Νίκο (11:3) και τον Τάκη (11:4), ενώ κέρδιζα τον Μπάμπη και τον Σωτήρη.

Τώρα όμως μου είχε ανοίξει η όρεξη. Έτσι όταν ο κύριος Στάθης έριξε μια σπόντα και για το κατοστάρι της κατηγορίας των Παίδων δεν έφερα αντίρρηση. Άντε ξανά προκριματικά, άντε ημιτελικά και να 'μαστε στα τελικά, όπου με περίπατο και με 11:4 πάλι τσίμπησα την πρωτιά. Το κακό ήταν ότι έπρεπε να τρέξω κι έναν προκριματικό στη σκυτάλη 4X100 των Παίδων, κάτι που έγινε ανάμεσα σε δυο κούρσες. Έτσι, μέσα σε δυο ώρες βρέθηκα να 'χω κάνει επτά κατοστάρια και να 'χουν βαρεθεί να με βλέπουν από τις κερκίδες, οι οποίες παραδόξως είχαν μαζέψει πολύ κόσμο.

Ετοιμαζόμουν να πάρω τα πράγματά μου και να πάω επιτέλους να την αράξω με τους θεατές, όταν με πλησίασε ο κύριος Στάθης με κείνο το γνώριμο χαμόγελο, που δεν προμήνυε ποτέ τίποτα καλό.

-Ρε τσαμπιόν'ι, μου κάνει. Δεν τρέχεις κι ένα τετρακοσάρι που δεν έχουμε τέταρτο για τη σκυτάλη των Εφήβων;

-Μα, έχω πεθάνει! διαμαρτυρήθηκα.

Μου 'δωσε μια χαϊδευτική στον ώμο.

-Σιγά την κούραση! είπε. Στην προπόνηση κάνεις τόσα κι άλλα τόσα. Άλλωστε μαλακά θα το πας. Θα σε βάλω στην τελευταία αλλαγή, για να ξεκουραστείς.

Έτσι, βρέθηκα να τρέχω και τετρακόσια, όπου, δυστυχώς, προκρίθηκαμε, πίσω από τον Πανελλήνιο.

Ο κύριος Στάθης είχε κατενθουσιαστεί.

–Αυτός είσαι! μου είπε. Για να το τρέξεις ελεύθερα είδες τι ωραία που πήγε; Άντε, μια ακόμα κούρσα κι αύριο και ξεμπερδέψαμε.

Δεν ήταν όμως μια κούρσα, γιατί υπήρχε κι ο τελικός των 4X100 Παίδων καθώς και των ανδρών που προέκυψε «εντελώς τυχαία», γιατί ο Μητσάρας, που ήταν να τρέξει, έκανε την ώρα εκείνη μήκος. Τη σκυτάλη των Παίδων την καθαρίσαμε στο άψε-σβήσε, δεν είχαμε αντίπαλο. Όσο για κείνη των Ανδρών... Βρέθηκα να τρέχω στην πρώτη αλλαγή κι ένας θεός ξέρει πώς τα κατάφερα και την έδωσα δεύτερος. Τελικά, μετά από μια φανταστική κούρσα του Καρατζαλή στην τελευταία αλλαγή τσιμπήσαμε κι από κει το ασημένιο μετάλλιο.

Αλλά ενδιάμεσως προέκυψε και το 150άρι της κατηγορίας Παίδων, που είχε μπει στο πρόγραμμα λόγω του επικείμενου πρωταθλήματος της κατηγορίας αυτής.

–Σαν σε προπόνηση θα το πας, είπε ο Κύριος Στάθης.

Τρεις κούρσες κι εδώ (σαν σε προπόνηση, με χρόνους 17:2 δις και 17:0, που ήταν πανελλήνιο ρεκόρ). Υπέροχα!

Δεν έμενε παρά η ρημάδα η 4X400 και τελείωνα μ' αυτή την «ελαφριά προπόνηση». Και κει πάνω –όταν ο διάλογος δεν έχει δουλειά...– μου κατέβηκε η φαινή ιδέα.

–Δεν με δηλώνετε και στη σφαίρα των Παίδων; λέω του κυρίου Στάθης.

Ο κώουτς με κοίταξε μ' ανοιχτό το στόμα.

–Σφαίρα! Τι λες, βρε τσακάλι;

–Ε... Μιας και δεν έχω τίποτα να κάνω μέχρι τα 4X400...

Κι έτσι παρουσιάστηκα στη βαλβίδα της σφαίρας. Δεν το 'κανα τυχαία. Ήξερα ότι πέταγα καλά, όχι με τη δύναμη, αλλά με την ταχύτητα και την πολύ καλή αφομοίωση του παλμού και σκέφτηκα ότι αν τα πήγαινα καλά θα μπορούσα να προετοιμάσω ψυχολογικά τον κύριο Στάθης για τα μελλοντικά μου σχέδια, που δεν ήταν άλλα από το Δέκαθλο. Είχε γίνει ήδη μια αρχή με το Τρίαθλο τον Μάϊο, αν κατάφερα να πλασαριστώ καλά κι εδώ έβαζα υποθήκη και για το μέλλον.

Εντωμεταξύ με είχαν πάρει είδηση κι από την εξέδρα κι έτσι κάθε φορά που παρουσιαζόμουν σ' ένα αγώνισμα εισέπραττα

θερμά χειροκροτήματα. Η πρώτη μου βολή ήταν δεκατριάμισι μέτρα (εφηβικό όργανο) κι έκανε τους «ειδικούς» του αγωνίσματος να με στραβοκοιτάζουν. Από πού είχα ξεφυτρώσει εγώ, ο άσχετος; Στη δεύτερη βολή ένας του Πανελληνίου πέταξε 13.90 κι ένας δικός μας, του Συλλόγου 14.34. Εγώ δεν μπόρεσα να ριξω γιατί εντωμεταξύ μας καλούσαν για τη σκυτάλη. Αυτή τη φορά ξεκίναγα εγώ, μετά ο Γιώτης, ο Κώστας και τελευταίος ο Μάρκος. Δεν είχα προλάβει να κάνω προθέρμανση, αλλά κατάφερα να δώσω τη σκυτάλη δεύτερος, πίσω από τον Πανιώνιο. Ο Γιώτης τα πήγε επίσης πολύ καλά, αλλά ο Κώστας, που πρώτη φορά έκανε τετρακοσάρι, μας έριξε στην τέταρτη θέση. Ευτυχώς, ο Μάρκος τα 'δωσε όλα κι έτσι νά 'μαστε τρίτοι, μ' ένα ακόμα μετάλλιο για μένα, το έκτο αυτό το Σαββατοκύριακο.

Όταν γύρισα στη σφαίρα τους βρήκα στην πέμπτη βολή. Ο δικός μας πάντα μπροστά με κείνο το 14.34, ένας Παναθηναϊκός δεύτερος με 14.07, ο Πανελλήνιος τρίτος με τα 13.90 κι εγώ έκτος. Ζεστός ακόμα όπως ήμουν από το τετρακοσάρι πήρα τη σφαίρα στα χέρια μου και μου φάνηκε πούπουλο. Μια γρήγορη κίνηση στη βαλβίδα και τσάαακ, 14.24! Οι φιλάρες αλληλοκοιτάζονταν κι εγώ, που δεν μ' έκοφτε πια να κάνω την τελευταία βολή, μάζεψα τα πράγματά μου και την έκανα για την κερκίδα, πριν σκεφτεί τίποτ' άλλο ο δαιμόνιος κύριος Στάθης και βρεθώ να τρέχω μαραθώνιο!

Πήγα να καθίσω με την παρέα του Γιώργου και του Μάρκου, με τις αδερφές και τους φίλους τους, όταν μια κυρία από δίπλα με σταμάτησε.

—Πωπώ, παληχάρι μου, είπε. Πόσα αγωνίσματα έκανες; Να σε χαιρέται η μαμά σου. Μπράβο! Συγχαρητήρια.

Με τη διαφορά ότι η δική μου η μαμά ούτε που ήξερε πού βρισκόμουν και τι έκανα. Για κείνη βλέπεις, ο αθλητισμός ήταν απλά χάσιμο χρόνου.

Οι Κριτές ήταν Πληρωμένοι

Κι από τους Περιφερειακούς Μαθητικούς για πότε βρεθήκαμε στο μέγα γεγονός των Πανελληνίων ούτε που το κατάλαβα. Εκατό μέτρα το αγώνισμα τη φορά αυτή κι άνευ ορίου ηλικίας και τάξεων. Όποιος προκρινόταν θα έτρεχε κι ας ήταν μακάρι και πρωτάκι.

Γέμιζε και σήμερα το Στάδιο, αφού έρχονταν γονείς και συγγενολοῖ, να καμαρώσουν τα παιδιά τους, κι ας μην σκάμπαζαν την τυφλαμάρα τους από κλασσικό αθλητισμό.

Ανέβηκα στο διάζωμα, όπου ήδη ένα τσούρμο αθλητές ζεσταίνονταν. Τα παιδιά της Ευαγγελικής Σχολής, ο Νίκος κι ο Άρης, Πανιώνιοι βεβαίως, με είδαν και με φώναξαν να πάω μαζί τους.

–Τι γίνεται, ρε μεγάλε; Πώς τα βλέπεις τα πράγματα;

–Πώς να τα βλέπω... Μαύρα κι άραχλα.

–Γιατί, ρε; γέλασε ο Νίκος. Απαισιοδοξία πριν καν αρχίσει ο χορός;

–Τρεις κούρσες το πολύ και νετάραμε, με παρηγόρησε ο Άρης.

–Από αντίπαλους πώς τα πάμε; ρώτησα για ν' αλλάξω κουβέντα.

Ο Νίκος γέλασε.

–Εμείς οι τρεις, είπε. Άμα θέλετε το ρίχνουμε και κορώνα γράμματα, να μη σκοτωθούμε.

–Έχει και Κύπριους, παρατήρησε ο Άρης. Όλοι πρώτης τάξεως τσακάλια λέει.

–Πόσο έχουν αυτοί δηλαδή; ρώτησα.

–Πόσο λένε αυτοί ότι έχουν θες να πεις...

Ο Νίκος γέλασε.

–Είναι δύο με 10:8 κι ένας με 10:9, είπε. Υποθέτω με το ρολοί της εκκλησίας.

Τώρα μάλιστα!

Τελειώσαμε το ζέσταμα και κατεβήκαμε στον αγωνιστικό χώρο πάνω που μας καλούσαν τα μεγάφωνα. Οι κερκίδες είχαν γεμίσει σχολεία και πάλι.

–Ούτε Ολυμπιακοί να ’ταν ρε! γέλασε ο Άρης.

Ο κύριος Πάφης, κουστουμαρισμένος στην πένα, γραβατωμένος κι αμήχανος, με φώναξε... «να μου δώσει τις οδηγίες».

–Άντε, αθληταρά... Γερά, έτσι; Γερά.

Ευτυχώς που μου το επισήμανε.

Ο αφέτης, ο αιώνιος κύριος Στρατάκος, διάβαζε τις σειρές. Ένα ατέλειωτο κατεβατό. Έπεσα στην τρίτη. Μαζί κι ένας από τους κουμπάρους, τους Κύπριους, με τα φοβερά ρεκόρ.

Αναρωτιόμουν αν ανάμεσα στον κόσμο ήταν κι Εκείνη. Δεν της είχα πει τίποτα ωστόσο...

Έτρεξα αφηρημένος. Ούτε κατάλαβα πώς τερμάτισα, αλλά ήμουν τουλάχιστον μπροστά. Τον Κύπριο ούτε που τον είδα. Θα έκανε κράτει φαίνεται για αργότερα. 11:4 ο χρόνος, αξιοπρεπής. Εντάξει. Πάμε παρακάτω.

Ανέβηκα πάλι στο διάζωμα και ξάπλωσα κάτω από ένα πεύκο. Σε λίγο έρχονταν να με συναντήσουν και οι φιλαράκοι του Πανιωνίου, που είχαν κι εκείνοι καθαρίσει εύκολα τις σειρές τους.

–Ρε σεις, τι πάθαν οι Κύπριοι, λάστιχο τους έπιασε; αστειεύτηκε ο Άρης.

–Σας το ’πα εγώ, να το παίξουμε κορώνα-γράμματα...

Δεν θα πέρασαν δέκα λεπτά κι ακούσαμε τα μεγάφωνα να μας φωνάζουν και πάλι για τους ημιτελικούς. Κοιταχτήκαμε.

–Μιλάμε, και γαμώ την οργάνωση! μουρμούρισα.

–Δεν θα θέλαν να μας αφήσουν να κρυσώσουμε οι άνθρωποι, ρε, γέλασε ο Νίκος.

–Ναι, μην πάει και δεν κάνουμε ρεκόρ, συμπλήρωσε ο Άρης.

Αυτή τη φορά έπεσα στην ίδια σειρά με τον Άρη. Το σκηνικό επαναλήφθηκε, μόνο που τη φορά αυτή το πατήσαμε λίγο, μην γίνει κανένα αστείο και το φυσάμε και δεν κρυνώνει. Το αποτέλεσμα, 11:3 για μένα, 11:5 για τον Άρη και κάπου πίσω μας ένας από τους Κύπριους.

Στη σειρά του Νίκου προκρίθηκαν και οι υπόλοιποι δυο από τη Μεγαλόνησο. Έτσι βρεθήκαμε στον τελικό τρεις και τρεις.

Ο κύριος Πάφης ήρθε να με συγχαρεί.

–Μπράβο, αθληταρά, είπε χτυπώντας με στην πλάτη. Στον τελικό θα τους αφήσεις πέντε μέτρα πίσω.

Τόσο σχετικός πια!

Δεν ξανανεβήκαμε στο διάζωμα. Πιάσαμε μια γωνιά και χαζεύαμε κίνηση κουτσομπολεύοντας την κατάσταση.

–Πότε λες να το κάνουν οι κουμπάροι αυτό το 10:8, ρε Νίκο; ρώτησε ο Άρης.

–Μετά τον τελικό, απάντησε αυτός σοβαρά. Μετά τον τελικό. Σε σεμνή τελετή.

Μ' έπιασαν και μένα τα γέλια, θέλοντας και μη. Τουλάχιστον στον εδώ είχα κάτι ν' απασχολήσει το μυαλό μου και να το τραβήξει μακριά από τις σκοτεινές περιοχές όπου ταξίδευε.

–Ρε μεγάλε, εσύ πέταξες και σφαίρα προχθές; μου λέει σε μια στιγμή ο Νίκος γελώντας.

–Ε, δεν είχα τι να κάνω...

–Στην πλάκα-πλάκα, έκανε μια βολή και ήρθε δεύτερος, γέλασε ο Άρης.

–Καλά, πόσα αγωνίσματα έκανες;

–Ξέρω 'γώ;... Τρία, τέσσερα... Πέντε...

–Θα σε ξεπατώσουν, ρε φίλε...

–Δεν βαριέσαι...

Ήρθε η ώρα του τελικού. Μου δώσαν τον δεύτερο διάδρομο. Ο Άρης στον τρίτο κι ο Νίκος στον τέταρτο. Ανταλλάξαμε ευχές για καλή επιτυχία. Γυρίσαμε να ευχηθούμε και στους Κύπριους, αλλά αυτοί μας αγνόησαν. Εδώ είχαν έρθει να μας πάρουν τα σώβρακα κι όχι για αβρότητες και τσιριμόνιες.

Έτρεξα χωρίς κέφι. Ο Νίκος είχε ξεφύγει από την εκκίνηση, τον έφτασα κοντά στο τέρμα, αλλά ήταν αργά. 11:4 για κείνον, 11:5 για μένα κι 11:6 για τον Άρη που τερμάτισε τρίτος, αλλά μπροστά από τους Κύπριους πρωταθλητές κόσμου.

–Δεν σας τα 'πα εγώ; είπε μετά ο Νίκος. Σας τα 'πα, αλλά εσείς πού ν' ακούσετε!

Συγχαρήκαμε αλλήλους, αλλά αν περιμέναμε και τους Κύπριους να μας μιμηθούν αδίκως περιμέναμε. Οι κουμπάροι βλέπεις, με τέτοιους φοβερούς χρόνους στα πόδια τους, το φύσαγαν και δεν κρύωνε που την πάτησαν έτσι άδοξα από τους «καλαμαράδες» και μας γύρισαν αγωνιστικά την πλάτη.

* * *

Τη Δευτέρα το απόγευμα στο Γυμναστήριο δεν είχα καθόλου διάθεση. Έκανα τι ήταν να κάνω κι ετοιμαζόμουν να πάω για ντους όταν με φώναξε (μεγαλοφώνως) ο κυρ-Μήτσος, ο θυρωρός, στο τηλέφωνο –κάτι που προκάλεσε τα ενθουσιώδη «άλα» της ομήγυρης.

Γεμάτος περιέργεια, γιατί δεν ήξερα κανέναν που θα μου τηλεφωνούσε εδώ, πήγα στο τηλέφωνο.

–Είμαι η Έφη, άκουσα κατάπληκτος μια κοριτσίστικο φωνή από την άλλη άκρη της γραμμής. Θυμάσαι; Γνωριστήκαμε προχθές στο Στάδιο...

Δεν θυμόμουν, γιατί είχα τις φουρτούνες μου, αλλά υπέθεσα πως θα 'ταν κάποια από την παρέα του Γιώργου και του Μάρκου στις κερκίδες. Όμως... τι διάολο με ήθελε;

–Είπαμε με τα παιδιά να πάμε αύριο για μπάνιο, συνέχισε η φωνή. Θες να 'ρθεις;

-Ευχαρίστως, μουρμούρισα. Αλλά έχουμε προπόνηση αύριο.

-Μετά την προπόνηση.

-Ευχαριστώ, θα προσπαθήσω.

-Σε περιμένω.

Έκλεισα το τηλέφωνο μουδιασμένος και πήγα να βρω τον Γιώργο.

-Α, δεν στα 'πα; γέλασε αυτός. Σε είδε να τρέχεις και της γυάλισες λέει. Φορτώθηκε στην αδερφή μου, να κανονίσει καμιά κοινή έξοδο. Έλα, κουφάλα, βολεύτηκες πάλι!

-Δεν είμαστε καλά! Και πού την ξέρω εγώ την κοπέλα;

-Έλα, ρε... Μια χαρά κορίτσι είναι, θα σ' αρέσει. Μη μας χαλάς την παρέα τώρα...

Περιέργεια ήταν; Ένωσα κολακευμένος από την αναπάντεχη προτίμηση; Γύρευα κάποιο διέξοδο στο αδιέξοδό μου; Ό,τι και να 'ταν την επομένη βρέθηκα στο λεωφορείο για τον Άλιμο, με όλη την παλιοπαρέα, συμπεριλαμβανομένης φυσικά και της «θαυμάστριας»!

Όμορφο κορίτσι ήταν και γελαστό. Χαιρετηθήκαμε τυπικά κι ανταλλάξαμε μερικές κοινότοπες κουβέντες. Αυτές ήταν και οι τελευταίες μας δηλαδή. Βλέπεις, ο Μάρκος βρισκόταν στη μέρα του! Άρχισε τα αστεία, και δώστου καλαμπούρια, και δώστου πίτσι-πίτσι... Τελικά μας απομόνωσε εντελώς. Κάναμε το μπάνιο μας, οι άλλοι συνέχισαν την παράσταση στην παραλία κι εγώ πήρα το λεωφορείο της επιστροφής μόνος μου. Όχι πως αν έρχονταν τα πράγματα διαφορετικά θα είχα καρδιά ν' ανοίξω δουλειές δηλαδή. Πάντως έλαβα ένα ακόμα μάθημα αλληλεγγύης και συναδερφικότητας, κάτι ήταν κι αυτό.

* * *

Αυτοί ήταν οι πρώτοι μου Πανελλήνιοι Εφηβικοί. Μπήκα κείνο το απόγευμα στο Στάδιο όπως μπαίνεις σε μια εκκλησία. Σύμφωνα με τα χαρτιά και τη λογική θα 'πρεπε να 'μουν ευχαριστημένος αν έφτανα μέχρι τους ημιτελικούς, τόσο στα 100 όσο και στα 200, όπου είχα δηλωθεί. Στις ταχύτητες τη χρονιά εκείνη τα παιδιά του Πανιωνίου δεν παίζονταν. Αλλά δεν ήταν μόνο

αυτοί. Είχαμε και δυο-τρεις Παναθηναϊκούς, έναν-δυο Πανελλήνιους, αλλά και ένα τσούρμο άγνωστους, που θα μας προέκυπταν από την επαρχία, για τους οποίους κανείς δεν ήξερε τίποτα. Ωστόσο, βαθιά μέσα μου, διατηρούσα μια μικρή ελπίδα. Στην προπόνηση «έτρωγα σίδερα», κατά την έκφραση του πάντα υπερβολικού κυρίου Στάθης, οπότε με λίγη τύχη... Πού ξέρεις; Επιπλέον οι αγώνες αυτοί αποτελούσαν και πρόκριση για την κατάρτιση της Εθνικής Ομάδας, που θα ταξίδευε στη Σόφια για τη συνάντηση με τη Βουλγαρία. Αυτό ήταν ένα επιπλέον κίνητρο, γιατί, έτσι κι έσπαγε ο διάλογος το ποδάρι του... του κερατά!... θα ήμουν ο νεώτερος διεθνής (ever)! Γι' αυτό λέω... Με λίγη τύχη ίσως κατάφερα να τρυπώσω σε καμιά σκυταλοδρομία. Το κακό ήταν βέβαια ότι και οι άλλοι μνηστήρες θα το επεδίωκαν, οπότε προμηνυόταν κανονική σφαγή.

Αντίθετα με την 75τηρίδα του Πανιωνίου και τους Σχολικούς, το Στάδιο είχε μαζέψει ελάχιστο κόσμο. Οι «παράγοντες» των συλλόγων κυρίως, κάποιοι συγγενείς των αθλητών κι όσοι δεν είχαν αγώνισμα σε εξέλιξη. Αυτό ήταν και καλό και κακό. Καλό, γιατί όταν γίνεσαι ρεζίλι δεν θες να 'χεις πολλούς μάρτυρες και κακό, γιατί –χωρίς κερκίδα– ό,τι κατόρθωμα και να πετύχαινες πήγαινε στράφι.

Όπως αναμενόταν στα προκριματικά των 100 παρουσιάστηκε κόσμος και λαός. Οι άπειρες σειρές! Όποιος καράβλαχος ροβολούσε γρήγορα στην πλαγιά επιλέχτηκε για να εκπροσωπήσει στο αγώνισμα αυτό την ιδιαίτερή του πατρίδα. Βέβαια ταλαιπωρία ήταν, αλλά είχε και τα καλά του. Κι αυτό γιατί οι «καλοί» θα μοιράζονταν κι έτσι δεν θα σκοτώνονταν πριν από τα ημιτελικά τουλάχιστον. Έτσι πίστεψα, αλλά γρήγορα αποδείχτηκα λάθος. Όταν ανακοινώθηκαν οι σειρές είδα ότι είχα πέσει μαζί με τον Σωτήρη, του Παναθηναϊκού!

Ο κύριος Στάθης ανέλαβε να μ' εμψυχώσει.

–Εσύ θα κάνεις την κούρσα σου και μη σε νοιάζει για τους άλλους, με δασκάλεψε. Πτώματα είναι όλοι τους. Τρέξε ελεύθερα και είσαι μέσα με κλειστά τα μάτια.

Προκρίνονταν οι τρεις πρώτοι.

Η κούρσα βγήκε τελικά γρήγορη. Πέσαμε μαζί, ο Σωτήρης κι εγώ, και οι δυο με 11:4, ενώ οι άλλοι βρέθηκαν πολύ πίσω.

Τα παιδιά του Πανιωνίου πέρασαν φυσικά όλα κι έτσι περιμένα με αγωνία να δω σε ποια σειρά θα έπεφτα στους προημιτελικούς. Ευτυχώς η σειρά ήταν εύκολη κι έτσι την καθάρισα, «με τα χέρια κάτω», με 11:5 κι αμέσως έτρεξα να πάρω τη θέση μου στον προκριματικό της σκυτάλης 4X100, όπου επίσης προκριθήκαμε, έστω και στο τσακ. Ο Γιώργος κι ο Κώστας μόλις είχαν τελειώσει κι εκείνοι με τις σειρές τους κι όπως είχαν αποκλειστεί το ηθικό βρισκόταν κοντά στο μηδέν. Πάλι καλά που δεν μας έπεσε καμιά σκυτάλη να λες!

Ανέβηκα στο διάζωμα για χαλάρωμα κι εκεί βρήκα τον Τάκη, τον Νίκο και τον Μπάμπη.

–Μια χαρά τα πήγες, πιτσιρικά! μου είπε ο Τάκης γελώντας. Πόσο έκανες, 11:4;

–Μέχρι εδώ καλά, μουρμούρισα. Τώρα τι γίνεται...

–Πόσες σειρές έφτιαξαν για τον ημιτελικό, ρε σεις; ρώτησε ο Τάκης.

–Τρεις, απάντησε ο Μπάμπης. Οι δυο πρώτοι από την καθεμιά.

Ο Νίκος κούνησε το κεφάλι του.

–Τόσος λαός, ούτε Ολυμπιάδα να ήταν! Σφαγή θα γίνει!

–Έχει πλάκα να ξεπεταχτεί κανένας βλάχος!...

–Όπως οι Κύπριοι στους Μαθητικούς;

Βάλαμε τα γέλια.

Σκοτεινίαζε όταν μας κάλεσαν τα μεγάφωνα. Όταν άκουσα τη σειρά μου μ' έζωσαν τα φίδια. Έτρεχα στην τελευταία μαζί με τον Τάκη, τον Σωτήρη, έναν ακόμα Παναθηναϊκό, έναν καλό του Ολυμπιακού κι έναν του Αετού Θεσσαλονίκης. Αυτόν τον τελευταίο τον είχα πάρει στα ημιτελικά, δεν είχε φόβο, το ίδιο και ο Ολυμπιακός. Οι δυο Παναθηναϊκοί όμως κι ο Τάκης ήταν αλλουνού παπά ευαγγέλιο. Όλα τα φαβορί είχαν ήδη προκριθεί από τις προηγούμενες σειρές. Έμενε η δική μας, για να δούμε ποιοι θα 'ταν οι δυο τυχεροί.

Πριν από την εκκίνηση ανταλλάξαμε την πατροπαράδοτη χειραψία και τις ευχές κι ετοιμαστήκαμε για τη μάχη.

Δεν έφυγα καλά. Στα τριάντα μέτρα είχα τέσσερις μπροστά μου και χτυπιόμουν να διορθώσω όσο μπορούσα τα χάλια μου. Στα πενήντα βρήκα τον ρυθμό μου κι άρχισα ν' ανεβαίνω. Ο Τάκης μπροστά... Ο Σωτήρης, στην εξωτερική, φαινόταν να βρίσκεται στο ίδιο ύψος με μένα... Μια προσπάθεια ακόμα... Οι λευκές γραμμές του τερματισμού κι εμείς να κοιταζόμαστε αλαφιασμένοι. Ποιος ήταν δεύτερος; Οι κριτές το συζητούσαν. Ο ένας είδε έτσι, ο άλλος αλλιώς... για φώτο-φίνις βέβαια τις εποχές εκείνες ούτε κουβέντα! Είδα τον κύριο Στάθη να τους βάζει τις φωνές... Γύρισα στην αφετηρία, μάζεψα τα πράγματά μου και περίμενα. Πέρασε κάμποση ώρα και μετά το μεγάφωνο ανήγγειλε την καταδίκη μου. Πρώτος ο Τάκης με 11:3, δεύτερος ο Σωτήρης με 11:4 και τρίτος εγώ με τον ίδιο χρόνο. Ήμουν απέξω!

Στον τερματισμό οι αντιδικίες του κυρίου Στάθη και των παραγόντων του Συλλόγου με τους κριτές συνεχίζονταν, αλλά τι τα θες... έγραψε.

Αργότερα ο δαιμόνιος ρεπόρτερ, που κάλυπτε τους αγώνες για την «Αθλητική», μου είπε πως μ' έριξαν και η φωτογραφία του τερματισμού που τράβηξε ο Ψυχογιός το αποδείκνυε. Είδα την φωτογραφία –κατόπιν εορτής. Το αριστερό μου πόδι πατούσε τη δεύτερη παράλληλη γραμμή ενώ του Σωτήρη στην τρίτη. Με τη διαφορά ότι εκείνος βουτούσε μπροστά, ενώ εγώ ήμουν σαν να 'χα καταπιεί στείλιάρι! Ποιος πέρασε πριν από τον άλλο; Εγώ;... εκείνος;... Δεν είχε πια σημασία. Εκείνος θα 'τρεχε στον τελικό, ενώ εγώ, με την ουρά στα σκέλια θα 'φευγα από το Στάδιο, σαν τον κλέφτη. Ειπώθηκαν διάφορα για την επιρροή που είχε ο Παναθηναϊκός, για αδικίες και για μαγειρέματα, όμως μέσα μου ήξερα πως το φταίξιμο ήταν δικό μου. Αν ξεινούσα καλύτερα, αν είχα περισσότερη εμπιστοσύνη στον εαυτό μου... Αν.. Αν...

Την επομένη τα παιδιά του Πανιωνίου ήρθαν να με... «συλληπηθούν». Ο Νίκος είχε κερδίσει στον τελικό, πάνω στο νήμα με 11:3, ο Τάκης δεύτερος, ο Μπάμπης τρίτος, ενώ ο Σωτήρης έκλεισε τη τετράδα και τις θέσεις για την σκυτάλη με την Εθνική.

Απέμεναν βέβαια και τα 200. Ευτυχώς εδώ δεν είχαμε τη χθεσινή πολυκοσμία των 100 κι έτσι θα τρέχαμε προκριματικό,

ημιτελικό και τελικό. Αυτό ήταν ευχής έργο, γιατί είχα, μην το ξεχνάμε, και μια ακόμα κούρσα να κάνω, στα 4X100.

–Τρέξε χαλαρά, μου είπε ο κύριος Στάθης. Μην σφιχτείς και θα δεις που όλα θα πάνε μια χαρά. Κανείς από τους άλλους δεν είναι προετοιμασμένος όπως εσύ για το διακοσάρι.

Καλή η θεωρία, η πράξη όμως;

Στη σειρά μου έτρεχε κι ο Τάκης.

–Άντε, μικρέ, να πάρεις το αίμα σου πίσω, μου είπε χαμογελώντας πριν την εκκίνηση.

Έτρεξα όπως μου είπε ο κύριος Στάθης κι έμεινα κατάπληκτος με το πόσο εύκολα βγήκε η κούρσα. Όχι μόνο την κέρδισα άνετα, αλλά έκανα και ατομικό ρεκόρ, 22:8! Δηλαδή αν πατούσα γκάζι πόσο θα 'κανα;

Με το ηθικό κάπως ανορθωμένο ανέβηκα στο διάζωμα. Ο Μάρκος με τον Γιώτη και τον Δρόσο έκαναν ζέσταμα για τον τελικό της σκυτάλης 4X400, που θα γινόταν μετά τον τελικό των 200 μέτρων.

–Προκρίθηκες;

–Προκρίθηκα.

Αλληλοκοιτάχτηκαν και κρυφοχαμογέλασαν.

–Καλή επιτυχία και καλό κουράγιο.

Το τι εννοούσαν το κατάλαβα αργότερα.

Ο ημιτελικός κύλησε χωρίς πρόβλημα κι αυτός. Χαλαρά τον πήρα με 22:8 και πάλι –σκανδαλώδης σταθερότητα.

Και νά 'μαι στον τελικό.

Πήγα στην αφετηρία ήρεμος. Οι χρόνοι των άλλων στα προκριματικά ήταν σαφώς χειρότεροι από τον δικό μου, οπότε υπήρχε μια μικρή ελπίδα. Βέβαια ήξερα ότι οι έμπειροι στα προκριματικά το πάνε με το μαλακό, κάνουν οικονομία δυνάμεων, αλλά όπως και να 'χαν τα πράγματα 22:8 ήταν ένας χρόνος που ειλικρινά δεν περίμενα. Αν κατάφερα να το επαναλάβω και στον τελικό τότε δεν θα 'ταν διόλου απίθανο να τσιμπούσα μια από τις δυο πρώτες θέσεις που οδηγούσαν στην Εθνική Ομάδα,

κάτι που μέτραγε στην περίπτωση αυτή περισσότερο κι από τη νίκη. Σκέψου, λέει, να γινόταν κανένα αστείο και να τρύπωνα τελικά! Διεθνής στα δεκαπέντε μου χρόνια!

Η κλήρωση μου έβγαλε την έκτη διαδρομή, πάνω στα μάρμαρα σχεδόν –γαμώτο! Στο πέντε ο Νίκος και στο τέσσερα ο Τάκης. Τουλάχιστον τους είχα δίπλα και θα μπορούσα να βλέπω τι έκαναν. Και οι δυο τους ήρθαν να μου σφίξουν το χέρι πριν από την εκκίνηση.

–Κοίτα να τους αποδείξεις πόσο σε αδίχησαν χθες, ρε, μου είπε ο πρώτος.

–Άντε, και με το καλό στη Σόφια, ευχήθηκε ο δεύτερος.

Ο βαρώνος ντε Κουμπερτέν χαμογελούσε ευχαριστημένος από τον τάφο του.

Έφυγα καλά κι ακολουθώντας τις οδηγίες του κώουτς προσπάθησα να χαλαρώσω και να μη σφίγγομαι. Το πρόβλημα ήταν ότι μάλλον το παράκανα, γιατί ο Νίκος από δίπλα μου είχε ξεφύγει μετά τα εκατό μέτρα κι εγώ τώρα πάλευα να τον πιάσω. Η απόσταση που μας χώριζε μίκρυνε, μίκρυνε... λίγο ακόμα... μια προσπάθεια... άθλιο τέρμα, πόσο γρήγορα έρχεσαι από το πουθενά!

Δεν τον έπιασα, αλλά ήμουν πολύ κοντά του. Οι άλλοι τι έγιναν;

–Τι έκανες, ρε πιτσιρικά;

–Πίσω από σένα νομίζω...

–Αυτός είσαι! Πάμε Σόφια παρέα!

Ο Νίκος χρονομετρήθηκε με 22:7, εγώ 23:1 κι ο Τάκης 23:2. Επιτέλους ανέβαινα στο βάθρο!

Δηλαδή... Εθνική Ομάδα!!!

Δεν πρόλαβα να το χαρώ όμως... Ο κύριος Στάθης ήρθε να με συγχαρεί χαμογελώντας.

–Αν δεν σφιγγόσουν, θα την κέρδιζες την κούρσα, μου είπε. Δεν πειράζει... Κι έτσι καλά είναι.

–Από χθες, απείρως καλύτερα.

Γέλασε και μου ανακάτεψε τα μαλλιά.

–Δεν μου λες, ρε τσαμπιόν’ι... Τι θα ’λεγες για ένα χαλαρωματάκι;

Μ’ έζωσαν τα φίδια.

–Χαλαρός είμαι, είπα. Άλλωστε έχω σε λίγο τη σκυτάλη.

–Καλά, καλά... Άσε, θα βάλω τον Ανδρέα εκεί... Άλλωστε, δεν έχουμε πολλές πιθανότητες...

Τον κοίταξα κουμπωμένος. Για να μη με βάλει στη σκυτάλη κάτι είχε στο δαιμόνιο μυαλό του. Κάτι απείρως χειρότερο.

–Τότε;

Χαμογέλασε.

–Έλεγα μήπως να κυνηγήσουμε τα 4Χ400, έσκασε τελικά το μυστικό. Τι λες κι εσύ;

–Εμένα τι λόγος μου πέφτει; Έκανα επιφυλακτικά.

–Ε, πώς δεν σου πέφτει; Αφού τρέχεις και συ.

Μάλιστα.

–Τετρακόσια μετά από τρία διακοσάρια;!!! φώναξα. Θα πεθάνω!

–Μπα... Θα σε βάλω στην τελευταία αλλαγή. Θα καθαρίσουν οι άλλοι. Περίπατο θα κάνεις, θα δεις.

Και είδα.

Πρώτος ξεκίνησε ο Γιώτης. Καλά έτρεξε ο άνθρωπος, αλλά οι αντίπαλοι ήταν τσάκαλοι κι έτσι έδωσε στον Δρόσο τέταρτος. Ο ψηλός πάλι, που δεν είχε κούρσες τετρακοσάρες στα πόδια του, το πάλεψε κι εκείνος με την ψυχή στο στόμα, αλλά έδωσε τη σκυτάλη στον Μάρκο τελευταίος. Τούτος εδώ κάνοντας μια καταπληκτική κούρσα κατάφερε ν’ αφήσει δυο από τους έξι πίσω και τώρα έμενε σε μένα να βγάλω το φίδι από την τρύπα. Το πρόβλημα ήταν ότι με τον αμέσως προηγούμενο (Ολυμπιακό) με χωρίζαν καμιά δεκαπενταριά μέτρα, ενώ οι πρώτοι ήταν ακόμα πιο μπροστά. Πεισμωμένος από την αδικία που μου γινόταν, να με ρίξουν στον λάκκο των λεόντων, χωρίς να νοιάζονται αν μπορώ να τις βγάλω όλες αυτές τις κούρσες, έβαλα το

κεφάλι κάτω κι άρχισα να κυνηγάω χίμαιρες. Στη στροφή έπιασα τον προπορευόμενο και λίγο αργότερα τον προσπερνούσα. Πήγαινα πολύ γρήγορα, το καταλάβαινα, κι αυτό μ' ανησυχούσε για το παρακάτω, που ήξερα, από πικρή προσωπική πείρα, ότι τα πόδια γίνονται μολύβι και τα πνευμόνια πιάνουν φωτιά, αλλά συνέχισα έτσι, πλησιάζοντας όλο και περισσότερο, μέχρι που η πράσινη φανέλα του τρίτου βρέθηκε δίπλα μου. Τα πόδια βάρυναν, η ανάσα μου έβγαινε με κόπο, το κεφάλι μου βούιζε, αλλά αρνιόμουν να το βάλω κάτω. Βήμα το βήμα πλησίαζα τη γραμμή του τερματισμού, βρίζοντας και βλαστημώντας μέσα μου και δίνοντάς μου την υπόσχεση να μην ξανατρέξω όσο ζω στη ρημάδα την απόσταση.

Ούτε κατάλαβα πότε πέρασα τη γραμμή. Τα μάτια μου είχαν θολώσει, το κεφάλι μου βούιζε, το κορμί μου δεν το 'νιωθα, ενώ τα χέρια μου τα τρυπούσαν χιλιάδες καρφίτσες. Διπλώθηκα στα δυο νιώθοντας ότι όπου να 'ταν θα μου 'βγαινε η ψυχή, ενώ η μόνη σκέψη που περνούσε από το μυαλό μου ήταν να μην κάνω εμετό, εκεί, μπροστά σ' όλο τον κόσμο και γίνω ρεζίλι. Κάποιος μουμίλαγε, δεν καταλάβαινα Χριστό... Κατάφερα να σουρθώ έξω από τον στίβο και κάθισα κατάχαμα. Δεν ξέρω πόση ώρα βρισκόμουν στην κατάσταση αυτή, αλλά όταν σιγά-σιγά πήρα να συνέρχομαι ο κύριος Στάθης ήταν δίπλα μου.

-Τι έγινε, ρε τσαμπιόν'ι; μου κάνει γελώντας.

Κούνησα το κεφάλι μου, αλλά δεν μπορούσα να πω κουβέντα.

Ο κύριος Στάθης με σήκωσε και μ' έβαλε να σκύψω για να πάει αίμα στον εγκέφαλο.

-Καλά, αν μπορούσες να δεις την κούρσα σου!..., είπε. Αυτό μόνο σου λέω. Μπράβο. Μπράβο...

-Τι ήρθαμε; κατάφερα να ψελλίσω.

Ο κύριος Στάθης γέλασε.

-Τρίτοι, είπε. Κι αν είχες άλλα δέκα μέτρα...

Αν είχα άλλα δέκα μέτρα θα με μάζευαν με το κουταλάκι.

Μου έβαλε το χρονόμετρο μέσα στη μούρη.

–Για κοίτα εδώ, μου λέει. Χρονομέτρησα την κούρσα σου.

Προσπάθησα να εστιάσω κι όταν τα κατάφερα είδα τον δείκτη σταματημένο στο 50:3!

* * *

Δυο μέρες αργότερα δημοσιεύοταν στις εφημερίδες η σύνθεση της Εθνικής Εφήβων που θα 'φευγε για τη Σόφια. Το όνομά μου ήταν εκεί!

Προς μεγάλη μου έκπληξη στον Σύλλογο οι φιλαράκοι δεν το είδαν αυτό με καλό μάτι. Κάτι αστεία από 'δώ, κάτι πλάκες για «πτώματα» από κει, μου 'δωσαν να καταλάβω πως αυτή μου η επιτυχία δεν είχε καθίσει καλά με τους συναθλητές και ομόσταυλους. Γιατί εγώ κι όχι αυτοί; Ανθρώπινο ήταν και το καταλάβαινα, με τη διαφορά ότι τις δυο μέρες των αγώνων εγώ είχα φτύσει αίμα, ενώ εκείνοι έκαναν το αγώνισμά τους και τελείωναν.

Μας κάλεσαν στα γραφεία του ΣΕΓΑΣ, στο Κολωνάκι, για να μας δώσουν οδηγίες για το ταξίδι και να παραλάβουμε ρουχισμό. Άλλη ατμόσφαιρα εδώ. Οι «ξένοι» με συνέχαιραν, που τα κατάφερα να χωθώ στην ομάδα ως «βενιαμίν», και πουθενά δεν υπήρχε ούτε καν υποψία βεντετισμού κι ανωτερότητας. Ο πρόεδρος της Τεχνικής Επιτροπής του ΣΕΓΑΣ, που οι αθλητές ονόμαζαν «Δαλάι Λάμα», γιατί αυτός ήταν ο απόλυτος άρχων εκεί μέσα, με πήρε παράμερα.

–Πόσων χρονών είσαι, νεαρέ μου κύριε; με ρώτησε.

–Δεκαπέντε.

Σφύριξε και χαμογέλασε.

–Έχουμε δηλαδή μπροστά μας σπουδαίο μέλλον, είπε. Μπράβο, αγόρι μου, συνέχισε έτσι και θα πας μπροστά. Εγώ στο λέω.

–Ευχαριστώ.

Έκανε να φύγει, αλλά θυμήθηκε κάτι και ξαναγύρισε.

–Πόσο κάνεις το τετρακοσάρι; με ρώτησε.

–52:2, είπα απορημένος.

-Κι αυτό που μέτρησε ο κύριος Στάθης στη σκυτάλη;

Πού το 'ξερε ο δαίμονας!

-50:3, είπα.

Χαμογέλασε, μου 'δωσε ένα φιλικό χτύπημα στην πλάτη κι έφυγε.

Αν ήμουν λίγο πιο περπατημένος θα 'πρεπε να μου 'χουν ήδη μπει φύλλοι στ' αυτιά.

Διεθνή Ρεζιλίκια και λίγο Φως

Η σύνθεση της Εθνικής δημοσιεύτηκε στην «Αθλητική Ηχώ» την επομένη. Θα έτρεχα, λέει, σαν δεύτερος δρομέας στα 200, ενώ ήμουν κι αναπληρωματικός στη μικρή σκυταλοδρομία. Στο παρατσάκ, αλλά τα κατάφερα.

Το ίδιο απόγευμα κατέβαινα στο γήπεδο του Πανιωνίου, στη Νέα Σμύρνη, για να κάνω προπόνηση μαζί με τ' άλλα παιδιά της σκυτάλης στις αλλαγές, κατά πως με διέταξε ο κύριος Νάσος, ο αρχιπροπονητής του ΣΕΓΑΣ, που ήταν συγχρόνως και πρώτος προπονητής αυτού του συλλόγου. Αυτό με βόλευε, γιατί δεν είχα καμιά όρεξη να φάω στη μάπα πάλι τα πικρόχολλα –πλην «καλοπροαίρετα»– σχόλια των δικών μου. Με τους άλλους «αντίπαλους» αθλητές ταχυτήτων είχα πάρα πολύ καλές σχέσεις, αλλά με τα παιδιά του Πανιωνίου ειδικά είχε αναπτυχθεί μια φιλία που κράτησε ως το τέλος. Με τούτους εδώ ο ανταγωνισμός διαρκούσε όσο η κάθε κούρσα, πριν και μετά ήμασταν αδέρφια –κάτι που δεν ίσχυε, παραδόξως, με τους ομόσταυλους.

Η προπόνηση στη Νέα Σμύρνη ήταν λοιπόν θεόσταλτο δώρο τη στιγμή αυτή και για έναν επιπλέον λόγο –που δεν είχα υπολογίσει. Ο Πανιώνιος ήταν από τους ελάχιστους συλλόγους τότε που διατηρούσαν γυναικείο τμήμα στον στίβο κι έτσι, αγόρια και κορίτσια προπονιόντουσαν παρέα, μέσα στην καλή χαρά! Τελείως ασυνήθιστος σε τέτοια ατμόσφαιρα τα 'παιζα.

–Ρε σεις είσαστε πασάδες στα Γιάννενα! είπα στους φιλάρες καθώς κάναμε τις γύρες τις προθέρμανσης, ενώ τα κορίτσια μοστράριζαν τα πλούσια ελέη τους ακομπλεξάριστα.

–Κοιτάμε, αλλά δεν αγγίζουμε, γέλασε ο Νίκος.

–Κι όταν κοιτάμε φροντίζουμε να μην μας πάρουν πρέφα, γιατί ο κύριος Νάσος δεν αστειεύεται, με συμβούλεψε ο Τάκης.

–Μα... εύκολο το 'χεις; βόγκηξα.

–Ρε μεγάλε, δεν ζητάς μια μεταγραφή να 'ρθεις σε μας; αστειεύτηκε ο Μπάμπης. Όλο και κάποιο λουλούδι θα βρούμε να σε βολέψουμε.

–Πες το ψέματα!...

Ήδη, είχα επισημάνει δυο-τρεις, όχι από τα γνωστά ονόματα, που ήταν πολλά υποσχόμενες. Ειδικά μια ψηλή κοπέλα που έκανε περάσματα στα εμπόδια με είχε κατασυναρπάσει. Αδύνατον να ξεκολλήσω τα μάτια μου από πάνω της, όσο κι αν προσπαθούσα να φανώ διακριτικός –μουςαφίρης άνθρωπος. Και να δεις που στο τέλος μάλλον το κατάλαβε, γιατί σε δυο-τρεις περιπτώσεις οι ματιές μας συναντήθηκαν (εννοείται πως φρόντισα να κοιτάξω αλλού εσπευσμένα). Ψηλή, με πάρα πολύ καλές αναλογίες, μακριές γυμνασμένες γάμπες κι ένα πρόσωπο που αν δεν είχε κλασικές αναλογίες διέθετε ωστόσο αυτό το κάτι που κάνει τις γυναίκες να ξεχωρίζουν αμέσως στο πλήθος, μ' εντυπωσίασε.

Παιδευτήκαμε καμιά ώρα με τις αλλαγές –άντε τώρα να συγκεντρωθείς κάτω απ' αυτές τις συνθήκες– και μετά ο κύριος Νάσος έστειλε τους δικούς τους να κάνουν τη συνηθισμένη τους ρουτίνα.

–Σου έχει δώσει πρόγραμμα εσένα ο Στάθης; με ρώτησε.

–Όχι.

–Καλά, τότε μπορείς να κάνεις το πρόγραμμα των παιδιών αν θέλεις ή να πας για μπάνιο –δεν θα σε χρειαστώ άλλο για τις αλλαγές.

Εννοείται πως διάλεξα το πρώτο.

Σε μια στιγμή που επέστρεφα από ένα σπριντάρισμα με τον Τάκη διασταυρωθήκαμε με την εμποδίστρια. Κοιταχτήκαμε ξανά... Ένα δειλό χαμόγελο, από τις δυο μεριές... Ο Τάκης το πρόσεξε και σταμάτησε.

–Όλγα, τον ξέρεις τον πιτσιρικά; τη ρώτησε, ενώ εμένα πια ν' ανοίξει το καρβουνίδι του στίβου να με καταπιεί.

–Όχι, απάντησε το κορίτσι συνεχίζοντας να χαμογελάει.

Ο άθλιος μας σύστησε, ανταλλάξαμε μια αδέξια χειραψία και γυρίσαμε στις δουλειές μας.

–Ορίστε, γέλασε ο φίλος μου. Τώρα έχεις πρόσβαση και με όλους τους τύπους.

–Πάει, ρεζιλευτήκαμε τελείως! μουρμούρισα κατακόκκινος.

–Γιατί, ρε συ; Αφού σε κοίταζε το κορίτσι...

Με κοίταζε;;;!!!

–Με κοίταζε!;;;

Ο Τάκης γέλασε.

–Είδες λοιπόν τι κάνει η απειρία; είπε. Εμείς πια κάτι τέτοια εδώ ούτε που τα προσέχουμε....

–Κι εκείνο το «κοιτάμε αλλά δεν αγγίζουμε»; ρώτησα.

–Ε, καλά... Δεν πάει να πει πως δεν έχουμε και τα τυχερά μας...

Την επομένη, παραμονή της αναχώρησης για τη Βουλγαρία, εγώ πάλι στη Νέα Σμύρνη –για τις αλλαγές της σκυτάλης ντε...

Αυτή τη φορά φρόντισα να «συναντηθώ τυχαία» με την Όλγα μόνος μου, ενώ έστηνε τα εμπόδια. Τη χαιρέτησα και μου χαμογέλασε.

–Πάλι εδώ; ρώτησε.

Η φωνή της ήταν σκέτο βελούδο.

–Οι αλλαγές..., κατάφερα να μουρμουρίσω αδέξια.

–Μόνο;

Υπήρχε υπονοούμενο σ' αυτό ή μου φάνηκε;

–Ε, σχεδόν..., κατάφερα ν' απαντήσω κοκκινίζοντας.

Γέλασε.

–Τα παιδιά λένε πως είσαι μεγάλο ταλέντο –ο μικρότερος που μπήκε ποτέ στην Εθνική Ομάδα, είπε.

Άθλιοι προξενητάδες!

–Τα παιδιά λένε ότι τους κατέβει...

–Και μετριόφρων! είπε χαμογελώντας. Μ' αρέσει αυτό...
Πότε φεύγετε;

–Αύριο...

–Και μετά... σε χάνουμε δηλαδή; (Αυτό ειπώθηκε πειραχτικά;).

Κατάφερα να την κοιτάξω κατάματα, χωρίς να κοκκινίσω πολύ.

–Μπα, τώρα που σας βρήκα δεν σας αφήνω, άκουσα τον εαυτό μου να λέει (και φρίκαρα).

Έβαλε τα γέλια.

–Ωραία, είπε και γύρισε στα εμπόδιά της. Θα ξαναϊδωθούμε λοιπόν.

Κούνησα το κεφάλι και στράφηκα, να πάω να συναντήσω τους άλλους που με περίμεναν κρυφογελώντας και ψιθυρίζοντας στην αφετηρία των εκατό. Με σταμάτησε.

–Καλή επιτυχία, είπε.

–Σε τι;

–Στους αγώνες βέβαια, απάντησε γελώντας.

Αυτό το γέλιο θα το κουβάλαγα μαζί μου μέχρι τη Σόφια.

* * *

Το ταξίδι ως τη Θεσσαλονίκη έγινε με αεροπλάνο. Μετά, μας φόρτωσαν σ' ένα πούλμαν και ξαμοληθήκαμε ακάθεκτοι να κατακτήσουμε το «Σιδηρού» Παραπέτασμα». Η συντροφιά ήταν κεφάτη, η ομάδα είχε ένα σωρό πλακατζήδες, δεν υπήρχαν βεντετισμοί και προστριβές, όσο για μένα δεν ένιωσα ούτε στιγμή παρείσακτος ανάμεσα σ' όλους αυτούς τους «φτασμένους». Αντίθετα, όλοι τους με δέχτηκαν σαν μικρό αδερφό και μ' έκαναν να νιώσω μέρος της οικογένειας από την πρώτη στιγμή.

Όσο για τη Βουλγαρία των ειδεχθών κομιτατζήδων, που μόνη τους έγνοια ήταν να μας σφάξουν στο γόνατο και να

πάρουν τη Θεσσαλονίκη, καμιά σχέση με την προπαγάνδα και τα φούμαρα, που μας γέμιζαν το κεφάλι από το νηπιαγωγείο. Οι κομιτατζήδες αποδείχτηκαν εξαιρετικά φιλόξενοι κι εξυπηρετικοί και κάθε άλλο παρά φρικάριζαν στην ιδέα ότι ο «προαιώνιος εχθρός» τους επισκεπτόταν.

Η Σόφια ήταν μια πανέμορφη παλιά πόλη, χτισμένη στο στυλ του Παρισιού, γεμάτη πάρκα και πλατείες. Μπροστά της η Αθήνα φάνταζε κωλοχώρι του κερατά. Μόνο τα αυτοκίνητα ήταν ελάχιστα στους στρωμένους με καλντερίμι δρόμους –κι αυτά που υπήρχαν ανήκαν στους πλούχιοντες του κόμματος, όπως έσπευσαν να μας πληροφορήσουν οι συνοδοί μας– αλλά αυτό κάθε άλλο παρά ενοχλητικό μπορούσε να το πει κανείς.

Το ξενοδοχείο μας ήταν βέβαια σε κατάσταση προχωρημένης αποσύνθεσης, μιας και τουρισμός τότε δεν υπήρχε παρά από και σε χώρες του ανατολικού μπλοκ, αλλά αυτά ήταν λεπτομέρειες που σιγά να μη μας άγγιζαν.

Είχαμε δυο μέρες μέχρι τους αγώνες και φροντίσαμε φυσικά να επωφεληθούμε καταλλήλως. Ξαμοληθήκαμε παρέες-παρέες στην πανέμορφη πόλη, για ψώνια κυρίως, μιας κι όλα εδώ τα έβρισκες σε εξευτελιστικές τιμές, αλλά και για άλλες δραστηριότητες, που μόνο με τον σκοπό του ταξιδιού μας δεν είχαν να κάνουν. Ανακάλυψα ένα δισκάδικο με καταπληκτικούς δίσκους κλασικής μουσικής, που πουλιόντουσαν δέκα στην τιμή του ενός που πληρώναμε στην Αθήνα, και γέμισα μια βαλίτσα από δαύτους. Επίσης αρώματα φτιαγμένα με ροδόνερο! Τζάμπα!... Πήρα μερικά, για τη μάνα μου, τις αδερφές των φίλων στον Σύλλογο και –όχι χωρίς χτυποκάρδι– για την Όλγα. Τώρα, αν έβρισκα το θάρρος να της τα δώσω, αυτό είναι μια άλλη πονεμένη ιστορία...

Αλλά τα ψώνια δεν ήταν βέβαια η μοναδική μας εξωαγωνιστική δραστηριότητα. Βλέπεις η πόλη ήταν γεμάτη πανέμορφα κορίτσια κι αυτό ήταν κάτι που δεν μπορούσε ν' αφήσει ασυγκίνητους κάτι θερμόαιμους εραστές σαν εμάς –τρομάρα μας! Το μοναδικό πρόβλημα ήταν η γλώσσα. Γιατί, καλά... προσεγγίζεις τη φιλόξενη και καταδεκτική σλάβα καλλονή... Μετά; Τι κάνουμε; Στη νοηματική; Το ευτύχημα ανακαλύψαμε πως οι περισσότεροι εδώ πέρα ήξεραν γαλλικά –τα αγγλικά βεβαίως,

όντας «εχθρική» γλώσσα ήταν off limits. Και ποιος ήταν ο μοναδικός γαλλομαθής σ' ολόκληρη την ομάδα; Ε, ναι... Νά και σε κάτι που θα μου χρησίμευαν επιτέλους τα ατέλειωτα χρόνια που ξόδεψα –βλαστημώντας– στο Γαλλικό Ινστιτούτο. Εννοείται πως μόλις οι τσάκαλοι πήραν είδηση το κρυφό μου χάρισμα έγινα ανάρπαστος! Ευτυχώς που βρέθηκε κι άλλος ένας, ο Κοσμάς, που έκανε ύψος, με κάποιες γνώσεις Βουλγάρικων (καταγόταν από τη Φλώρινα) και μοιράστηκε κάπως η δουλειά, αλλιώς θα κατέρρεα κάτω από τον φόρτο εργασίας!

Έτσι, από τα ψώνια η μια, το καμάκι από την άλλη, αλωνίζαμε και σταματημό δεν είχαμε. Μια ψευτοπροπόνηση στο στάδιο Λέφσκυ έγινε περισσότερο για τα μάτια. Και οι συνοδοί μας; Μα κι αυτοί ξαμολημένοι ήταν... Σιγά να μην κάθονταν να σκάσουν για τους αγώνες! Στο κάτω-κάτω σάματι Ολυμπιακοί ήταν;

Το λοιπόν, ξεπατωμένοι από το περπάτημα –μερικοί τυχεροί κι από κάτι άλλα– αϋπνοι κι απροετοίμαστοι, παρουσιάστηκαμε για την πρώτη μέρα των αγώνων σ' ένα στάδιο, που –προς μεγάλη μας έκπληξη– ήταν τίγκα στον κόσμο. Ευτυχώς που τη μέρα αυτή δεν είχα αγώνισμα!

Δηλαδή... έτσι πίστευα. Μέχρι τη στιγμή που με φώναξε ο κύριος Νάσος.

–Ετοιμάσου, είπε. Τρέχεις σε μισή ώρα.

Έμεινα ξερός. Τα 100 είχαν ήδη γίνει –πατώσαμε. Πού θα 'τρεχα εγώ;

–Τρέχω;! φέλλισα κατάπληκτος.

–Ναι, τετρακοσάρι. Αλλάξαν το πρόγραμμα την τελευταία στιγμή κι ο Λάζαρος δεν γίνεται να κάνει τετρακόσια κι οχτακόσια την ίδια μέρα. Ετοιμάσου.

–Μα...

–Δεν έχει μα και ξεμά.

Μάλιστα.

Να τρέξω τετρακόσια! Μα εγώ καλά-καλά δυσκολευόμουν να περπατήσω!

Μια ώρα αργότερα έφευγα από τον βατήρα βλαστημώντας την κακιά μου τη μοίρα! Μα τι τους είχε πιάσει όλους και θέλαν σώνει και καλά να με κάνουν τετρακοσάρη;

Τα πρώτα διακόσια τα κουτσοκατάφερα. Μετά όμως... Μολύβι τα έρμα τα ποδάρια! Να μην λένε να ξεκολλήσουν από το έδαφος! Κι η ανάσα φωτιά. Η πρώτη μου εμφάνιση με το εθνόσημο εξελισσόταν σε κανονική τραγωδία! Μόνη μου παρηγοριά ήταν πως κι ο άλλος ο συμπατριώτης τα ίδια χάλια παρρουσίαζε. Το πώς τερματίσαμε είναι θαύμα! Και χρόνος; 55:6! Ούτε σε αγώνες παγκορασίδων!

Σωριάστηκα στο χορτάρι, με το κεφάλι να γυρίζει παρακαλώντας να πεθάνω, να γλιτώσω την ξεφτίλα και τον διασυρμό. Να γράψουν στον τάφο μου *«Απόνθανε υπεραμυνόμενος των ιερών και των οσίων»*.

Το βράδυ κανείς δεν είχε όρεξη για πλάκες και μπουγελώματα. Όλων το μυαλό ήταν στον διασυρμό που μας περίμενε και την επομένη.

Η οποία επομένη ήταν ακόμα χειρότερη από την πρώτη μέρα. Και με μια (ακόμα) δυσάρεστη έκπληξη για μένα. Ο κύριος Νάσος είχε αποφασίσει να βάλει τον Τάκη στη θέση μου για τα διακόσια. Ο τελευταίος ήρθε να με βρει.

–Του είπα ότι δεν είναι σωστό, είπε αμήχανα. Αλλά μου είπε πως δεν έχεις πείρα, γι' αυτό.

–Δεν φταις εσύ, απάντησα. Έτσι είναι αυτά.

–Ναι, αλλά δεν είναι σωστό, ρε γαμώτη μου!

Δεν ήταν αλλά έγινε. Πατώσαμε κι εκεί βέβαια, αλλά...

Έμεινε η 4X100. Εκεί τουλάχιστον ίσως...

Αλλά δεν... Αναπληρωματικός ήμουν κι αναπληρωματικός παρέμεινα.

Τουλάχιστον περάσαμε ωραία και χτίσαμε φιλίες που θα κράταγαν.

* * *

Η υποδοχή στον Σύλλογο ήταν αυτή που φανταζόμουν.

–Τι έγινε, ρε τσαμπιόν’ι; 55: 6; Κουτσός έτρεχες, ρε; μου πέταξε ο κύριος Στάθης.

Όσο για τους κολλητούς... Άσε καλύτερα.

Στο τέλος της προπόνησης είπα του κυρίου Στάθη πως την επομένη θα πήγαινα στον Πανιώνιο για να επιστρέψω κάτι πράγματα που είχα δανειστεί από τα παιδιά κι αν μπορούσε να μου δώσει πρόγραμμα, να μην χάσω την προπόνηση.

Μου ’ριξε ένα βλέμμα γεμάτο καχυποψία.

–Στον Πανιώνιο, ε;

–Μάλιστα.

–Καλά. Να πας.

–Το πρόγραμμα;

–Κάνε ότι κάνουν οι κολλητοί σου, μου είπε και μου γύρισε την πλάτη.

Αν είχα περισσότερο μυαλό τότε –ή «εμπειρία», όπως έλεγε ο κύριος Νάσος– θα είχα καταλάβει ένα σωρό πράγματα. Πράγματα που θα ’βρισκα μπροστά μου αργότερα, αλλά εμπειρία δεν είχα κι έτσι...

* * *

Ο κύριος Νάσος με κοίταξε σκεπτικά όταν του ζήτησα την άδεια να προπονηθώ με τα παιδιά.

–Συμβαίνει τίποτα με τον σύλλογό σου; ρώτησε (η «εμπειρία» που λέγαμε).

–Όχι, όχι, βιάστηκα να απαντήσω. Απλά, βρέθηκα για μια δουλειά στη Νέα Σμύρνη και είπα να μη χάσω την προπόνηση. Αν δεν έχετε αντίρρηση βέβαια...

Με χτύπησε στον ώμο και χαμογέλασε.

–Πήγαινε να κάνεις ζέσταμα με τους άλλους κι έλα να σου πω τι να κάνεις μετά, είπε.

Οι φιλάρες με υποδέχτηκαν μετά φανών και λαμπάδων.

–Τι έγινε, μεγάλε; Σου λείψαμε;

–Μεταγραφή, ρε; Μεταγραφή;

Ενώ ο Τάκης μου έκλεινε το μάτι κάνοντας μια κίνηση με το κεφάλι προς το μέρος όπου γυμναζόταν η Όλγα.

Την οποία κατάφερα να πλησιάσω προς το τέλος της προπόνησης.

–Γεια, είπα.

Χαμογέλασε.

–Πάλι εδώ εσύ; έκανε. Τι έγινε, μέλι έχουμε;

Γέλασα.

–Κατά κάποιον τρόπο...

Κείνη τη στιγμή ξεφύτρωσε δίπλα μας μια άλλη εμποδίστρια, από τα «μεγάλα ονόματα» αυτή, που φώναζε γελώντας της Όλγας.

–Μωρή ξεμυαλισμένη, θ' αφήσεις το τεκνό στην ησυχία του να κάνουμε καμιά δουλειά γιατί νυχτώσαμε;

Κι απομακρύνθηκε ρίχνοντάς μας ματιές πάνω από τον ώμο της.

–Είδες τι κάνεις; γέλασε η Όλγα. Μου βγάζεις κακό όνομα.

–Α, τότε να εξαφανιστώ...

–Έτσι μπράβο!

Αλλά χαμογελούσε. Πήρα θάρρος.

–Φεύγω, φεύγω..., είπα. Αλλά...

Κοντοστάθηκα.

–Αλλά;...

–Αναρωτιόμουν αν...

Εκεί το θάρρος μου μ' εγκατέλειψε.

Έβαλε τα χέρια στη μέση της κι έγειρε το κεφάλι της στο πλάϊ. Ήταν τόσο όμορφη αυτή τη στιγμή που αν δεν ήμασταν εδώ θα τη φιλούσα –κι ας μ' εκτελούσαν μετά!

–Δεν μου λες;... Μήπως πας να μου ζητήσεις ραντεβού;

Τα 'παιξα τελείως.

–Όχι... όχι...

Σήκωσε τα φρύδια.

–«Όχι»;

Μπερδεύτηκα τελείως. Η κοπέλα έπαιζε και το διασκέδαζε, αλλά εμένα η καρδούλα μου το 'ξερε.

–Δηλαδή... Σκέφτηκα μήπως θα 'θελες να πιούμε έναν καφέ μετά μαζί, είπα γρήγορα-γρήγορα.

Μου χάρισε ένα πλατύ χαμόγελο.

–Είδες; μου είπε. Δεν ήταν δύσκολο; Ήταν;

–Εεεε...

–Εντάξει, είπε. Να με περιμένεις έξω από το γήπεδο.

Κι έφυγε να τελειώσει τις ασκήσεις της αφήνοντάς με κόκαλο.

* * *

Τρόμαξα να την αναγνωρίσω με τα «πολιτικά». Φορούσε ένα απλό φουστανάκι με λεπτές τιράντες, σαντάλια και είχε αφήσει τα καστανόξανθα μαλλιά της ελεύθερα στους ώμους.

–Λοιπόν ντυμένος φαίνεσαι μεγαλύτερος, μου είπε αντί χαιρετισμού.

–Κι εσύ το ίδιο όμορφη, αλλά αλλιώςτικη, απάντησα.

Γέλασε.

–Νά που σου 'φυγε ο γλωσσοδέτης, είπε. Πού πάμε;

–Δεν ξέρω τα κατατόπια εδώ, είπα. Όπου θες εσύ.

Με πήγε σ' ένα απόμερο καφεενδάκι χαμένο στα σκιερά δρομάκια.

–Εδώ δεν πρόκειται να μας δει κανένα αδιάκριτο μάτι, είπε.

–Γιατί, κρυβόμαστε; απόρησα.

–Δεν ξέρεις καμιά φορά, είπε κοιτάζοντας γύρω. Όσα φέρνει η ώρα δεν τα φέρνει ο χρόνος.

Παραγγείλαμε καφέ. Ήπια μια γουλιά και με κοίταξε χα-

μογελώντας. Κάτι είχε αυτό το κορίτσι. Κάτι είχε. Θα 'πρεπε να προσέξω...

–Λοιπόν, νά 'μαστε στο ραντεβουδάκι, είπε.

Αναγκάστηκα να χαμογελάσω.

–Δεν είναι ραντεβουδάκι, είπα. Γιατί, δυο συναθλητές δεν μπορούν να πιουν έναν καφέ μαζί;

–Μπορούν, αλλά άντε να το εξηγήσεις στους άλλους...

–Εμείς πάντως είμαστε αθώοι, είπα χαμογελώντας.

–Όσο γι' αυτό...

Γελάσαμε και η ένταση έπεσε.

–Σου έφερα κάτι από τη Σόφια, είπα ψαρεύοντας το πακέ-τάκι με τ' αρώματα από τον σάχο μου και δίνοντάς της το.

–Για μένα; Γιατί; είπε παραξενεμένη.

–Νά, έτυχε... Σε σκέφτηκα και είπα...

Άνοιξε το πακέτο και ξεβούλωσε ένα μπουκαλάκι.

–Άρωμα από ροδόνερο! είπε. Α, σ' ευχαριστώ πολύ! Πολύ ευγενική σκέψη.

Με κοίταξε.

–Από πού ξεφύτρωσες εσύ, παιδί μου; είπε. Τα δικά μας τα γαϊδούρια ούτε που το σκέφτηκαν να μας φέρουν κάτι, τόσες κοπέλες, σαν τα κρύα τα νερά...

Έβαλε μια σταγόνα στον λαιμό της κι έσκυψε προς το μέρος μου.

–Μυρίζει θεσπέσια! είπε. Δεν είναι;

Χρειάστηκε όλη μου η αυτοκυριαρχία να μην φιλήσω αυτόν τον πανέμορφο λαιμό.

–Ναι... Σου ταιριάζει..., κατάφερα να μουρμουρίσω.

Έβαλε το πακέτο στην τσάντα της.

–Ευχαριστώ πολύ, είπε πάλι. Έχουν δίκιο τελικά τα παιδιά που σε συμπαθούν.

Ώστε οι φιλάρες μου κάναν διαφήμιση!
–Σιγά το δώρο! μουρμούρισα. Χαίρομαι όμως που σου άρεσε.
Ήπια μια γουλιά από τον καφέ της.
–Ώστε με σκεφτόσουν, είπα.
–Ε, όχι και συνεχώς...
Γέλασε.
–Και το λίγο καλό είναι, είπα.
Έριξε μια ματιά στο ρολόι της.
–Πρέπει να φύγεις; ανησύχησα.
Με κοίταξε.
–Σε λίγο...
Ξεροκατάπια.
–Μην το πάρεις στραβά, είπα. Όμως πρέπει να σου πω πως χάρηκα πάρα πολύ που σε ξαναείδα.
–Δεν το παίρνω στραβά.
Ξαφνικά έβαλε τα γέλια.
–Πόσων χρονών είσαι, βρε; ρώτησε.
Ξαφνιάστηκα. Τι ήταν αυτό τώρα;
–Γιατί;
–Γιατί μιλάς και φέρεσαι σαν ώριμος άνθρωπος. Στιγμές ξαχνάω πως είσαι τόσο μικρός.
Δεν απάντησα. Ένιωθα ξαφνικά άβολα. Δεν το κατάλαβε.
–Κοίτα..., μου λέει. Για να μην υπάρξουν παρεξηγήσεις... Είμαι εικοσιενός χρονών...
–Να τα κατοστήσεις, προσπάθησα αδέξια να κάνω χιούμορ.
–Επίσης είμαι σχεδόν αρραβωνιασμένη, πρόσθεσε.
Ξεροκατάπια. Ήταν απολύτως σαφής.
–Καταλαβαίνω, είπα. Εξακολουθείς να μου είσαι συμπαθής.

Και δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχείς, δεν παρανόησα τη στάση σου... αλλά μην παρεξηγείς κι εσύ τη δική μου.

Με κοίταξε για κάμποσο σκεφτική. Σαν ξαφνιασμένη. Μετά χαμογέλασε.

–Νά, αυτό εννοώ όταν μιλάω για την ωριμότητα που αποπνέεις, είπε. Σ' ευχαριστώ που δεν με φέρνεις σε δύσκολη θέση.

Τη συνόδευσα ως το σπίτι της. Έμεινε εκεί κοντά.

–Θα σε ξαναδώ; ρώτησα.

–Θες να με ξαναδείς;

–Όσο τίποτ' άλλο.

–Αύριο;

–Στο καφεενεδάκι;...

Δεν έκλεισα μάτι όλη νύχτα. Θα 'ρχόταν; Μάλλον όχι; Έτσι δεν συνέβαινε συνήθως; Ένας στιγμιαίος ενθουσιασμός και μετά... Εικοσιενός ετών –και «σχεδόν αρραβωνιασμένη»... Μα γιατί πάω και πέφτω πάντα σε τέτοιες απίστευτες περιπτώσεις;

Αλλά ήρθε!

Με το που την αντίκρισα κατάλαβα αμέσως πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Τη ρώτησα.

Δίστασε για μια στιγμή...

–Σου είπα χθες πως έχω μια σχέση, είπε τέλος.

–Ναι.

–Ο δικός μου βρίσκεται στην Αμερική. Σπουδάζει στο UCLA, στην Καλιφόρνια. Κατάφερα να κερδίσω μια υποτροφία για το ίδιο πανεπιστήμιο κι εγώ. Υπολόγιζα να έρχονταν τα χαρτιά τον Σεπτέμβρη... Ήρθαν τώρα –σήμερα.

–Φεύγεις; ψέλλισα ενώ η καρδιά μου βούλιαζε.

–Σε μια βδομάδα.

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά. Δεν μπορούσα να μιλήσω. Για μια στιγμή είχα πιστέψει... Τι διάολο είχα πιστέψει πάλι;

–Δεν ξέρω τι νόμισες, συνέχισε σαν να διάβαζε τη σκέψη μου. Αντιλαμβάνεσαι όμως ελπίζω πως θα ήταν εντελώς ανέφικτο να συμβεί κάτι μεταξύ μας. Σε συμπαθώ. Βρίσκω πως είσαι ένα ξεχωριστό παιδί, δεν είσαι για τα μπάζα, όπως οι περισσότεροι του σιναφιού μας, αλλά...

–Καταλαβαίνω, είπα. Δεν χρειάζεται να μου εξηγήσεις τίποτα.

–Ελπίζω να μην το παίρνεις προσωπικά.

–Όχι, μην ανησυχείς...

–Σίγουρα;

–Ναι, είπα όσο πιο σταθερά μπορούσα. Όπως και να 'χει το πράγμα εγώ στ' αλήθεια χάρηκα που σε γνώρισα. Αυτές οι δυο μέρες ήταν πραγματικά ξεχωριστές για μένα. Θα τις κρατήσω και θα τις προστατεύσω.

Με κοίταξε για κάμποσο σκεφτική.

–Είχα δίκιο, είπε τέλος. Είσαι στ' αλήθεια ξεχωριστός άνθρωπος. Εύχομαι από τα βάθη της καρδιάς μου να βρεις κάποτε αυτό που ψάχνεις.

Δεν ξαναπήγα στη Νέα Σμύρνη αυτή τη χρονιά. Δεν ρώτησα καν τα παιδιά για την Όλγα κι εκείνοι, πάντα εξαιρετικά διακριτικοί, δεν αναφέρθηκαν ποτέ σε κείνη.

Και ξανά προς τη Δόξα...

Επέστρεψα στον Σύλλογο και τη ρουτίνα των προπονήσεων με βαριά καρδιά. Έκανα ό,τι μου έλεγαν αδιαμαρτύρητα, αμίλητος και με το μυαλό να ταξιδεύει σε μέρη που δεν θα συνιστούσα σε κανέναν να επισκεφθεί. Καμιά φορά έβγαινα το βράδυ με τα παιδιά, αλλά ελάχιστα συμμετείχα. Προτιμούσα να κάθομαι στο σπίτι και να διαβάζω, να ονειρεύομαι με τα μάτια ανοιχτά και να προσπαθώ να καταλάβω πού μ' έβγαζε ο δρόμος που βάδιζα. Καμιά φορά ανέβαινα στο Ψυχικό να δω τον Ντίνο, τον μόνο με τον οποίο είχα διάθεση να κουβεντιάσω, αλλά ακόμα και μ' αυτόν όχι για τα πράγματα εκείνα που είχα διπλομανταλώσει μέσα μου. Ο ίδιος κατάλαβε φυσικά πως κάτι δεν πήγαινε καλά.

–Εσένα κάτι σου συμβαίνει, μου είπε ένα βράδυ που καθόμασταν στον κήπο του πίνοντας σπιτική λεμονάδα.

–Σε ποιον δεν συμβαίνει; προσπάθησα να ελιχθώ.

–Σε μένα ας πούμε, γέλασε αυτός.

–Και η «καψούρα» με τη Δόμνα;

–«Καψούρα»! εξανέστη ο φίλος μου που μισούσε κάτι τέτοιες αγοραίες εκφράσεις (μιας και δεν αναφέρονταν σε κανένα λιμπρέτο όπερας). Τι θα πει «καψούρα»;

Κούνησα το κεφάλι μου.

–Ο καθένας με τον πόνο του! σχολίασα.

–Για σένα μιλάγαμε, μου υπενθύμισε.

–Εγώ... Εντάξει... Λίγο κουρασμένος είμαι... Μπορεί να τα βαρέθηκα κι όλα αυτά... Τη ρουτίνα...

–Τα... τρεχαλητά;

–Κι αυτά.

Με κοίταξε σκεπτικός.

–Γιατί δεν τα παρατάς τότε; ρώτησε.

–Μήπως επειδή μόνο αυτό ξέρω να κάνω καλά; πρότεινα.

–Ναι, αλλά δεν σε βλέπω να σου κάνει καλό...

–Είναι γιατί δεν ξέρεις πώς είναι να σε επευφημούν τα πλήθη, αστειεύτηκα.

–Δεν με πείθεις ότι νοιάζεσαι γι' αυτό.

–Δεν πολυνοιάζομαι, για να πω τη μαύρη αλήθεια, αναστέναξα.

–Τότε;

–Είπαμε... Είναι το μόνο που κάνω καλά.

–Γύρω-γύρω το πάμε μου φαίνεται...

–Εμ, αφού δεν λες να καταλάβεις...

Μου 'ριξε μια στραβή ματιά.

–Δεν φαντάζομαι να σε απασχολεί ακόμα αυτή η αρχαία ιστορία με την Τίνα; είπε.

Το σκέφτηκα λίγο.

–Με απασχολεί, παραδέχτηκα στο τέλος. Αλλά όχι όπως νομίζεις. Είναι απλώς μια ακόμα αρνητική εμπειρία. Από τις αρνητικές εμπειρίες μαθαίνουμε, αλλά δεν υπάρχει τρόπος να τις ξεφορτωθούμε. Τις κουβαλάμε μαζί κι όσο αυγαταίνουν τόσο δυσκολεύουν τα πράγματα.

–Δεν μιλάμε μόνο για τη Τίνα, λοιπόν.

–Όχι... Μιλάμε για πράγματα που μας σπρώχνουν να ωριμάσουμε πριν από την ώρα μας. Αυτό έχει κόστος.

Με στραβοκοίταξε πάλι.

–Δεν μου τα λες καλά, είπε.

–Σου τα λέω όπως είναι, αναστέναξα. Μακάρι να ήταν αλλιώς.

* * *

Αλλά δεν ήταν αλλιώς. Κι εγώ πια δεν ήξερα πώς να χειριστώ την κατάσταση. Έβλεπα τα χειρότερα να 'ρχονται, όμως δεν μπορούσα να βρω τρόπο να τ' αποφύγω. Κι έτσι, μέρα με τη μέρα κλεινόμουν όλο και περισσότερο στον εαυτό μου.

Το καλοκαίρι τελείωνε πια. Κάτι ημερίδες γίνονταν από εδώ κι από κει. Έτρεχα, κέρδιζα, βελτιώνα τους χρόνους μου, αλλά αυτό δεν με γέμιζε πια. Γιατί;

Λίγο πριν ανοίξουν τα σχολεία έγιναν και οι Πανελλήνιοι Παιδικοί, όπου ο Σύλλογος σάρωσε τα πάντα κι ανακηρύχτηκε για μια ακόμη φορά πρωταθλητής. Αυτή το φορά έτρεξα μόνο στα 150 μέτρα, που κέρδισα με τα χέρια κάτω και ρεκόρ (16:8) που έκανε χρόνια να καταρριφθεί και στα 4X100, όπου επίσης κάναμε πανελλήνιο ρεκόρ.

Νίκες, μετάλλια, διπλώματα, συγχαρητήρια... Ε, και;

Εντωμεταξύ η μάνα μου αποφάσισε να πάει για διακοπές κάνα-δυο εβδομάδων στα πατρώα –πριν ανοίξουν τα σχολεία, οπότε η παρουσία της θα ήταν, κατά τη γνώμη της, απαραίτητη.

–Είσαι σίγουρος πως θα τα καταφέρεις μόνος σου; με ρώτησε με αγωνία πακετάροντας. Θα τρως ή θα σε βρω πετσί και κόκαλο; Και μ' αυτά τα τρεχαλητά ώρες είναι να πάθεις τίποτα!

–Δεν θα πάθω τίποτα, μαμά, ξέρω να φροντίζω τον εαυτό μου, την καθησύχασα.

–Ναι, εμένα μου λες!... Κοίτα... είπα και της Φωφώς να έχει το νου της.

Η Φωφώ ήταν η γεροντοκόρη του διπλανού διαμερίσματος, μια από τις κουμκανατζούδες που συναναστρεφόταν επί καθημερινής βάσης η μάνα μου.

–Είπαμε, μην ανησυχείς...

–Αμ, η καρδούλα μου το ξέρει!

Με τη μάνα μου φευγάτη και το διαμέρισμα στη διάθεσή μου κάπως καλύτερευσε η διάθεσή μου. Δηλαδή, σαν να λέμε τώρα θα μπορούσα να αλωνίσω ανενόχλητος! Να οργιάσω κυριολεκτικά!... Λέμε τώρα...

Μπα, τίποτα δεν θ' άλλαζε και το 'ξερα. Απλά δεν θα 'χα κανέναν να μου ζαλίζει το κεφάλι με τη «φροντίδα» του. Ωραίο συναίσθημα αυτό και για την ώρα μου έφτανε. Για την ώρα μόνο όμως....

Γιατί, βλέπεις, ευτυχώς ο διάολος έχει πολλά ποδάρια.

Στο διαμέρισμα ακριβώς πάνω από το δικό μας έμενε η κυρία Λίτσα. Η κυρία Λίτσα ήταν μια νταρνάνα, με πλούσια τα ελέη, καμιά σαρανταριά και χρονών, με μαλλί πυρόξανθο και πρόσωπο κάτι ανάμεσα Λάνα Τάρνερ και Κιμ Νόβακ, στο πιο ταλαιπωρημένο όμως και σαφώς στο πολύ πιο έκφυλο. Δεν έχαιρε ιδιαίτερης εκτίμησης στον κύκλο των φιλενάδων της μάνας μου, που αναφέρονταν σ' αυτήν με μισόλογα και ποτέ ονομαστικά, αλλά ως «η ζωντοχήρα». Τώρα η ζωντοχήρα μια χαρά ζωντοχήρα ήταν, αλλά φαίνεται κάπως ζωηρή για τα γούστα των ενάρετων κουμκανατζούδων. Επίσης το ότι εργαζόταν –και σε καλή θέση– σε κάποιο υπουργείο, αντί να ξημεροβραδιάζεται στην κουζίνα της και στην τσόχα, δεν βοηθούσε. Εννοείται πως εμένα μου άρεσε εξαιρετικά και δεν παρέλειπα να τη χαιρετώ και να την κομπλιμεντάρω κάθε φορά που συναντιόμασταν στο ασανσέρ ή τις σκάλες. Αυτό μου κέρδισε, όπως ήταν φυσικό, τη συμπάθειά της –επένδυση ασεβών πόθων του αρσενικού για καλύτερες ημέρες (και πιθανώς νύχτες).

Δυο μέρες ήταν φευγάτη η μάνα μου όταν συναντήθηκα με την κυρία Λίτσα στο ασανσέρ καθώς επιστρέφαμε, εγώ από την προπόνηση κι εκείνη ένας θεός ξέρει από πού. Φορούσε ένα εφαρμοστό πράσινο έξωμο φόρεμα, ψηλοτάκουνες γόβες και είχε πιασμένα τα μαλλιά της σε κώτσο. Της κράτησα την πόρτα να περάσει όλος χαμόγελα.

–Για μια στιγμή νόμισα πως μας επισκέφθηκε η Λάνα Τάρνερ, της είπα.

Γέλασε και μου 'δωσε ένα χαϊδευτικό μπατσάκι.

–Είσαι ένας εσύ! είπε. Καλά δεν ντρέπεσαι να ξεσηκώνεις τα μυαλά στις παλιόγριες;

–Παλιόγρια εσείς! διαμαρτυρήθηκα. Εσείς που περπατάτε στον δρόμο κι αναστενάζουν οι μαλτεζόπλακες;

Γέλασε πάλι.

–Φοβερός είσαι, είπε. Φοβερός! Μεγάλος ψεύτης, αλλά τα ψέματα αυτά αρέσουν στις γυναίκες, να το ξέρεις.

Πάτησα το κουμπί του τρίτου.

–Επιτρέψτε μου να σας συνοδεύσω, είπα χαμογελώντας.

–Και ιππότης! Ωραίο παιδί, φοβερός ψεύταρος και ιππότης! Ο απόλυτα εκρηκτικός συνδυασμός.

Γελάσαμε, αλλά δυστυχώς η διαδρομή τελείωσε στο καλύτερο. Βγήκα και της κράτησα την πόρτα να περάσει.

–Μερσί, είπε χαμογελώντας.

Έκανε μερικά βήματα προς το διαμέρισμά της, αλλά κοντοστάθηκε και στράφηκε.

–Η μητέρα σου λείπει, έτσι δεν είναι; είπε.

–Μάλιστα.

–Άρα δεν έχεις να δώσεις λογαριασμό σε κανέναν. Ελεύθερο πουλί!

–Ακριβώς.

Έγειρε το κεφάλι της στο πλάϊ.

–Να σου προσφέρω μια πορτοκαλάδα λοιπόν; Εκτός κι αν έχεις κάτι άλλο να κάνεις.

«*How do you do, Mrs Robinson....*»

–Και να είχα θα το ακύρωνα ακαριαία, δήλωσα.

–What a flirt! What a flirt!

Νά που μας προέκυπτε κι αγγλομαθής η κυρία Λίτσα!

–Και με την ευκαιρία που σε βρήκα έχω να σου ζητήσω και μια χάρη, είπε καθώς ξεκλείδωνε την πόρτα.

Το διαμέρισμα ήταν ευρύχωρο κι επιπλωμένο με γούστο. Αστικό γούστο, αλλά γούστο.

Η κυρία Λίτσα πέταξε την τσάντα της σε μια πολυθρόνα, τίναξε τις γόβες από τα πόδια της και μου έδειξε τον καναπέ.

–Σαν στο σπίτι σου, είπε. Πάω ν’ αλλάξω κι έφτασα.

–Να σας ζητήσω κι εγώ μια χάρη; είπα καθώς η έμπνευση έσκαγε σαν βόμβα στο θολωμένο μου μυαλό.

–Φυσικά...

–Μην βγάλετε αυτό το φόρεμα, είπα. Δεν έχετε ιδέα πόσο σας πάει!

Με κοίταξε ξαφνιασμένη και μετά έβαλε τα γέλια.

–Α, μα εσύ είσαι ανυπόφορος, είπε. Άκρως επικίνδυνος! Θα πρέπει να ’χω το νου μου, μην με ξεμυαλίσεις. Να φέρω πορτοκαλάδα;

–Αυτό μάλιστα. Ευχαριστώ.

Επέστρεψε μ’ ένα ποτήρι πορτοκαλάδα, έβαλε ένα ουίσκυ για τον εαυτό της κι έπεσε σε μια πολυθρόνα διπλώνοντας τα πόδια της αριστοτεχνικά. Η ζωντοχήρα ήταν αριστούργημα.

–Στην υγειά μας, είπε σηκώνοντας το ποτήρι.

Ήπιαμε λοιπόν στην υγειά μας και μετά τη ρώτησα τι ήταν η χάρη που ήθελε να της κάνω, ελπίζοντας να μου πει “πήγαινε με στο κρεβάτι και κάνε με ότι θες”.

–Α, ναι, είπε ψαρεύοντας την τσάντα της από δίπλα και βγάζοντας από μέσα ένα φάκελο. Νομίζω πως ξέρεις καλά γαλλικά, έτσι δεν είναι;

Άριστα πληροφορημένη η γειτόνισσα! Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά.

–Εγώ πάλι... γρυ, είπε. Αγγλικά άπταιστα, αλλά από γαλλικά... ιδέα... Λοιπόν, έλαβα σήμερα αυτό το γράμμα από έναν εξαιρετικό κύριο, καθηγητή ψυχολογίας, φιλολογίας, ιστορίας και κοινωνιολογίας –μια διάνοια!– που επισκέφθηκε επισήμως τη χώρα μας και είχα αναλάβει να τον ξεναγήσω στην Αθήνα... Για κάποιον λόγο ο χριστιανός μπερδεύτηκε και μου γράφει στα γαλλικά... Βλέπεις μιλάει επτά γλώσσες! Διάνοια σου λέω... Όμως δεν καταλαβαίνω τίποτα... Ευχαριστίες θα περιέχει σίγουρα... Είναι τόσο γαλαντόμοι αυτοί οι ξένοι!

Μου έτεινε το χαρτί, του έριξα μια ματιά και... μου πετάχτηκαν τα μάτια έξω! Η κυρία Λίτσα ανησύχησε.

–Τι λέει; Συνέβη τίποτα; ρώτησε.

Ξεροκατάπια, την κοίταξα, κοίταξα το γράμμα της διάνοιας, ξανά την κυρία Λίτσα...

–Είσαστε σίγουρη πως θέλετε να σας το μεταφράσω; έκανα.

–Γιατί; Λέει τίποτα κακό;

–Χμμ... Κακό όχι... Αλλά... Ίσως είναι κάπως... προσωπικό...

–Προσωπικό, ε; Για λέγε... για λέγε...

–Σίγουρα; θέλησα να βεβαιωθώ εγώ.

–Ε, ναι... Άμα λέμε..., είπε η κυρία Λίτσα ανυπόμονα.

–Καλάααα....

Άρχισα να διαβάζω.

«Αγαπητή μου Λίτσα, γυναικάρα μου εσύ ατελείωτη...»

Η κυρία Λίτσα άφησε ένα κακαριστό γέλιο.

–Α, τον αλήτη! αναφώνησε. Κοίτα τι πήγε να βρει!

–Έχει βρει κι άλλα, την προειδοποίησα.

–Λέγε, ν' ακούσουμε...

Συνέχισα.

«Από τη στιγμή που σε άφησα μια εικόνα στοιχειώνει το μυαλό μου. Η κορμάρα σου η φοβερή, που μ' έκανε να νιώσω και πάλι έφηβος...»

Άλλο γελάκι.

–Πώς τα λέει!... Πώς τα λέει!...

«Οι βραδιές που περάσαμε μαζί θα μου μείνουν αξέχαστες. Μας βλέπω να κυλιόμαστε στον καναπέ, στο πάτωμα, στο κρεβάτι, να κάνουμε έρωτα στην κουζίνα, στο μπάνιο, παντού και νοιώθω...»

–Καλά, ξέρουμε τι νοιώθει, μ' έκοψε η κυρία Λίτσα. Παρακάτω...

«Θέλω και πάλι να χαϊδέψω τις μπουτάρες σου, να ρουφήξω τις ρώγες των βυζιών σου, να σου γλύψω το...»

–Καταλάβαμε... Άστο αυτό... Παρακάτω, επενέβη απτόητη η ζωντοχήρα.

–Παρακάτω αγριεύει το πράγμα πιο πολύ, είπα. Όσο πάει και πιο λυρικό γίνεται...

–Με λεπτομέρειες; ενδιαφέρθηκε η φιλομαθής γειτόνισσα.

–Ανατριχιαστικές, είπα.

Η κυρία Λίτσα, απτόητη, άδειασε το ποτήρι της μονορούφι.

–Φαντασιώσεις! είπε. Μερικοί άνθρωποι έχουν πραγματικά αχαλίνωτη φαντασία. Διότι, για να καθίσει κανείς να γράψει τέτοιες ανακρίβειες, ενώ στην πραγματικότητα δεν συνέβη τίποτα παραπάνω από μια φιλική συνάντηση, ε... πώς να το χαρακτηρίσει κανείς;

–Τι πάει και σκαρφίζεται όμως το μυαλό των ανθρώπων! είπα.

Με στραβοκοίταξε.

–Δεν με πιστεύεις..., είπε.

–Σας πιστεύω, απάντησα. Αλλά εδώ που τα λέμε και λίγα που φαντάστηκε ο άνθρωπος. Εγώ στη θέση του για σας θα έγραφα τόμους ολόκληρους!

Έριξε το κεφάλι της πίσω και ξεκαρδίστηκε στα γέλια. Μετά σηκώθηκε και ήρθε να καθίσει δίπλα μου.

–Αλήθεια μου λες; ψιθύρισε κοιτάζοντάς με κατάματα.

–Με ντοκουμέντα, κατάφερα να πω μόνο (εξυπνακίστικά).

Το επόμενο πρωί ξύπνησα δίπλα στο πληθωρικό γυμνό κορμί μιας αισθησιακής γυναίκας και μου πήρε κάμποση ώρα να ξανατοποθετηθώ στον χώρο και τον χρόνο. Ντύθηκα, χωρίς να κάνω θόρυβο, και σκύβοντας τη φίλησα στο λαιμό. Άνοιξε τα μάτια της, με είδε... χαμογέλασε...

–Φεύγεις; ψιθύρισε.

–Ναι... Θα σε δω απόψε;

Έκανε «ναι» με τα βλέφαρα κι αποκοιμήθηκε πάλι. Σε μια γωνιά πεταμένο είδα το γράμμα της «γαλαντόμου διάνοιας» εξ' Εσπερίας. Ο άγνωστος άνθρωπος μου είχε κάνει, εν αγνοία του, μια τεράστια ευεργεσία.

Αλλά, είπαμε, όταν ο διάολος αποφασίσει να κάνει μια δουλειά της δίνει και καταλαβαίνει.

Κατά τις έντεκα, μόλις είχα βγει από το μπάνιο, χτυπάει το κουδούνι της πόρτας. Τυλίγω βιαστικά μια πετσέτα γύρω από τη μέση μου και τρέχω ν' ανοίξω, ελπίζοντας να είναι η ζωηρή ζωντοχήρα που την έκανε σκασιαρχείο από τη δουλειά της.

Αλλά... Ιδού η Φωφώ, η κουμκανατζού, που είχε επιφορτισθεί από τη μάνα μου με την... επίβλεψή μου! Ξαφνιάστηκα να τη δω πρωί-πρωί στην πόρτα μου, ξαφνιάστηκε κι εκείνη να με βρει σε σχεδόν «αδαμιαία»... Αλληλοξαφνιαστήκαμε...

—Α, ελπίζω να μην ενοχλώ, μίλησε πρώτη εκείνη σκάζοντας ένα γειτονικό χαμόγελο.

—Μπα, καθόλου, απάντησα. Έλα μέσα.

Μπήκε μουδιασμένη.

—Ήρθα να δω αν όλα είναι εντάξει... μήπως χρειάζεσαι τίποτα... Μου ζήτησε η μαμά σου να 'χω το νου μου...

—Όλα μια χαρά, Φωφώ, ευχαριστώ, απάντησα.

—Αν χρειαστείς κάτι...

—Να είσαι σίγουρη πως θα τρέξω σε σένα για βοήθεια, γέλασα.

Χαζοχαμογέλασε στριφογυρίζοντας τα χέρια της με αμηχανία. Ποιος ξέρει από πότε είχε να δει άντρα γυμνό, η άχαρη! Αν είχε δει ποτέ δηλαδή.

—Να σου φτιάξω καφέ; προσφέρθηκε η υποχρεωτική γειτόνισσα.

—Μόνο αν πιεις κι εσύ μαζί μου, απάντησα.

Μου 'ριξε μια κλεφτή ματιά και χαζογέλασε.

—Εντάξει, είπε και πήγε στην κουζίνα δια τα περαιτέρω.

Τελικά το ανθρώπινο μυαλό είναι περίεργη μηχανή. Όταν δεν έχει τίποτα ονειρεύεται πτηνά του παραδείσου κι όταν τ' αποκτήσει μετά θέλει κι άλλα! Ξαφνικά, ενώ –τελείως ανέλπιστα– βρέθηκα με το σεξουαλικό πρόβλημα λυμένο και μάλιστα με τον καλύτερο και ιδανικότερο τρόπο, νά 'μαι ερεθισμένος πάλι, μετά από μια βραδιά κραιπάλης, από την παρουσία μιας γυναίκας στο σπίτι –τον χώρο που θα όριζα κατά πως μου κάπνιζε, τουλάχιστον για δυο βδομάδες!

Τη Φωφώ δεν υπήρχε περίπτωση να την κοιτάξω «πονηρά» κάτω από άλλες συνθήκες. Τώρα όμως, μ' αυτή την αίσθηση πλήρους ασυδοσίας που επικρατούσε στον ιδιωτικό μου κόσμο, το πράγμα άλλαξε ακαριαία. Η Φωφώ θα ήταν καμιά σαρανταπενταριά χρονών σίγουρα –«μεγαλοκοπέλα», όπως θα 'λεγε κι η μάνα μου χαμηλώνοντας τη φωνή. Δεν ήταν άσχημη η καψερή, ούτε κακοσούσουμη... Ήταν κάτι πολύ χειρότερο: άχρωμη. Συνηθισμένο πρόσωπο, με μύτη κάπως μεγάλη, όπως και το στόμα της, κορμί πάντα κρυμμένο επιμελώς κάτω από κείνες τις άθλιες νοικοκυρίστικες ρόμπες, αλλά που φούσκωνε επαρκώς και πάνω και στα καπούλια, γάμπες λίγο πιο γεμάτες από το κανονικό, αλλά όχι χοντρές και άχαρη, όπως όλες οι νοικοκυράδες των πολυκατοικιών. Δεν θα προκαλούσε τα σφυρίγματα των μόρτηδων στο δρόμο, αυτό είναι σίγουρο, αλλά για την παρούσα κατάσταση μας έκανε.

Καθίσαμε, ήπιαμε τον καφέ, η Φωφώ έκανε και τσιγάρο.

–Εσύ δεν θα καπνίζεις, ένεκα τα σπορ, είπε.

–Απαγορεύονται αυστηρά οι καταχρήσεις, χαμογέλασα.

–Ε, λίγη διασκέδαση από καιρού σε καιρό δεν βλάπτει, είπε. Παιδιά είσαστε, αν δεν το ρίξετε έξω τώρα τότε θα το ρίξετε;

–Αυτό να το πεις στους προπονητές, γέλασα.

–Τόσο αυστηροί είναι;

–Δεν έχεις ιδέα!

Χαμογέλασε κι έσβησε το τσιγάρο της στο τασάκι.

–Άντε να πηγαίνω κι εγώ τώρα... Έχω ένα σωρό δουλειές...

Πήγε να σηκωθεί, αλλά κάτι θυμήθηκε και ξανακάθισε, για να ξαναπιιάσουμε την κουβέντα.

Κι όπως θα μάθαινα αργότερα, που θα αποκτούσα εμπειρίες, όταν ξαναπιάνεις την κουβέντα κάτω από παρόμοιες συνθήκες η κατάληξη δεν συνθέτει διήγηση που θα μπορούσε να δημοσιευτεί στη «Διάπλαση των Παίδων», ούτε στα «Μαθητικά Χρονικά». Αλλά η ζωή αυτό είναι κι αξίζει να τη ζει κανείς για κάτι τέτοια απρόβλεπτα που επιφυλάσσει –κι ας μην συνάδουν με την αστική ελληνοχριστιανική μας ηθική.

Όταν κάποια στιγμή τελειώσαμε με την κουβέντα και τις παρατάσεις της είχε μεσημεριάσει για καλά.

–Τι θα πω της μάνας σου; Τι θα της πω τώρα; κλαψούρισε η Φωφώ έχοντας καταληφθεί από τις αναπόφευκτες όψιμες τύψεις.

–Θα της πεις πως με φρόντισες, όπως της υποσχέθηκες, απάντησα γελώντας.

–Παλιόπαιδο!...

Πιστή στο καθήκον η Φωφώ μαγείρεψε και φάγαμε μαζί μέσα στην καλή χαρά. Μετά άρχισα να ετοιμάζομαι για το Γυμναστήριο ενώ εκείνη έπλενε τα πιάτα.

–Να σου χτυπήσω το βράδυ; με ρώτησε διστακτικά καθώς αποχαιρετιόμασταν στην πόρτα.

Και κείνη τη στιγμή μόλις συνειδητοποίησα την πολυπλοκότητα του προβλήματος που δημιουργήθηκε. Γιατί, όσο καλή και άγια αν ήταν η Φωφώ, κυρία Λίτσα δεν ήταν, ούτε υπήρχε περίπτωση να γίνει ποτέ...

–Το βράδυ πρέπει να κοιμάμαι νωρίς, είπα. Ξέρεις... η ζωή των αθλητών...

–Ναι, βέβαια..., συμφώνησε, αλλά η απογοήτευση ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

–Όμως, αύριο το πρωί για... καφέ, τι θα 'λεγες; συμπλήρωσα (η απληστία σε όλο της το μεγαλείο!).

Κι έτσι άρχισα να διάγω «βίον έκλυτον», πλην τα μάλα συναρπαστικών! Το βράδυ στο κρεβάτι της κυρίας Λίτσας, να προσπαθούμε να ξεπεράσουμε τις «φαντασιώσεις» του ευεργέτη επιστολογράφου και το πρωί στις τρυφερές φροντίδες της Φωφώς, που ό,τι της είχε λείψει όλα αυτά τα χρόνια προσπαθούσε ν' αναπληρώσει τώρα.

Το περίεργο είναι ότι όλη αυτή η ιστορία καμιά αρνητική επίπτωση δεν είχε στις αθλητικές μου δραστηριότητες. Φαίνεται ότι, αντίθετα απ' ό τι πίστευαν τα σοφά κεφάλια, η σεξουαλική εκτόνωση ωφελούσε! Στην προπόνηση βέβαια έβλεπα και πάθαινα να βγάλω το πρόγραμμα κι ένιωθα συνέχεια κουρασμένος, αλλά αυτά είναι οι παράπλευρες απώλειες, που δεν μπορεί να αποφύγει κανείς –ειδικά σ' αυτή την ηλικία.

Η επιστροφή της μάνας μου έβαλε δυστυχώς τέλος στην ειδυλλιακή αυτή κατάσταση. Τώρα μόνο καμιά-δυο ώρες το βράδυ μπορούσα να περάσω με την κυρία Λίτσα και αραιά και που μόνο να τρυπώσω, μετά φόβου θεού, στο διπλανό διαμέρισμα της Φωφώς το πρωί, αλλά, είπαμε, ο παράδεισος δεν είναι για χόρταση!

Απρόβλεπτα

Αλλά αν είχα εξασφαλίσει, με τον ιδανικότερο τρόπο, τη σεξουαλική μου ισορροπία στο συναισθηματικό κομμάτι έπασχα –κι έπασχα σοβαρά. Η πληθωρικά αισθησιακή κυρία Λίτσα, κατά πρώτο και κύριο λόγο, και η περιποιητική κι ευγνωμονούσα Φωφώ κατά δεύτερο, μπορεί να μου πρόσφεραν μια ζηλευτή –και σπάνια στην ηλικία αυτή– ορμονική αρμονία, αλλά ούτε η μία, ούτε, πολύ λιγότερο, η άλλη είχαν τη δυνατότητα να με γεμίσουν ψυχικά –κάτι επίσης απαραίτητο στην εφηβεία.

Και τις δυο τις έβλεπα, πέρα από το λάγνο του πράγματος, με πολλή συμπάθεια και ίσως και με κάποια τρυφερότητα στιγμές, όμως η καρδιά μου δεν πήγαινε να σπάσει όταν ήμουν μαζί τους, όπως συνέβαινε μ' Εκείνη ή ακόμα και με την Όλγα, που πέρασε κι έφυγε. Όχι ότι δεν προσπάθησα...

Τώρα, για να πω την αλήθεια, ήμουν και λίγο φοβισμένος ν' αφειθώ τελείως ελεύθερος μιας και οι εμπειρίες του παρελθόντος στον τομέα αυτό, του συναισθήματος, μάλλον με αρνητικό απολογισμό έβγαιναν. Την Όλγα ίσως να μπορούσα να την αγαπήσω, με κείνον τον τρόπο τον απόλυτο, που τόσο είχα ανάγκη, αλλά δεν πρόλαβα. Συχνά φαντασίωνα πως τα πράγματα είχαν έρθει αλλιώς και πως το σκάγαμε, λέει, μαζί μακριά απ' όλους κι απ' όλα και ζούσαμε ερωτευμένοι και πανευτυχείς σε κάποιο χαμένο νησί του Ειρηνικού, όπου κανείς δεν θα μπορούσε να μας βρει για να μας χωρίσει. Ήξερα πως αυτό, πέρα από το όνειρο, θα μπορούσε να γίνει έτσι, αν... Αν κι εκείνη

ένιωθε έτσι για μένα. Μπορούσε όμως μια τέτοια κοπέλα να νιώσει έτσι για έναν... «πιτσιρικά» (όσο ώριμος κι αν έδειχνε να είναι); Μπορούσε να ξεπεράσει τα υπαρκτά εμπόδια, την ίδια την υποβολή, που όλοι έχουμε αναπόφευκτα υποστεί στο υποκριτικό κοινωνικό πλαίσιο μέσα στο οποίο ζούμε; Την απάντηση την ήξερα, αλλά δεν ήθελα καν να τη σκέφτομαι.

Εκείνη πάλι;... Τι πιθανότητες υπήρχαν να μ' έβλεπε κάποτε αλλιώς; Καμία απολύτως. Κατηγορηματικά καμία.

Το συμπέρασμα που έβγαινε αβίαστα ήταν πως κάθε φορά που ο δρόμος μου διασταυρωνόταν μ' εκείνον μιας γυναίκας, που θα μπορούσε να παίζει καταλυτικό ρόλο στη ζωή μου, κάτι γινόταν και την έχανα. Και το χειρότερο... Κάθε φορά ήταν και πιο δύσκολο για μένα να συνέλθω. Στο τέλος αυτό που μου 'μενε ήταν σχόριες στιγμές...

Άξιζαν τον κόπο οι λίγες καλές στιγμές για το μαρτύριο του «μετά»; Όχι. Αυτή ήταν η απάντηση που έδινα τότε στον εαυτό μου, την ίδια δίνω και τώρα. Όμως, τις είχα ανάγκη τις στιγμές αυτές... Και την ελπίδα. Την ελπίδα πως «η επόμενη φορά θα είναι αλλιώς».

Αλλά...

Ήταν καμιά βδομάδα που είχε ξεκινήσει το σχολείο και κείνο το πρωί έχασα το σχολικό και ίσα που πρόλαβα να σαλτάρω στο λεωφορείο της Αστικής, όπως ξεκινούσε από τη στάση της Ριζαρείου. Έριξα μια ματιά για θέση –μπροστά όλα τα καθίσματα πιασμένα. Στράφηκα προς το πίσω κάθισμα... Με κοίταζε μισοχαμογελώντας πάνω από το ανοιχτό βιβλίο που κρατούσε. Το μυαλό μου σταμάτησε.

Με τη Λία, την προικισμένη «θαυμάστρια» της μιας μέρας είχα να μιλήσω από τους αξέχαστους εκείνους περσινούς Εσωτερικούς Αγώνες του σχολείου στη Φιλοθέη. Δεν την είχα ξεχάσει βέβαια –πώς θα μπορούσα;– αλλά έχοντας καεί ήδη και σκεφτόμενος, πολύ σωστά, ότι δεν είχα την παραμικρή πιθανότητα με μια από τις πιο εντυπωσιακές κοπέλες, και μάλιστα από μεγαλύτερη τάξη, είχα περιοριστεί να τη θαυμάζω (με τη σειρά μου) από μακριά –οτιδήποτε άλλο θα ισοδυναμούσε με απύθμενο θράσος ή απαράδεκτη αισιοδοξία, δυο πράγματα που μου έλειπαν απελπιστικά.

Μου έκανε νόημα με το κεφάλι προς την άδεια θέση δίπλα της. Κάθισα μουδιασμένος, άβολος, μην ξέροντας πώς να συμπεριφερθώ. Στην ουσία δεν γνωριζόμασταν καν.

–Καλημέρα, κατάφερα να ψελλίσω.

Χαμογέλασε, χωρίς να με κοιτάξει κι επέστρεψε στο βιβλίο της. Τελείως μπερδεμένος προσπάθησα να πιάσω κουβέντα.

–Τι διαβάζεις; ρώτησα –τελείως κουτά.

Κατέβασε το βιβλίο (λίγο ενοχλημένη) και μου έριξε ένα στραβό βλέμμα.

–Φυσική, είπε. Και θα με υποχρέωνες αν μ' άφηνες να διαβάσω, γιατί ο Μπούλης μας απείλησε με πρόχειρο διαγώνισμα και δεν ξέρω την τύφλα μου.

Θα πρέπει να κοκκίνισα σαν ασταχός, αλλά δεν νομίζω ότι το πρόσεξε, ευτυχώς, γιατί είχε και πάλι στρέψει την προσοχή της στο βιβλίο.

–Συγγνώμη, μουρμούρισα και το βούλωσα κανονικά.

Σπάνια έχω νιώσει πιο άβολα από κείνη τη μέρα. Να έχω φάει πόρτα, έτσι, εν ψυχρώ, και να μην έχω καν τη στοιχειώδη πολυτέλεια να εξαφανιστώ. Η διαδρομή ατελείωτη!

Προσπάθησα να κοιτάζω αλλού, αλλά η περιφερειακή μου όραση είχε άλλα σχέδια. Ο λαιμός της ήταν ένα αριστούργημα της Φύσης έτσι όπως έγερνε ελαφρά προς τις σελίδες του άθλιου βιβλίου, ενώ το χέρι που τις γύριζε ήταν το πιο όμορφο που είχα δει ποτέ. Μισοστράφηκα ανεπαίσθητα, ώστε να μπορέσω να θαυμάσω, λάθρα, το λεπτό της προφίλ. Δεν ήταν ωραία, με την κλασική έννοια του όρου, αλλά τα χαρακτηριστικά της ήταν εξαιρετικά ραφιναρισμένα κι εκτός αυτού είχε εκείνο το «κάτι» που κάνει μερικούς ανθρώπους να ξεχωρίζουν. Αν σ' αυτό προσθέσουμε το ιδιαίτερα ανεπτυγμένο στήθος, που ερχόταν σε συναρπαστική αντίθεση με την φιλόλιγνη σιλουέτα της και τις μακριές, λεπτές και καλοσχεδιασμένες γάμπες, μπορεί κανείς να καταλάβει εύκολα γιατί κείνο το απαίσιο πρωινό μου είχε κοπεί η ανάσα.

Και η μυρωδιά της! Κάτι σαν γιασεμί... σαν βιολέτα... Κόλαση.

Δεν μιλήσαμε ούτε όταν φτάσαμε στο σχολείο. Ήταν σαν να μην είχαμε συναντηθεί ποτέ.

Δεν είχα πια διάθεση για τίποτα κείνη τη μέρα. Αφηρημένος στην τάξη, ακόμα πιο αφηρημένος στο διάλειμμα... «*Once there were green hills...*» να παίζει στο μυαλό μου ξανά και ξανά... ατέρμονα.

Ο Ντίνος ήταν ο μόνος που το πρόσεξε.

–Τι έπαθες εσύ πάλι; με ρώτησε σ' ένα από τα διαλείμματα.

–Τίποτα, μουρμούρισα. Δεν έχω διάθεση...

–Κάτι πήγε στραβά με τα τρεχαλητά σου; επέμεινε αυτός.

–Όχι... Όλα καλά...

Την κοίταζα καθώς μιλούσε με την Αλεξάνδρα και τη Μαρία... Τι πλαστικότητα που είχαν οι κινήσεις της, θεέ μου!

Ο Ντίνος ακολούθησε το βλέμμα μου κι έβαλε τα γέλια.

–Βρε, αφιλότιμε! Την Αλεξάνδρα λιμπίστηκες, βρε αλήτη;

Η Αλεξάνδρα ήταν –μακράν– η ωραιότερη κοπέλα του σχολείου, στην Έκτη κι αυτή. Ψηλή, μ' ένα κορμί όλο καμπύλες κι ένα πρόσωπο μαντόνας του Ραφαήλ (της καλής περιόδου). Δεν υπήρχε αρσενικός που να μην την ονειρεύεται.

Αναστέναζα θεατρικά.

–Έρωσ ανίκατε μάχαν! είπα.

Ο Ντίνος τσίμπησε.

–Σοβαρά; Και... της μίλησες;

–Μπα... Πού να τολμήσω...

–Γιατί, μια χαρά παιδί είσαι, με υπερασπίστηκε ο φίλος μου.

–Δεν γίνονται τώρα αυτά, ρε δικέ μου... Εμένα θα προσέξει η θεά; Άσε...

–Θες να της πω εγώ κάτι;

Τον κοίταξα κατάπληκτος.

–Την ξέρεις;

–Γειτόνισσα, χρόνια τώρα... Καμιά φορά πάμε ποδηλατάδα μαζί...

–Α! έκανα. Τόσο προχωρημένα πράγματα! Και γιατί δεν κάνεις κάτι για την πάρτη σου;

Ο Ντίνος σκοτείνιασε.

–Ξέρεις.

–Η Δόμνα.

Σειρά του ν' αναστενάξει.

–Η Δόμνα, είπε σαν ηχώ.

–Ο καθένας με τον πόνο του, μουρμούρισα.

Έγινε μια μικρή σιωπή. Κει πάνω η Λία στράφηκε και νομίζω πως οι ματιές μας διασταυρώθηκαν –σίγουρα τυχαία. Αμέσως κοίταξα αλλού ενώ ένιωθα να γίνομαι κατακόκκινος. Ο Ντίνος το είδε, αλλά ευτυχώς δεν το ερμήνευσε σωστά, κολλημένος όπως ήταν στην «αποκάλυψη» περί Αλεξάνδρας.

–Α, τόσο πολύ! θαύμασε.

Τα μάτια του πήγαν από μένα στην παρέα των κοριτσιών και πάλι σε μένα.

–Μην πεις τίποτα γιατί θα σε καρυδώσω, τον προειδοποίησα ερμηνεύοντας με τη σειρά μου λάθος την αντίδρασή του.

Με αγνόησε.

–Τώρα, να σε δω να κοκκινίζεις σαν καμιά παρθένα... ομολογώ πως δεν το περίμενα...

–Σ' έχει χεσμένο η παρθένα, γρύλισα.

Ο Ντίνος με αγνόησε για μια ακόμη φορά. Έριξε μια σκεπτική ματιά προς τα κορίτσια.

–Εντάξει, δεν λέω... Εντυπωσιακή κοπέλα είναι... Δηλαδή τι εντυπωσιακή, θεοκόμματος, αλλά....

–Αλλά τι; αρπάχτηκα εγώ.

–Λίγο κρύα ίσως; συνέχισε απτόητος αυτός. Κάπως υπέρ το δέον εγωκεντρική; Άκου και μένα που την ξέρω...

Τον κοίταξα αποσβολωμένος.

–Την ξέρεις;!!!...

Με αγριοκοίταξε.

–Καλά, με δουλεύεις τώρα; είπε. Τι λέμε τόση ώρα; Δεν σου είπα πως είμαστε γείτονες; Πού το 'χεις το μυαλό σου;

Μόλις τότε άρχισα να καταλαβαίνω, ανακουφισμένος, πως τούτος εδώ εξακολουθούσε να μιλάει για την θείκη Αλεξάνδρα.

–Για την Αλεξάνδρα μιλάμε, έτσι; θέλησα να βεβαιωθώ.

Μου 'ριξε μια στραβή ματιά.

–Γιατί, εσύ για ποια νόμιζες πως μιλούσαμε; ρώτησε.

Το κουδούνι μ' έσωσε από τα περαιτέρω.

* * *

Στην τάξη τη χρονιά εκείνη είχαμε καινούργιες αφίσες. Αρκετό κόσμο κι εκλεκτό.

Αιτία αυτού του απροσδόκητου εμπλουτισμού σε έμφυχο υλικό υπήρξε το «άδειασμα» του άλλου, γειτονικού, σχολείου «για παιδιά καλών οικογενειών» από το έμφυχο υλικό που χαμήλωνε το επίπεδο του εκπαιδευτηρίου αδυνατώντας να συγκεντρώσουν βαθμολογία ενός ορισμένου ορίου και άνω. Οι κατ' αυτούς «κατιμάδες» λοιπόν πετάγονταν έξω, με συνοπτικές διαδικασίες και κατέληγαν αναπόφευκτα, οι περισσότεροι, σε μας, που δεν είχαμε τέτοιους αναχρονιστικούς και άδικους κανόνες.

Η εντυπωσιακότερη βεβαίως απ' αυτές τις νέες προσθήκες ήταν, πέραν κάθε αμφισβήτησης, η Ανθή. Γειτόνισσα του Ντίνου κι αυτή κι όπως έλεγε κι ο ίδιος, όταν είχε κάποια από τις σπάνιες αγораίες του εξάρσεις: «κόμματος πρώτης».

Δεν ήταν ακριβώς όμορφη, είχε όμως «τύπο». Ψηλή, με υπέροχο κορμί κι αέρα ντίβας, τραβούσε αμέσως την προσοχή πάνω της. Επιπλέον είχε την φήμη «κοσμικής» και χειραφετημένης κι αυτό συνετέλεσε τα μάλα ώστε σύντομα να δημιουργηθεί ένας κύκλος «αυλικών» και «ικετών», όπως τους ονόμαζα, γύρω της. Κρατήθηκα μακριά, όπως ο διάλογος στο θυμίαμα. Ένιωθα ότι τούτο εδώ, το άκρως φιλάρεσκο, σε βαθμό κακουργήματος, κι επιπόλαιο κορίτσι μόνο προβλήματα μπορούσε να

δημιουργήσει. Κι από προβλήματα –δόξα τω θεώ– είχα αρκετά, δεν μου χρειάζονταν περισσότερα.

Ο Ντίνος δεν μπορούσε να καταλάβει τη στάση μου.

–Μα, καλά, με ρωτάει μια μέρα. Εσένα σ’ αφήνει εντελώς ασυγκίνητο αυτή η θεά;

–Εντελώς.

–Δεν συγκρίνεται με την «άλλη», ε;

–Εμ τι, συγκρίνεται;

Το σκέφτηκε.

–Εδώ ίσως να έχεις κάποιο δίκιο, παραδέχτηκε. Όμως, ρε παιδί μου... δεν σου φαίνεται πως στοχεύεις κάπως πολύ ψηλά;

–Επιδιώξή μας το Ανέφικτο, φιλάρα, απάντησα γελώντας. Οτιδήποτε υποδεέστερο απλά το αγνοούμε.

Κι έλεγα αλήθεια, όχι όμως την καθαρή, την οδυνηρή εκείνη αλήθεια που τόσα χρόνια κρυφά και σιωπηλά βίωνα, χωρίς να ξέρει κανείς τίποτα.

* * *

Δυο μέρες μετά το συμβάν με τη Λία γινόταν αγώνας πρόκρισης για τη σύνθεση της Εθνικής Εφήβων που θα αντιμετώπιζε την Ιταλία στη Ρώμη. Ο κύριος Στάθης μας μάζεψε όλους, τα «πουλαίν» του, και μας κουβάλησε στο Γυμναστήριο του Πανελληνίου ντοπάροντάς μας αρμοδίως, καθ’ οδόν, όπως το συνήθιζε.

–Οι αντίπαλοι είναι πτώματα, μας είπε. Με τα χέρια κάτω θα τους πάρετε.

Οι αντίπαλοι δεν ήταν καθόλου πτώματα βέβαια, αφού είχε μαζευτεί εκεί η αφρόκρεμα, τα παιδιά του Πανιωνίου, ο Σωτήρης του Παναθηναϊκού κι άλλοι εκλεκτοί. Οι θέσεις που παίζονταν ήταν τρεις, δυο για τα 4X100 και μια για τα 4X400, η υπόλοιπη ομάδα ήταν ήδη κομπλέ. Και η πρόκριση δεν ήταν καθόλου παιχνιδάκι βέβαια, γιατί η συνάντηση γινόταν μεταξύ εικοσαετών, οπότε τα κριτήρια θα ήταν ιδιαίτερα ζόρικα και οι πιθανότητες ημών των πιτσιρικάδων έως μηδαμινές. Ε, δεν βα-

ριέσαι... μια καλή προπόνηση θα κάναμε... Άλλωστε τα είχαμε δει τα καλά των εθνικών ομάδων, όπου σε παίρνουν για τα 200 και βρίσκεσαι να τρέχεις 400 –με τις γνωστές ολέθριες συνέπειες...

Λόγω του συνωστισμού στα 100 θα έπρεπε να κάνουμε και προκριματικούς, οι δυο πρώτοι από τους οποίους θα τρέχαν στον «τελικό» που θα όριζε τους τυχερούς που θα τσιμπούσαν το εισιτήριο.

Παραδόξως δεν είχα κανένα άγχος. Σιγά μην τα κατάφερνα!

Τον προκριματικό μου τον καθάρισα εύκολα. Στον «τελικό» τώρα συναντιόμουν, για μια ακόμη φορά, με τους παλιόφιλους του Πανιωνίου, τον Νίκο, τον Τάκη και τον Άρη, τον άσπονδο βάζελο Σωτήρη και τον δικό μου, τον Γιώργο, που κάνοντας μια θαυμασία κούρσα στη σειρά του τρύπωσε κι αυτός.

–Ξέρεις κανείς Ιταλικά, ρε; χωράτεψε πριν από την εκκίνηση ο Τάκης.

–Ότι αρπάξαμε από τον Αντριάνο Τσελεντάνο, δικέ μου, γέλασε ο Νίκος.

–Ε, τότε εσένα να σε στείλουμε αριστίνδη.

Μέσα στην καλή χαρά, όπως πρέπει να 'ναι οι αγώνες μεταξύ φίλων, πήραμε θέσεις στους βατήρες και περιμέναμε τα παραγγέλματα του αναπόφευκτου αφέτη Στρατάκου.

Με την πιστολιά, ω, του παραδόξου, βρέθηκα να τινάζομαι μπροστά σαν ελατήριο. Πρώτη φορά έκανα εκκίνηση της προκοπής και ήμουν όλος χαρά. Χαρά που δεν θα κράταγε πολύ, γιατί, όπου να 'ταν, θα μ' έπιαναν οι τσάκαλοι. Αλλά οι τσάκαλοι αργούσαν και τα μέτρα έφευγαν κάτω από τα πόδια μου, σαν σε όνειρο. Πέρασα τη γραμμή του τερματισμού γεμάτος απορία. Τι είχε γίνει; Μπας κι έφυγα πριν από την πιστολιά κι ακυρώθηκα; Μήπως οι άλλοι σταμάτησαν κι εγώ πιλαλούσα του καλού καιρού, στον κόσμο μου, κι έγινα νούμερο;

Κοιτάω γύρω... Μπα, κι οι άλλοι εδώ ήταν! Ο Νίκος ήρθε να με χτυπήσει στον ώμο χαμογελώντας.

–Σιγά, ρε πιτσιρικά! είπε. Πάρε και μια ανάσα!...

–Τι έγινε; ρώτησα σαν χαμένος.

–Κέρδισες, ρε νούμερο! μου είπε ο Τάκης συγχαίροντάς με. Άντε, καλό ταξίδι και να μας φέρεις καμιά γκράπα, να το γιορτάσουμε.

Ο Άρης κι ο Σωτήρης ήρθαν κι αυτοί να με συγχαρούν. Ο μόνος που δεν ήρθε ήταν ο κολλητός μου από τον σύλλογο, ο Γιώργος, αλλά κείνη τη στιγμή δεν έδωσα σημασία.

Ο κύριος Στάθης ήρθε και μου μοστράρισε το χρονόμετρο στα μούτρα. 11:2! Ο καλύτερος χρόνος που είχα κάνει ως τώρα σε επίσημες συνθήκες! Δεν πίστευα στα μάτια μου!...

–Άντε, τα κατάφερες πάλι, θηρίο, μου είπε. Αν δεν τα παράταγες στο τέλος θα έκανες κάτω από έντεκα.

–Ε, και 11:2 καλό είναι, είπα γελώντας.

Ο κύριος Στάθης έξυσε το κεφάλι του.

–Καλό είναι, είπε. Άντε τώρα να κάνεις ένα χαλάρωμα.

Έκανα μια κίνηση να πάω να πάρω τη φόρμα μου...

–Για πού το ’βαλες; ρώτησε ο παιδοτρίβης.

–Χαλάρωμα δεν είπαμε;

Γέλασε με κείνο το διαβολικό γέλιο που ήξερα πλέον πως δεν προμήνυε τίποτα καλό. Με άρπαξε από το σβέρκο και με οδήγησε παρακάτω.

Στην αφετηρία των τετρακοσίων, όπου οι δρομείς ήταν έτοιμοι να λάβουν θέση στους βατήρες!!!

–Τι καλύτερο χαλάρωμα από ένα τετρακοσαράκι σε ρυθμό προπόνησης; είπε.

Ετοιμαζόμουν να βάλω τις φωνές, αλλά με πρόλαβε ο άλλος ο κολλητός, ο Μάρκος.

–Τι, θα τρέξει κι αυτός;;;!!! φώναξε εκτός εαυτού.

–Ε, έτσι για χαλαρωματάκι, προσπάθησε να τον καλμάρει ο κύριος Στάθης.

Ο Μάρκος έξαλλος.

–Κι εγώ τι κάνω εδώ, γαμώ το σπίτι μου, γαμώ;!

Είδε κι έπαθε να τον καλμάρει ο κώουτς!

Με τα πολλά ξεκινήσαμε. Από τα πρώτα μέτρα κατάλαβα πως αυτό το τετρακοσάρι θα ήταν σκέτη διασκέδαση. Έτρεξα τα πρώτα εκατόν πενήντα μέτρα χαλαρά, επιτάχυνα μετά τη στροφή, χαλάρωσα στη δεύτερη στροφή και κατάπληκτος διαπίστωσα μπαίνοντας στην τελική ευθεία δύο πράγματα. Πρώτον, το γνώριμο μούδιασμα στα πόδια δεν υπήρχε και δεύτερον ήμουν πάλι μόνος!!!

Για δεύτερη φορά ο κύριος Στάθης μου μοστράρησε το χρονόμετρο. Έλεγε 50:1!!!

–Και τώρα άντε να κάνεις ένα χαλαρωματάκι, είπε δίνοντάς μου μια πατρική καρπαζιά

–Τι έχει και οχτακοσάρι; δεν μπόρεσα να μην σαρκάσω.

Την επομένη διάβαζα στην «Αθλητική Ηχώ» ότι εγώ κι ο Νίκος είχαμε επιλεγεί για τα 4X100 ενώ το όνομά μου φιγουράριζε και στα 4X400. Μάλιστα!

Την ίδια μέρα στο σχολείο είχα κι άλλο ένα απρόοπτο. Τελευταία ώρα και μας κουβάλησαν μαζί με την Έκτη στην αίθουσα εκδηλώσεων, όπου ο ίδιος ο κύριος Διευθυντής πήρε να μας μιλάει για το έργο του Σεφέρη –τι τον έπιασε δεν ξέρω. Εκείνο που ξέρω είναι ότι βρέθηκα να κάθομαι μόλις μερικά μέτρα μακριά από τη Λία και τις φίλες της... Άντε τώρα να συγκεντρωθείς στη μοντέρνα ελληνική ποίηση!

Ο Ντίνος με σκούνηξε με τον αγκώνα.

–Άντε πάλι, σου 'φεξε! είπε.

–Ναι, δεν βλέπεις! μουρμούρισα.

–Νόμιζα πως σου άρεσε ο Σεφέρης...

–Μωρέ ο Σεφέρης καλός είναι, αλλά...

Είχα τα μάτια μου καρφωμένα πάνω της, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να την κάνω να στραφεί προς το μέρος μου –με μαγικά... Χαμένος κόπος, βέβαια.

Ξαφνικά, προς το τέλος της ομιλίας, ανοίγει η πόρτα και μπαίνει μέσα ο Γυμναστής μας, ο υπέροχος κύριος Πάφης. Πάει

στον Διευθυντή, κάτι του λέει, αυτός χαμογελάει και κουνάει το κεφάλι του. Ο Γυμναστής πλησιάζει το μικρόφωνο.

–Είναι μήπως κατά τύχη εδώ πέρα ο αθληταράς; λέει.

Πανδαιμόνιο στην αίθουσα, όλων τα βλέμματα πάνω μου... παπαρούνα εγώ.

–Άντε, πάλι μπαγάσα! μου κάνει ο Ντίνος.

Σηκώθηκα... Άλλο πανδαιμόνιο στην αίθουσα, σφυρίγματα, ποδοκροτήματα... Με μια τιτάνια προσπάθεια θέλησης δεν κοίταξα προς το μέρος της.

–Μόλις μας ειδοποίησαν από το Υπουργείο Παιδείας ότι συμπεριελήφθης στην Εθνική Εφήβων για τους αγώνες στη Ρώμη, μου ανάγγειλε υπερηφάνως ο Πάφης, λες και ήταν δικό του έργο αυτή η επιτυχία. Μέχρι νεωτέρας απαλλάσσεσαι από απουσίες... Και... συγχαρητήρια.

Αλλά το καλαμπούρι της Μοίρας δεν σταμάτησε εδώ.

Ανέβηκα στο λεωφορείο της Αστικής, για ν' αποφύγω τη βαβούρα του σχολικού, με το κεφάλι κουρκούτι. Ούτε ήξερα πού βρισκόμουν μετά από το αναπάντεχο κάζο. Κάθισα σε μια θέση κοντά σε παράθυρο κι άφησα το βλέμμα μου να πλανηθεί στο τοπίο. Αφηρημένος ένιωσα κάποιον να κάθεται δίπλα μου, αλλά δεν στράφηκα. Και ξαφνικά ένα άρωμα γιασεμιού... βιολέτας... Αναπήδησα αλαφιασμένος, ενώ, προς μεγάλη μου απελπισία, ένιωσα τα μάγουλά μου να παίρνουν φωτιά.

–Μήπως ενοχλώ;

Αδύνατον να αρθρώσω λέξη. Κούνησα το κεφάλι μου πέρα-δωθε (ελπίζοντας να έβγαλα κάτι από Τζαίημς Ντην)...

Με κοίταξε με κείνο το γνώριμο τώρα λοξό βλέμμα. Χαμογελούσε.

–Συγγνώμη για την άλλη φορά, είπε. Ήμουν απότομη, αλλά δεν είχα διαβάσει και μ' έπιασε πανικός...

–Ποια άλλη φορά; κατάφερα να ψελλίσω.

Έβαλε τα γέλια.

–Touchée! είπε. Είσαι πολύ εντάξει τελικά.

Χαμογέλασα και κοίταξα έξω από το παράθυρο. Προσπάθησα απεγνωσμένα να βρω κάτι να πω.

–Πώς και δεν πήγες με το σχολικό; ρώτησα αδέξια.

–Βιαζόμουν, γιατί έχω μάθημα αγγλικών και δεν θα προλάβω να αλλιώς, απάντησε.

–Αδιάβαστη πάλι;

Γέλασε.

–Πάντα. Κι εσύ;

–Εγώ διαβάζω καμιά φορά, είπα.

Γέλασε πάλι. Καλό σημάδι.

–Άλλο ρώτησα, είπε. Εσύ γιατί με την Αστική;

Τι να της έλεγα;

–Βιαζόμουν κι εγώ...

Κούνησε το κεφάλι.

–Πλάκα είχε η επέμβαση του Γυμναστή πριν, είπε. “Μήπως είδε κανείς τον αθλητάρá;”...

Γέλασε και πολέμησα μ’ όλη τη δύναμή μου να αποφύγω το κοκκίνισμα. Φευ, ανεπιτυχώς.

–Όστε μεγαλεία πάλι, ε; είπε τέλος. Ιταλία;

–Ναι...

–Ιταλία δεν έχω πάει ποτέ, είπε.

–Έρχεσαι; αστειεύτηκα.

Μου έριξε πάλι εκείνη την περίεργη λοξή ματιά που μου ’κοβε τα γόνατα.

–Ως τι, ως γκουβερνάντα;

Μάλιστα. Νά και η μπηχτή για τη διαφορά ηλικίας! Έπεσε μια ενοχλητική σιωπή.

–Δεν φαντάζομαι να παρεξηγήθηκες; είπε συνειδητοποιώντας –με καθυστέρηση– τη χοντράδα της. Σαν αστείο το είπα...

Κούνησα το κεφάλι μου.

–Σαν αστείο το πήρα, είπα.

Χαμογέλασε πάλι. Δεν τολμούσα να την αντικρίσω κατα-
πρόσωπα. Εξακολουθούσα να ψάχνω απελπισμένα κάτι να πω.

–Δεν μου κρατάς κακία, έτσι;

–Φυσικά και όχι. Κι εγώ στη θέση σου πιθανότατα το ίδιο
αστείο να έλεγα.

Με κοίταξε προσεκτικά.

–Α, σε πείραξε!...

–Είπαμε, όχι.

–Είναι όμως η δεύτερη φορά που σου φέρομαι άγαρμπα...

Αποτόλμησα μια δειλή ματιά προς το μέρος της. Τα μάτια
της είχαν το σχήμα του μύγδαλου και το χρώμα του μελιού –
ανατολίτικα μάτια.

–Μην το ξαναπείς αυτό, είπα. Δεν υπάρχει πρόβλημα.

–Σίγουρα;

–Σίγουρα.

Εξακολουθούσε να με κοιτάζει ερευνητικά. Μ' έπιασαν τα
γέλια.

–Τώρα τι έγινε; ρώτησε. Γιατί γελάς;

Αχ, και να 'ξερες!

–Δεν ξέρω πώς να σε πείσω ότι δεν προσβλήθηκα, είπα.

Χαμογέλασε.

–Εντάξει, μ' έπεισες, είπε.

Είχε έναν τρόπο να κάνει τα πιο κοινότοπα πράγματα ν'
ακούγονται μαγικά. Αυτό δεν έτυχε να το ξαναβρώ σε καμιά
γυναίκα, παρά πολύ αργότερα (πάρα πολύ αργά). Κατάλαβα
πως είχα μπει –και πάλι– σε μεγάλους μπελάδες. Ένα κύμα με-
λαγχολίας με σάρωσε ξαφνικά, γιατί τη στιγμή αυτή το μέλλον
μου φαινόταν εξαιρετικά προβλέψιμο κι αυτό δεν ήταν καθόλου,
μα καθόλου καλό.

Μείναμε για λίγο σιωπηλοί. Ο δρόμος ήταν ανοιχτός (τουλάχιστον έτσι νόμιζα)... Σε λίγο θα βρισκόμασταν στο Κολωνακί κι όλα θα έπαιρναν τέλος. Τίποτα δεν πήγαινε καλά. Τίποτα. Ξέχλεψα μια ματιά προς το μέρος της. Στράφηκε και είδα πως είχε σκοτεινιάσει... Σαν κάτι να ήθελε να πει και να δίσταζε.

–Τι είναι; ρώτησα μαλακά χωρίς να τραβήξω τα μάτια μου από τα δικά της (με υπεράνθρωπη προσπάθεια).

Ξαφνιάστηκε.

–Πώς ξέρεις ότι κάτι ήθελα να πω;

–Σε άκουσα να το σκέφτεσαι, είπα. Έκανες πολύ φασαρία.

Ψευτοχαμογέλασε αμήχανα.

–Μπα, τίποτα..., είπε. Βλακείες.

–Θες να μου πεις;

Δίστασε.

–Δεν θα σ' αρέσει...

–Πες μου το έτσι κι αλλιώς...

Είχαμε φτάσει στην Πλατεία Κολωνακίου. Κατεβήκαμε.

–Εδώ μένεις; με ρώτησε.

–Όχι.

–Τότε;

–Ξεχάστηκα, είπα χαμογελώντας.

Με κοίταξε πάλι λοξά και χαμογέλασε.

–Προς τα πού πας;

–Να σε συνοδεύσω;

–Μέχρι τη Μαρασλή...

–Τέλεια.

Αρχίσαμε να περπατάμε χωρίς να βιαζόμαστε. Τι θα 'λεγαν άραγε αυτοί που μας έβλεπαν μαζί; «Τι ωραίο ζευγάρι»; «Τι αταίριαστο ντουέτο»; Αναστέναξα.

Στράφηκε και με κοίταξε.
–Τι σκέφτεσαι; ρώτησε.
Τι να σου πω πάλι;!
–Κάτι ήθελες να μου πεις, που δεν θα μου άρεσε, της υπενθύμι-
μισα ξεφεύγοντας με μαεστρία.
Κούνησε το κεφάλι της.
–Άσε καλύτερα...
–Πες μου...
Ήταν η σειρά της ν' αναστενάξει.
–Έχει να κάνει με την... Αλεξάνδρα, είπε και μ' άφησε ξερό.
–Την... Αλεξάνδρα!!!...
Μου 'ριξε μια φευγαλέα ματιά.
–Σε προειδοποίησα πως δεν θα σ' αρέσει, είπε.
–Τι δεν θα μ' αρέσει; απόρησα (γιατί μου ήταν αδύνατο να
βάλω δυο και δυο στη σειρά τη στιγμή αυτή).
Έκανε μια κίνηση με το χέρι της.
–Ε, νά... Πώς να στο πω... Βγαίνει μ' ένα παιδί... Θέλω
να πω... Έχει σχέση.
–Και λοιπόν;
Σταμάτησε στη μέση του δρόμου και στράφηκε να με κοι-
τάξει κατάπληκτη.
–Δεν σε νοιάζει;
–Τι να με νοιάζει;..., ξεκίνησα να λέω.
Και ξαφνικά μου ήρθε επιτέλους η επιφοίτηση κι όλα ξεκα-
θάρισαν.
–Ο Ντίνος! φώναξα.
Κούνησε το κεφάλι της καταφατικά εξακολουθώντας να με
κοιτάζει απορημένη.
–Α, το κάθαμμα! γέλασα. Α, τον άθλιο προαγωγό!

–Δεν καταλαβαίνω...

–Έπιασε την Αλεξάνδρα και της είπε για μένα, έτσι;

–Ε, ναι...

–Ωραία! Συνεννόηση μπουζούκι!

–Δηλαδή;

–Δηλαδή, άλλα του έλεγα εγώ κι άλλα κατάλαβαινε αυτός. Πάει, γίναμε ρεζίλι! Ξεφτιλιστήκαμε!

–Δεν του ζήτησες δηλαδή να μιλήσει για σένα στην Αλεξάνδρα; ρώτησε η Λία.

–Όχι βέβαια... Τα κατάλαβε όλα λάθος...

–Τι πράγμα κατάλαβε λάθος;

–Ότι μ' αρέσει η Αλεξάνδρα.

–Δεν σ' αρέσει;

–Φυσικά και μ' αρέσει, σε ποιον δεν αρέσει; Αλλά όχι μ' αυτόν τον τρόπο.

–Α...

Υπήρχε μια σκιά αμφιβολίας σ' αυτό το επιφώνημα;

–Δεν με πιστεύεις;

–Σε πιστεύω, αλλά...

–Αλλά τι;

–Μπορεί να σε πείραξε αυτό που σου είπα και...

–...και να ψάχνω να βρω τρόπο να τα μπαλώσω, για να μην μου πέσουν τα μούτρα; τη βοήθησα.

Με κοίταξε αμήχανα.

–Ξέρω κι εγώ...

Ανασήκωσα τους ώμους μου.

–Δεν θα προσπαθήσω να σε πείσω, είπα. Πίστεψε ό,τι θες, αλλά όλη αυτή η ιστορία είναι μια τεράστια παρεξήγηση –σωστή όπερα μπούφα.

Περπατήσαμε για λίγο σιωπηλοί. Σε λίγο φτάναμε έξω από το σπίτι της.

–Εδώ είμαστε, είπε μ’ ένα αμήχανο χαμόγελο.

–Εδώ είμαστε...

–Λοιπόν, καλό ταξίδι.

Το είχα ξεχάσει αυτό.

–Τι να σου φέρω από τη Ρώμη; ρώτησα αυθόρμητα (πριν προφτάσω να το μετανιώσω).

Το σκέφτηκε για κάμποσο και μετά χαμογέλασε.

–Να μου φέρεις... τίποτα... Αλλά αν βρεθείς στην Fontana di Trevi ρίξε ένα νόμισμα στο νερό και κάνε μια ευχή για μένα.

–Τι ευχή;

–Ότι σε φωτίσει ο θεός, είπε και μ’ ένα τελευταίο χαμόγελο απομακρύνθηκε.

Κάθισα να κοιτάζω την φιλόλιγνη σιλουέτα να βαδίζει με αβίαστη χάρη προς την είσοδο της πολυκατοικίας. Στο κεφαλόσκαλο μισογύρισε και με κοίταξε. Ένα τελευταίο χαμόγελο κι ο δρόμος επέστρεψε στην πρωτινή του πεζή κατάσταση. Μόνο ένα απαλό άρωμα γιασεμιού... βιολέτας... απόμεινε να πλανιέται στον αέρα.

Ρώμη, Αιώνια Πόλη

Το βράδυ, πριν από την αναχώρηση για την Ιταλία, ανέβηκα ν' αποχαιρετήσω την κυρία Λίτσα. Με υποδέχτηκε με τον ίδιο ενθουσιασμό, όπως συνήθως, αλλά σαν να διαισθάνθηκα πως κάτι δεν πήγαινε και τόσο καλά.

–Έχεις κάτι; τη ρώτησα μετά.

Με κοίταξε λίγο αμήχανη, λίγο ενοχλημένη.

–Γιατί το λες αυτό; ρώτησε.

–Γιατί έτσι μου φαίνεται, απάντησα.

Κούνησε το κεφάλι της και άναψε τσιγάρο.

–Θα στο 'λεγα αργότερα, είπε. Αλλά όπως ήρθαν τα πράγματα...

Που θα πει πως είχαμε εξελίξεις. Κι όταν ακούς «θα στο 'λεγα αργότερα» για καλό δεν είναι –σίγουρα!

–Μη μου πεις πως φεύγεις κι εσύ για την Αμερική! αναφώνησα.

Με κοίταξε ξαφνιασμένη.

–Πώς σου ήρθε τώρα αυτό; έκανε.

–Ξέρω εγώ τι λέω.

Χαμογέλασε.

–Όχι... Δεν φεύγω... Όμως, νά... Πώς να σου το πω...

–Γνώρισες κάποιον, τη βοήθησα.

Με ξανακοίταξε ξαφνιασμένη.

–Πώς το κατάλαβες;

Χαμογέλασα.

–Εμ...

–Ναι, κάποιον γνώρισα, είτε η κυρία Λίτσα. Έναν πολύ αξιόλογο άνθρωπο... Μορφωμένο, με γλώσσες... Διάνοια!

Μανία αυτή η γυναίκα με τις διάνοιες! Λες και ήταν το μυστικό που την ενδιέφερε στους άντρες.

–Ανώτατος διπλωματικός υπάλληλος, συνέχισε η γειτόνισσα με χαμάρι. Με γυρόφερνε από καιρό, αλλά εγώ φυσικά δεν ενέδιδα.

Έκανα μια τιτάνια προσπάθεια και τα κατάφερα να μην βάλω τα γέλια.

–Τελικά όμως...

–Τελικά κατάλαβα πως πρόκειται όχι μόνο για αξιόλογο άτομο, αλλά και πολύ σοβαρό κύριο, είπε η κυρία Λίτσα.

Όλο και καλύτερα.

–Οπότε, εμείς μάλλον το διαλύουμε; είπα δίνοντάς της ένα σχεδόν τρυφερό φιλί στον ώμο.

–Ε, δεν υπάρχει βία..., απάντησε χαμογελώντας η κυρία Λίτσα.

–Μα...

–Απλά, ίσως χρειαστεί να αραιώσουμε κάπως τις συναντήσεις μας...

Την κοίταξα χαμογελώντας. Μου άρεσε αυτή η γυναίκα. Πέρα από τα αδιαμφισβήτητα προσόντα της, σ' έναν συγκεκριμένο τομέα, με διασκέδαζε κιόλας.

–Κοίτα τι σκέφτηκα, είπε. Όταν ο δρόμος είναι ελεύθερος θα βάζω μια πράσινη πινέζα στον πίνακα ανακοινώσεων στο ασανσέρ. Έτσι θα ξέρεις...

Μ' έπιασαν τα γέλια.

–Λοιπόν θα μου λείψεις, το ξέρεις; της είπα.

–Γιατί, αφού θα βλεπόμαστε, απόρησε.

–Ναι, αλλά θα μου λείψεις.

* * *

Στη Ρώμη φτάσαμε αεροπορικώς κι απ' την αρχή φάνηκε πως τούτη εδώ η ομάδα θα ήταν ακόμα πιο διασκεδαστική από την προηγούμενη. Οι περισσότεροι ήταν κοντά στα είκοσι, με μένα πάλι τον βενιαμίν, κι όλοι τους σχεδόν θα γίνονταν αργότερα πρωταθλητές, βαλκανιονίκες και πάει λέοντας. Ήταν όμως, εκτός από ένα συνονθύλευμα ταλέντων, και μια σύναξη των πιο απίστευτων πλακατζήδων που φόρεσε ποτέ το εθνόσημο. Κι εδώ με υποδέχτηκαν με ανοιχτές αγκάλες, λες και γνωριζόμασταν από πάντα. Αρχηγός ήταν και πάλι ο «Δαλαΐ Λάμα» κι αρχιπροπονητής φυσικά ο κύριος Νάσος. Μεταξύ αυτών των δυο έγινε κι ένας διάλογος που με αφορούσε και που έτυχε να τον ακούσω τελείως τυχαία, στο αεροπλάνο πηγαίνοντας στην τουαλέτα.

Οι δυο προύχοντες είχαν βγάλει τα χαρτιά τους και τα μελετούσαν.

–Αυτός ο μικρός, ρώταγε ο Αρχηγός. Τι πράγμα είναι, βρε Νάσο;

–Σπουδαίο ταλέντο! Σπάνιο! απάντησε εκείνος. Δεκαπέντε χρονών και 11:0 στα εκατό;! Άσε που είναι το ίδιο καλός σ' ένα σωρό αγωνίσματα...

–Εξελίξιμος;

–Οπωσδήποτε, αρκεί να μην το κάψουν το παιδάκι στην προπόνηση... Χρειάζεται βέβαια πολλή δουλειά.

–Είναι και πολύ καλός χαρακτήρας, παρατήρησε ο «Δαλαΐ Λάμα».

–Ο καλύτερος! Διαμάντι! επικρότησε ο κύριος Νάσος. Τα δικά μου παιδιά πίνουν νερό στ' όνομά του. Ας ελπίσουμε πως δεν θα πάει χαμένος, όπως τόσοι και τόσοι άλλοι.

Απομακρύνθηκα γρήγορα, χωρίς να με πάρουν είδηση, νιώθοντας πως είχα ψηλώσει τουλάχιστον μισό μέτρο. Εκείνο που με άφησε κατάπληκτο ήταν η γνώμη του κυρίου Νάσου,

γιατί πίστευα πως δεν με χώνευε, ρίχνοντάς με συστηματικά για να προωθήσει τα παιδιά του συλλόγου του. Έκπληξη πρώτου μεγέθους!

Το άλλο που κράτησα ήταν αυτό για το «κάψιμο» στην προπόνηση. Κι αυτό γιατί, με όλο το σεβασμό που εξακολουθούσα να έχω για τον κύριο Στάθη, είχα αρχίσει ν' αναρωτιέμαι αν ήξερε τι έκανε. Ταίριαζε αυτό το βαρύ πρόγραμμα σε παιδιά της ηλικίας μου; Ήταν βέβαια και η καταραμένη βαθμοθηρία...

Με το ηθικό αναπτερωμένο λοιπόν, και ήσυχος πως σ' αυτούς τους αγώνες δεν επρόκειτο να εκτεθώ, μιας και ήμουν αναπληρωματικός κι αυτό στη μικρή σκυτάλη, ξαμολήθηκα μαζί με τους άλλους να κατακτήσουμε την «Αιώνια Πόλη».

Μας είχαν βάλει να μείνουμε στο Ολυμπιακό Χωριό, που ήταν ένα αριστούργημα, με πάρκα, πισίνες, γυμναστήρια, ό,τι μπορεί να φανταστεί ο νους του ανθρώπου, κι από κει εξορμούσαμε στην πόλη απ' όπου δεν επιστρέψαμε παρά αργά το βράδυ.

Η Ρώμη ήταν απίστευτη, μαγική και αχανής, αλλά και ζεστά ανθρώπινη και τη γυρίσαμε απ' άκρη σε άκρη έχοντας τον Μιχάλη, έναν οχτακοσάρη, σαν αυτοσχέδιο τσιτσερόνε. Τούτος εδώ όχι μόνο ήξερε τα πάντα για τη Ρώμη αλλά μίλαγε και φαρσί Ιταλικά –χωρίς να τα 'χει μάθει ποτέ!

Όταν τον ρώτησα σχετικά μου απάντησε μ' ένα πλατύ χαμόγελο.

–Τα Ιταλικά δεν χρειάζεται να τα ξέρεις για να τα μιλάς, μου εξήγησε. Αρκεί να φωνάζεις και να χειρονομείς με τον σωστό τρόπο. Δεν υπάρχει περίπτωση να μην σε καταλάβουν.

Η Βία Βένετο ήταν φυσικά το αγαπημένο μας στέκι, όπου ξημεροβραδιαζόμασταν, να χαζεύουμε τις απίστευτης ομορφιάς και κομψότητας κοκότες πολυτελείας να δημιουργούν.

–Αν είναι έτσι οι πουτάνες, εγώ πουτάνα θέλω να παντρευτώ, ανέκραξε σε μια στιγμή ο Στράτος, ο εμποδιστής.

–Πουτάνα θα παντρευτείς έτσι κι αλλιώς κι εσύ και όλοι μας, δικέ μου, γέλασε ο Αντώνης, εκ των κατοστάρηδων.

Ο Στράτος παρεξηγήθηκε (δ΄ήθεν).

–Τη γυναίκα μου λες πουτάνα, ρε τσόλι; φώναξε.

–Τώρα δα δεν είπες ότι τη θες πουτάνα; απόρησε (δήθεν) ο Αντώνης.

–Ναι, αλλά μόλις της βάλω στεφάνι θα ξεπουτανέψει, εξήγησε ο Στράτος.

–Άσε που δεν αποκλείεται να ξαναγίνει παρθένα, είπε ο Μιχάλης.

Και κατουρηθήκαμε από τα γέλια.

Περνώντας από τη Fontana di Trevi κοντοστάθηκα. Ψάρεψα ένα νόμισμα από την τσέπη μου και φροντίζοντας να μη με δει κανείς το πέταξα στο νερό. Για τη Λία.

Όταν ήρθε η μέρα των αγώνων δεν μπορούσαμε, φυσικά, να πάρουμε τα πόδια μας –όπως ακριβώς στη Σόφια. Δεν με έκοφτε βέβαια αυτό, γιατί, είπαμε, δεν υπήρχε περίπτωση ν' αγωνιστώ, οπότε...

Ο κύριος Νάσος ήρθε να σταθεί μπροστά μου, στον πάγκο των αθλητών. Μ' έζωσαν τα φίδια.

–Πώς είσαι, μικρέ; με ρώτησε.

–Μια χαρά, είπα επιφυλακτικά.

–Έκανες ζέσταμα;

–Ναι, μαζί με τα παιδιά...

Ο κύριος Νάσος κούνησε το κεφάλι του και χαμογέλασε.

–Ετοιμάσου... Τρέχεις!

–Σχυτάλη; ρώτησα με ελπίδα.

–Τετρακόσια, είπε αυτός κι απομακρύνθηκε.

Ο Δήμος, ο πρώτος τετρακοσάρης, που καθόταν δίπλα μου γέλασε και μου 'ριξε μια αγκωνιά.

–Περαστικά, μου κάνει. Άντε, να δούμε τώρα πώς θα σουρθούμε μέχρι τους βατήρες.

Την προηγούμενη είχαμε γυρίσει στις τρεις το πρωί, αφού κάναμε τη γύρα όλων των κλαμπ του κέντρου της Ρώμης.

–Δεν το πιστεύω! κατάφερα να ψελλίσω. Δεν το πιστεύω! Μάγια μου 'χουν κάνει!

Ο Δήμος με παρηγόρησε.

–Μη στενοχωριέσαι, είπε. Ξέρεις πόσο κάνουν οι αντίπαλοι; Κάτω από 47:0 και οι δυο. Σε μας τόσο δεν κάνουν ούτε οι άντρες. Οπότε... το πάμε χαλαρά και το διασκεδάζουμε.

Όταν στο λέει αυτό ο άνθρωπος που κατέχει το εφηβικό ρεκόρ στην απόσταση είναι μια παρηγοριά.

Μας δώσαν γειτονικές διαδρομές, στα μέσα κουλουάρ, μπρος ο Δήμος, πίσω εγώ –άλλη κακοτυχία.

–Χωρίς άγχος, μου υπενθύμισε ο νούμερο ένα. Κάνε ότι κάνω κι όλα θα πάνε καλά.

Έτσι κι έγινε.

Με το μπαμ οι μακαρονάδες ξεχύθηκαν μπροστά κι άντε να τους πιάσεις. Προσπάθησα να φτάσω στο ύψος του Δήμου, τα κατάφερα.

–Με το μαλακό, μου λέει αυτός. Με το μαλακό.

Δίπλα-δίπλα το λοιπόν –μόνο που δεν τραγουδούσαμε– κάναμε όλη τη διαδρομή και τα περάσαμε θαυμάσια. Πάτοι ναι, πτώματα όχι. 53:2 ο Δήμος, 53:4 εγώ.

–Αν ήμασταν γκόμενες θα ’χαμε κάνει ρεκόρ, γέλασε ο δικός μου χτυπώντας με στην πλάτη.

Αλλά σάματι πήγε κανείς στην Ιταλία για τους αγώνες;

Την τελευταία βραδιά ξέκοψα από τους άλλους και ξαναπήγα στην Fontana di Trevi. Κρατούσα ένα νόμισμα, κοίταζα τα νερά και σκεφτόμουν... Ταξίδεα... Εκείνη, η Όλγα, η Λία... Αλλά και η ανεκδιήγητη κυρία Λίτσα, η αφοσιωμένη Φωφώ...

–Θα το ρίξεις ή όχι, ακούω μια φωνή να μου λέει από δίπλα στα αγγλικά.

Αναπήδησα και στράφηκα. Μια νεαρή κοπέλα στεκόταν εκεί και χαμογελούσε. Ήταν απλά ντυμένη και σίγουρα δεν έδειχνε για κοκότα –πάλι... πού να ξέρεις εδώ πέρα;

–Ψάχνω να βρω μια ευχή, είπα διστακτικά.

–Αν δεν έχεις κάποια έτοιμη τότε τι νόημα έχει να ψάχνεις; ήρθε η απάντηση μ’ ένα γέλιο.

–Έχω πολλές, αλλά δυσκολεύομαι να διαλέξω, εξομολογήθηκα.

–Οι πολλές δεν μετράνε, μόνο η μία.

–Η μία είναι δύσκολη.

–Να σε βοηθήσω;

–Ευχαρίστως.

Είχε μία άνεση απίστευτη. Πού στην Αθήνα, να σου πιάσει την κουβέντα μια κοπέλα και μάλιστα μέσα στη μαύρη νύχτα!

Μου έδειξε το εθνόσημο στο σακάκι μου.

–Κάτι σε σχέση μ' αυτό; πρότεινε.

Κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά.

–Για την κοπέλα σου τότε;

Την κοίταξα αμήχανα. Γέλασε.

–Δεν έχεις κοπέλα, είπε. Όμως κάποια σ' ενδιαφέρει, έτσι δεν είναι;

–Ναι, αυτό είναι αλήθεια, ομολόγησα.

Έκανε μια πλατιά κίνηση με τα χέρια της.

–Ορίστε λοιπόν η ευχή, είπε.

Ένας τελευταίος δισταγμός και το νόμισμα έπεσε στο νερό διαγράφοντας μια μεγαλόπρεπη καμπύλη στον αέρα.

–Για την κοπέλα ήταν; με ρώτησε.

Για Εκείνη, την Όλγα, την κυρία Λίτσα, τη Φωφώ...Τη Λία...

–Όχι, είπα.

Γέλασε.

–Μυστήριος είσαι, είπε.

Στράφηκε να φύγει. Κοντοστάθηκε.

–Δεν είμαι αυτό που μπορεί να νομίζεις, είπε. Σε είδα μόνο σου και ξένο και γι' αυτό σου μίλησα. Δεν συνηθίζω να το κάνω.

–Ευχαριστώ, είπα.

Έκανε μια κίνηση χαιρετισμού με το χέρι κι απομακρύνθηκε.

* * *

Κανείς δεν μας έψεξε για το νέο μας αυτό μεγαλοπρεπές στραπάτσο. Στο αεροπλάνο του γυρισμού οι συνοδοί, σχεδόν όσοι και οι αθλητές, είχαν φρακάρει τα ντουλάπια με τις σακούλες τα ψώνια που είχαν κάνει.

–Αυτές οι «διεθνείς» συναντήσεις είναι παιδική χαρά, μου εξήγησε ο Δήμος που καθόταν δίπλα μου. Μια ευκαιρία για όλους αυτούς τους κηφήνες να κάνουν τζάμπα ταξιδάκια και φτηνά ψώνια. Μη χολοσκάς, κανείς δεν περιμένει τίποτα από εμάς. Και στις εφημερίδες, στα ψιλά θα μας περάσουν.

–Δεύτερη φορά με την Εθνική και πάλι θάλασσα τα 'κανα, μουρμούρισα.

Ο Δήμος γέλασε.

–Μην ανησυχείς κι έχεις πολύ καιρό μπροστά σου, είπε. Αρκεί να μην σε πάρουν στο λαιμό τους οι άσχετοι.

Ο δεύτερος που το 'λεγε αυτό!

* * *

Φτάσαμε στην Αθήνα απόγευμα. Ανεβαίνοντας με το ασανσέρ κοίταξα μηχανικά τον πίνακα ανακοινώσεων. Η κάτω δεξιά πινέζα ήταν χρώματος πρασίνου!

Το ίδιο εκείνο βράδυ ξαπλωμένος στο φιλόξενο και τόσο οικείο πια κρεβάτι της κυρίας Λίτσας της διηγήθηκα τα του ταξιδιού στη Ρώμη.

–Η Ρώμη είναι υπέροχη πόλη, είπε εκείνη. Έχω πάει δυο φορές και ξαναπάω ευχαρίστως. Αλλά δεν μου είπες, οι κοπέλες πώς σου φάνηκαν;

–Πάρα πολύ όμορφες, είπα γελώντας.

–Αλλά όχι σαν τις δικές μας, ε; αστειεύτηκε η κυρία Λίτσα προτείνοντας το στήθος της προκλητικά.

–Καμία σύγκριση...

–Είσαι ένας εσύ!...

–Την αλήθεια λέω. Δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι που σε ξανα-βρίσκω...

Με κοίταξε χαμογελώντας.

–Να σε ρωτήσω κάτι;

–Ευχαρίστως.

–Αλλά θα μου πεις αλήθεια...

–Φυσικά.

Άναψε ένα τσιγάρο και φύσηξε τον καπνό ψηλά.

–Καλά, εγώ βρήκα έναν άνθρωπο που τέλος πάντων με νοιάζεται και με προσέχει...

–Τον διπλωμάτη.

–Αυτόν. Εσύ; Δεν υπάρχει τίποτα; Εννοώ... καμιά κοπελί-τσα... Ξέρεις... Που να σ' ενδιαφέρει...

Δίστασα για μια στιγμή.

–Υπάρχει, είπα μετά αναστενάζοντας.

Της είπα για τη Λία. Πρώτη φορά που μιλούσα σε άνθρωπο για κείνη, αλλά μου βγήκε αυθόρμητα. Με άκουσε προσεκτικά. Δεν είχα και τόσα πολλά να πω πια...

–Αυτή τα ξέρει όλα αυτά; με ρώτησε στο τέλος.

–Όχι, απάντησα με συντριβή.

–Να σου δώσω μια συμβουλή; Μην το καθυστερείς... Δεν ξέρεις ποτέ τι γίνεται από τη μια στιγμή στην άλλη. Νά, πάρε εμένα σαν παράδειγμα... Προέκυψε ο Επαμεινώνδας... ξέρεις, ο διπλωμάτης... Αν εσύ κι εγώ δεν είχαμε συναντηθεί πριν...

–Δεν θα είχαμε τις πράσινες πινέζες στο ασανσέρ, είπα γε-λώντας.

Ξεκαρδίστηκε στα γέλια κι έπεσε πάνω μου να με πετάξει κάτω από το κρεβάτι. Γίναμε μαλλιά-κουβάρια πάλι...

* * *

Το σχόλιο του κύριου Στάθη ήταν ανάλογο εκείνου της Σόφιας.

-Τι, εμπόδια σας βάλαν να τρέξετε στη Ρώμη, ρε τσαμπιόν'ι; είπε.

Και όμως, Κινείται...

Η πρώτη μέρα στο σχολείο μετά την επιστροφή από το μαγευτικό –παρά το αγωνιστικό στραπάτσο– ταξίδι θα ήταν δύσκολη, για πολλούς λόγους, το ήξερα. Για μια στιγμή φλερτάρισα με την ιδέα να το αναβάλω, αλλά σκέφτηκα ότι αυτό μόνο μια μικρή πίστωση χρόνου θα μου εξασφάλιζε κι έτσι αποφάσισα ότι μια ψυχή που ήταν να βγει ως έβγαινε μια ώρα αρχύτερα, να ξεμπερδεύουμε.

Φρόντισα να χάσω βέβαια το σχολικό ώστε να πάρω την Αστική, με την ελπίδα... Αλλά θαύματα δεν γίνονται κάθε μέρα, ειδικά για τους χαμένους σαν ελόου μου, κι έτσι έκανα όλη τη διαδρομή μόνος και συνοφρυωμένος στο αδειανό τελευταίο κάθισμα –που σήμερα δεν μύριζε ούτε γιασεμί, ούτε βιολέτα...

Έφτασα λίγο πριν το κουδούνι κι έτυχα της αναμενόμενης θορυβώδικης υποδοχής από την παρέα, κάτι που άλλοτε θα μ'έκανε να φουσκώνω σαν το παγώνι, αλλά τώρα βλέπεις είχα το μυαλό μου αλλού...

–Με ρώτησε χθες πότε επιστρέφεις, μου σφύριξε ο Ντίνος στο αυτί συνωμοτικά.

Γύρισα να τον αρπάξω από τον λαιμό, να τον καρυδώσω, για το μπέρδεμα που μου 'κανε, αλλά βρέθηκα μπροστά στον Γυμναστή μας, που, καμαρωτός και χαμογελαστός, μου έτεινε το χέρι του σε επίσημη χειραψία.

–Μπράβο, ρε αθληταρά, είπε. Μας έβγαλες και πάλι ασπροπρόσωπους. Συγχαρητήρια.

Τόσο πληροφορημένος πια!

Καθώς μπαίναμε στη γραμμή για την προσευχή και τις άλλες αηδίες έχωσα μια αγκωνιά στα πλευρά του Ντίνου.

–Εσένα θα σε σκίσω! μουρμούρισα.

–Γιατί, ρε; διαμαρτυρήθηκε αυτός. Τι έκανα;

–Ξέρεις πολύ καλά τι έκανες.

Χαμογέλασε.

–Α, για το... πρόσωπο;

–Θα σε σκίσω, επανέλαβα.

–Γιατί, δεν έκανα καλά; απόρησε αυτός.

–Ρεζίλι μ' έκανες!

–Σιγά... Το σημαντικό είναι ότι κάναμε το πρώτο βήμα... Άλλο αν δεν είχαμε εκατό τα εκατό επιτυχία –τουλάχιστον τώρα ξέρει... Αλλά εσύ πώς το 'μαθες;

‘Οπα! Κινδύνευα να καρφωθώ. Προσπάθησα να τα μπάλωσω όπως-όπως.

–Όλα τα μαθαίνω εγώ, γρύλισα.

–Πάντως χθες με ρώτησε..., επέμεινε αυτός.

–Τι ακριβώς;

–Αυτό που σου είπα πριν... Πότε έρχεσαι...

Ξέκλεψα μια ματιά κατά τη μεριά των κοριτσιών της Έκτης... Έχει γούστο! Έχει γούστο...

Οι δυο πρώτες ώρες μέχρι το διάλειμμα δεν έλεγαν να περάσουν με τίποτα. Τελικά κάποτε χτύπησε το ρηματοκουδούνι κι αμολήθηκα στην αυλή. Οι φιλαράκοι με περικύκλωσαν πάλι ρωτώντας για τη Ρώμη, τους αγώνες, τη Βία Βένετο, τις Ιταλίδες... απαιτώντας λεπτομέρειες... τα συνηθισμένα. Εγώ πάλι τους έλεγα ιστορίες για αγρίους, ενώ τα μάτια μου σάρωναν τα πέριξ, πασχίζοντας να δείχνω μπλαζέ, ως άρμοζε.

Την είδα να κάθεται στα σκαλοπάτια της δυτικής σκάλας με την Αλεξάνδρα, τη Μαρία και την Άννα και να κουβεντιάζουν του καλού καιρού. Προς το μέρος μου ούτε μια ματιά –φυσικά.

Ξεμπέρδεψα με τις διηγήσεις, υποσχόμενος περισσότερες λεπτομέρειες αργότερα, και πήρα τον Ντίνο παράμερα. Να του το πω, να μην του το πω;...

–Τι ακριβώς κάθισες και είπες, ρε τσόλι, του κοριτσιού; τον ρώτησα.

–Τίποτα το σπουδαίο, απάντησε αυτός, εντελώς ανυποψίαστος. Νά... ότι ενδιαφέρεσαι.

–Κι εκείνη τι απάντησε;

–Ότι σε βρίσκει συμπαθητικό, αλλά έχει δεσμό...

–«Συμπαθητικό», ε;

–Ε, κάτι είναι κι αυτό. Εγώ πάντως το βρίσκω θετικό.

–Εννοείται πως τα 'κανες θάλασσα, απάντησα.

–Γιατί; απόρησε αυτός. Πού να ξέρω εγώ πως είχε δεσμό;

–Τα 'κανες θάλασσα γιατί κατάλαβες λάθος, μαλάκα.

Με κοίταξε απορημένος.

–Λάθος; Τι λάθος; Εσύ δεν μου είπες;...

–Εγώ δεν σου είπα τίποτα, εσύ το υπέθεσες.

Ο Ντίνος τσαντίστηκε.

–Ναι, πες μου ότι δεν σ' αρέσει κιόλας!

–Μ' αρέσει.

–Τότε;

–Αλλά όχι έτσι όπως το κατάλαβες εσύ.

–Α!

–Οπότε, το καλό που σου θέλω, πιάστην πάλι και πες της ότι έκανες πατατιά.

–Γιατί δεν της το λες εσύ;

–Γιατί εγώ δεν την ξέρω καν, μαλάκα.

Ο Ντίνος έσκασε ένα διαβολικό χαμόγελο.

–Αυτό είναι κάτι που διορθώνεται, είπε.

Τον έσωσε το κουδούνι.

Οι μέρες που ακολούθησαν δεν ήταν καθόλου εύκολες. Προσπαθούσα να βρω τρόπο να πλησιάσω τη Λία, αλλά ήταν πάντα περιστοιχισμένη από τις φίλες της. Κάτι απόπειρες να τρυπώσω στο σχολικό Νο 1 –αυτό του Κολωνακίου– τράκαραν πάνω στον κέρβερο μαθηματικό που ήταν ο υπεύθυνος συνοδός. Δεν γινόταν τίποτα! Και σαν να μην έφτανε αυτό η πράσινη πινέζα στο ασανσέρ είχε γίνει άφαντη. Φαίνεται πως ο «αξιόλογος διπλωμάτης» είχε κάνει γερή ρελάνς τελευταία. Ακόμα και η πρόθυμη Φωφώ ήταν off limits, γιατί φιλοξενούσε μια ξαδέρφη της από το χωριό, λέει.

Στο Γυμναστήριο πήγαινα με βαριά καρδιά. Η αγωνιστική περίοδος είχε τελειώσει, μόνο οι Εσωτερικοί του Συλλόγου απόμεναν, κι έτσι τα κίνητρα ήταν ισχνά και οι προοπτικές φαινονταν απελπιστικά μακροπρόθεσμες. Σε λίγο θ' άρχιζε η χειμερινή προπόνηση και η ρουτίνα που μισούσα. Μ' άλλα λόγια δεν έβλεπα φως από πουθενά.

Το πάρτυ που οργάνωσε λοιπόν ο Ντίνος στο σπίτι του έπεσε στην καταλληλότερη στιγμή.

–Θα είναι και η «δική σου», μου σφύριξε συνωμοτικά. Τουλάχιστον μου το υποσχέθηκε. Το μόνο πρόβλημα είναι ότι θα κουβαλήσει και τον γχόμενο.

–Ε, τι να κάνουμε, δεν μπορούμε να τα 'χουμε όλα, αναστέναξα υποκριτικά. Δεν μου λες;... έχεις καλέσει κι άλλους από την Έκτη;

–Φυσικά.

Δεν τόλμησα να ρωτήσω ποιους.

Κι έτσι, Σάββατο βράδυ, κουστουμαρισμένος και σενιαρισμένος στην τρίχα, κατέβαινα με το ασανσέρ να συναντήσω τα ιστορικά μου πεπρωμένα. Μια αφηρημένη ματιά στον πίνακα και τινάχτηκα σαν να με τσίμπησε μέλισσα. Γιατί στην κάτω δεξιά γωνία η πινέζα ήταν του πολυπόθητου πράσινου χρώματος. Η αυθόρμητη σκέψη που είχα τη στιγμή αυτή ήταν ν' αναχρούσω πρύμνα και ν' ανηφορίσω προς τα γνωστά δώματα του Παραδείσου. Αλλά συγκρατήθηκα. Η ευκαιρία που μου παρουσιαζόταν απόψε, αν μου παρουσιαζόταν, ήταν μοναδική, δεν είχα

το δικαίωμα να την σπαταλήσω σε εφήμερες και παροδικές απολαύσεις. Άλλωστε πράσινες πινέζες θα υπήρχαν κι άλλες –ήλπιζα– πιθανότητα συνάντησης με τη Λία όμως;... Και χωρίς να καρφωθώ;...

Ταλαντεύτηκα μεταξύ του να πάρω ταξί ή την Αστική και τελικά αποφάσισα για τη δεύτερη επιλογή. Μια μικρή καθυστέρηση στις περιπτώσεις αυτές ενδείκνυται πάντα. Μόνο τα νούμερα, οι άσχετοι και τα λιγούρια πάνε πρώτοι-πρώτοι. Ο άγραφος κανόνας λέει ότι στο πάρτυ φτάνεις αργά και φεύγεις αργά –εκτός κι αν είναι σούπα, οπότε την κάνεις με ελαφρά, λοζά πηδηματάκια.

Το timing τελικά αποδείχτηκε σωστό, γιατί όταν έφτασα ο κήπος ήταν ήδη τίγκα στον κόσμο. Τα αγόρια κουστουμαρισμένα, τα κορίτσια σωστά μοντέλα –μερικά και Χριστουγεννιάτικα δέντρα– τρώμαζες ν' αναγνωρίσεις τους γνωστούς σου. Κατάφερα να γλιστρήσω απαρατήρητος και σεβριρίστηκα ένα βερμούτ τίγκα στα παγάκια, γιατί ήμουν τελείως ασυνήθιστος στο πιωτό και δεν είχα καμιά όρεξη να βγω εκτός μάχης πριν καν ηχήσει η σάλπιγγα (επέλαση ή υποχώρηση;). Οι περισσότεροι χόρευαν, άλλοι συντροφιάς-συντροφιάς κουβέντιαζαν, χωράτευαν, φλερτάριζαν, άλλοι κυκλοφορούσαν –ελεύθεροι σκοπευτές αυτοί– γενικά επικρατούσε μια ευχάριστη βαβούρα, που κόντευα να ξεχάσω, γιατί κι εγώ δεν θυμόμουν πια πότε ήταν η τελευταία φορά που είχα βρεθεί σε τέτοιου είδους διασκέδαση.

Έριξα μια κυκλική ματιά... Τίποτα! Γνωστές φάτσες, λιγότερο γνωστές φάτσες, αλλά εκείνη πουθενά –όχι πως ήταν εύκολο να βρεις κάποιον στο πλήθος, αυτό μόνο στα έργα γίνεται. Σε μια γωνιά η Τίνα με τη Δόμνα σιγομιλούσαν και κακάριζαν. Υπερφυσικές μπεμπέκες –ή κότες. Κοίταξα αυτή την κοπέλα, που για μια στιγμή πίστεψα πως θα με γλίτωνε, και το στομάχι μου σφίχτηκε. Όχι από νοσταλγία, αλλά από θλίψη. Γιατί ξαφνικά διαπίστωνα τι τεράστια απόσταση είχα καλύψει από τότε, ενώ εκείνη είχε παραμείνει απελπιστικά στάσιμη. Τελικά κάθε εμπόδιο για καλό μου φαίνεται. Αν δεν είχε συμβεί αυτό πού θα βρισκόμουν σήμερα; Ούτε Όλγα θα υπήρχε, ούτε Λία, ούτε κυρία Λίτσα... Αχ, την άχαρη τη Λίτσα;! Θα περιμένει... θα περιμένει... κι εγώ κανονικός Παναγής από τα Μέγαρα! Να δούμε πώς θα το μπάλωνα αυτό...

Για την ώρα η έγνοια μου ήταν άλλη...

Πήγα να βρω τους άλλους της παρέας, χαζολόγησα μαζί τους λίγο, χόρεψα με δυο-τρεις συμμαθήτριες, άκουσα μερικά χιλιοειπωμένα ανέκδοτα... Άρχισα να βαριέμαι... Ασυνήθιστος βλέπεις... Το βερμούτ τελείωσε πολύ πιο γρήγορα απ' ό τι υπολόγιζα. Πήγα να γεμίσω και πάλι το ποτήρι μου, φροντίζοντας να το τιγκάρω με παγάκια, κι έτσι όπως ετοιμαζόμουν ν' αφήσω το αυτοσχέδιο μπαρ για να επιστρέψω στην παρέα, αντιλαμβάνομαι πως δίπλα μου ακριβώς η «δική μου», η Αλεξάνδρα ντε, σερβιριζόταν από το μπωλ της σαγκρία. Ήταν απίστευτα εντυπωσιακή, έτσι στολισμένη και βαμμένη για την περίπτωση κι αναρωτήθηκα ενδόμυχα γιατί διάολο δεν με ενέπνεε αυτό το κορίτσι. Με την πατάτα που έκανε ο Ντίνο θα είχα μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να την πλησιάσω...

Δεν ξέρω τι μου ήρθε εκείνη τη στιγμή, ίσως έφταιγε το βερμούτ, ίσως πάλι να είχα την πρόθεση να ξεδιαλύνω την κατάσταση, με την ελπίδα να ξερεζιλευτώ... Όπως και να 'χε η κίνησή μου ήταν τελείως λάθος.

–Χορεύουμε; της λέω φωνώντας το καλύτερό μου χαμόγελο.

Στράφηκε και με κοίταξε με μια έκφραση που θα μπορούσε να χρησιμεύσει σαν εικονογράφηση στον όρο «αφ' υψηλού».

–Γνωρίζομαστε;

Έμεινα ξερός, ενώ όλο το αίμα έφυγε από το πρόσωπό μου, σαν βρεγμένο σεντόνι που το τραβάς με δύναμη. Αδύνατον να αρθρώσω λέξη. Η ωραία πήρε την σιωπή μου σαν ομολογία ενοχής. Με μια τελευταία υποτιμητική ματιά μάζεψε το ποτήρι της κι απομακρύνθηκε, σαν βασίλισσα που επιστρέφει στο παλάτι μετά από μια ενοχλητική επίσκεψη στα χωράφια των υπηκόων της.

Απόμεινα εκεί που βρισκόμουν κεραυνοβολημένος, σοκαρισμένος, άλαλος κι εγώ δεν ξέρω για πόση ώρα. Μετά, σιγά-σιγά άρχισα να συνειδητοποιώ τι έγινε. Το σοκ έδωσε τη θέση του στη ντροπή –μια ντροπή εξοντωτική, θανατηφόρα. Το αίμα επέστρεψε με μανία, βάφοντας τα μάγουλά μου.

Ξαφνικά ένωσα χάλια. Θα πρέπει να ήταν το ποτό, που φαίνεται πως ήπια πολύ γρήγορα και σε συνδυασμό με το σοκ

τούτου εδώ του κάζου, δημιούργησε μια περίεργη κατάσταση. Μ' έλουσε κρύος ιδρώτας, το μυαλό μου άδειασε, τα μπράτσα μου μούδιασαν και τα πόδια μου έχασαν τη σταθερότητά τους. Ακριβώς σαν να 'χα τρέξει ένα γρήγορο τετρακοσάρι με κακή κατανομή δυνάμεων. Δεν μου είχε ξανασυμβεί κάτι τέτοιο (έξω από τον αγωνιστικό χώρο), αλλά διαισθανόμουν ότι ήμουν έτοιμος να σωριαστώ –και να ξεφτιλιστώ έτσι πέρα για πέρα.

Ακούμπησα μηχανικά το ποτήρι που κράταγα ακόμα στον πάγκο και με χίλια ζόρια κατάφερα να τραβηχτώ προς τη μπροστινή, σκοτεινή μεριά του κήπου. Σιγά-σιγά, με κάθε βήμα ν' απαιτεί μεγάλη προσπάθεια, μπόρεσα να βγω στο δρόμο, απαραίτητος, όπως όταν ήρθα, λες κι εκεί είχε άλλον αέρα, που θα με βοηθούσε ν' ανασάνω κανονικά και πάλι. Ζαλιζόμουν λες και είχα κατεβάσει ένα βαρέλι κονιάκ... Κάθισα στο πεζούλι του φράχτη και σκούπισα τον κρύο ιδρώτα από το μέτωπό μου. Το μυαλό μου εξακολουθούσε να είναι άδειο, μουνδιασμένο... αδύνατον να σκεφτώ οτιδήποτε και το στομάχι μου το 'νιωθα σαν να 'χε καταπιεί πέτρα... Μια ανάσα από κανονικό black out.

Δεν ξέρω πόση ώρα έμεινα εκεί, σε χαλαρή επαφή με τον έξω κόσμο –μπορεί και να ψιλολιγοθύμησα, όπως οι αισθαντικές δεσποινίδες στα παλιά, προβλέψιμα μυθιστορήματα. Μετά, κάπου από μακριά, άκουσα κάποιον να μου μιλάει... Παιραστήσεις; Ένα χέρι ακουμπούσε στον ώμο μου... Η ιδέα μου;... Η φωνή πάλι... μέσα από ένα σύννεφο από βαμβάκι...

Σιγά-σιγά άρχισα να επανέρχομαι. Το πρώτο που αντίκρισα ήταν οι μύτες των παπουτσιών μου –«γυαλισμένα στην εντέλεια» σκέφτηκα κουτά... Μετά οι πλάκες του πεζοδρομίου – χορταριασμένες στους αρμούς... Ένα δροσερό αεράκι πάγωνε τον ήδη παγωμένο ιδρώτα στο μέτωπό μου... Η φωνή ξανά... Απαλή, οικεία... λίγο ανήσυχη;

Ήταν καθισμένη δίπλα μου, στο πεζούλι, με το χέρι ακουμπισμένο στον ώμο μου και μου μιλούσε...

–Είσαι καλά;... Τι έπαθες;...

Την κοίταξα και δεν πίστευα στα μάτια μου. Όπως στα έργα. Κι ο τελευταίος άνθρωπος που ήθελα να με δει σ' αυτή την κατάσταση τη στιγμή εκείνη!

–Καλά είμαι..., άκουσα τη φωνή μου να λέει, από κάπου μακριά.

–Τι έγινε;

–Τίποτα... Μάλλον ήπια το βερμούτ πολύ γρήγορα... Βγήκα να πάρω αέρα...

Τράβηξε το χέρι της από τον ώμο μου αλλά εξακολουθούσε να με παρατηρεί ανήσυχη.

–Δεν σε είδα να έρχεσαι, αλλά σε είδα να φεύγεις, είπε.

Κούνησα το κεφάλι μου.

–Ωραίο φόρεμα, είπα (εντελώς κουτά και άκυρα).

Γέλασε.

–Ευχαριστώ, είπε. Άρα έχεις ακόμα επαφή με την πραγματικότητα.

–Δεν είμαι και τόσο σίγουρος, μουρμούρισα.

–Αφού έχεις το κουράγιο να κάνεις πνεύμα, είσαι μια χαρά, είπε.

–Ναι, μια χαρά...

Το μυαλό μου ξεμούδιαζε σιγά-σιγά. Άθλιο συναίσθημα.

Με άγγιξε πάλι στον ώμο.

–Είδα τι έγινε, είπε μαλακά. Ήταν μια κακή συγκυρία. Βλέπεις δεν σε αναγνώρισε, όταν της ζήτησες να χορέψετε...

Ευτυχώς που ήταν σκοτεινά και δεν με είδε να κοκκινίζω.

–Δίκιο είχε, δεν την αδικώ, είπα.

–Αλλά σε πείραξε.

Δεν απάντησα.

–Και είναι φυσικό, συνέχισε η Λία. Όμως, όταν το κατάλαβε, ένιωσε κι αυτή πολύ άσχημα. Αλήθεια σου λέω.

Μάλιστα.

–Δεν πειράζει, είπα. Συμβαίνουν αυτά –σε μερικούς πιο συχνά από άλλους.

Σηκώθηκε.

–Πάμε μέσα; Θα μας ψάχνουν...

Εμένα ποιος;

Κατάφερα να σηκωθώ χωρίς να φανεί πως τα γόνατά μου έτρεμαν ακόμα.

–Εγώ λέω να πηγαίνω σιγά-σιγά, είπα. Δεν έχω και τόσο καλή διάθεση.

–Κρίμα δεν είναι να χαλάσει η βραδιά σου από μια κουτή παρεξήγηση, είπε.

Κοντοστάθηκα.

–Στο πάρτυ δεν ήρθα για την Αλεξάνδρα, είπα με όσο κουράγιο μου απέμενε. Ήρθα για σένα.

–Για μένα!

–Ναι. Για να σου πω πως έριξα το νόμισμα στη Fontana di Trevi, όπως μου ζήτησες.

Γέλασε.

–Και τι ευχήθηκες;

–Τίποτα. Δική σου ήταν η ευχή, οπότε εσύ θα το κάνεις, εγώ ήμουν απλώς ο ταχυδρόμος.

–Δεν ήξερα πως μπορεί να γίνει αυτό...

–Όλα γίνονται.

Γέλασε πάλι, πλησίασε, πέρασε το μπράτσο της κάτω από το δικό μου και με παρέσυρε προς τον κήπο.

–Πάμε να χορέψουμε, είπε. Μου τα λες εκεί.

Έπαιζε ένα μπλουζ. Ο κήπος γεμάτος χορευτές. Προστεθήκαμε κι εμείς... Κρατώντας τις αποστάσεις... Ένα ρεζιλίκι μου έφτανε γι' απόψε. Αν δεν ήταν αυτό το τόσο γνώριμο πια άρωμα, από γιασεμί... ή ήταν βιολέτα;... Τη ρώτησα –μήπως ήξερα αν θα 'χα ξανά την ευκαιρία;

–Γιασεμί, είπε γελώντας. Σου αρέσει;

–Πάρα πολύ... Και σε σένα ταιριάζει αφάνταστα.

Χαμογέλασε, με κοίταξε, κάτι πήγε να πει, αλλά ένας μαντράχαλος της Έκτης κατέφθασε φουριόζος και πέρασε το μπράτσο του κτητικά γύρω από τη μέση της.

–Το πάρτυ είναι μούφα, της είπε αγνοώντας με παντελώς. Κανονίσαμε με τα παιδιά να κατεβούμε στην «Αθηναία»...

–Τώρα;

–Ναι, πριν μας πάρει είδηση ο Ντίνος... Σου 'φερα την τσάντα σου.

Εγώ είχα ξεχαστεί παραπλεύρως, μουγκός μάρτυρας μιας δεύτερης, απανωτής νίλας σε τόσο απελπιστικά μικρό διάστημα! Εντωμεταξύ είχαν καταφθάσει άλλα δυο ζευγάρια –μία από τις κοπέλες ήταν η Αλεξάνδρα (τέλεια!)– και κανόνιζαν τις λεπτομέρειες της απόδρασης. Ήταν φανερό πως δεν είχα πια καμιά δουλειά εδώ πέρα και πως το περισσότερο που θα μπορούσα να ελπίζω θα ήταν να εξαφανιστώ διακριτικά, χωρίς να με πάρει κανείς χαμπάρι –πράγμα που φαινόταν εξαιρετικά εύκολο.

Αλλά...

Ένα χέρι στον ώμο μου, με σταμάτησε στο δεύτερο κιόλας βήμα. Η Λία; Θα μου ζητούσε να πάω μαζί τους; Κι ο μαντράχαλος με τους γαιδουρινούς τρόπους; Μισοστράφηκα με ελπίδα και βρέθηκα αντιμέτωπος με την... ωραία Αλεξάνδρα.

Είχε πάρει μια έκφραση απολογητική.

–Κοίτα... Συγγνώμη για πριν... Δεν σε αναγνώρισα μέσα στη φασαρία, είπε.

Προσπαθώντας να κρύψω την απογοήτευσή μου κούνησα το κεφάλι μου χαμογελώντας.

–Δεν πειράζει, το καταλαβαίνω, είπα. Άλλωστε δίκιο είχες, δεν γνωριζόμαστε.

Έκανε έναν μορφασμό απολογίας.

–Τι θα πει αυτό... στο ίδιο σχολείο πάμε... Κάθε μέρα βλέπόμεστε... Όμως, ειλικρινά, δεν είχα την παραμικρή πρόθεση να σε προσβάλω.

–Δεν υπάρχει πρόβλημα..., ξεκίνησα να λέω, αλλά με διέκοψε ο συνοδός της που ήρθε να την παραλάβει.

–Έλα χρυσό μου κορίτσι, τώρα βρήκες να πιάσεις κουβέντα; της κάνει.

Μου ρίχνει μια στραβή ματιά, έτοιμος να με σιχτιρίσει που τους καθυστερούσα, αλλά αναγνωρίζοντάς με (αυτός τουλάχιστον με αναγνώρισε!) μου σκάει χαμόγελο.

–Τι γίνεται, αθληταρά, το ρίξαμε στη νυχτερινή ζωή και τις καταχρήσεις; μου κάνει.

–Ε, όλα χρειάζονται, απάντησα εγώ στο ίδιο πνεύμα (η καρδούλα μου το 'ξερε!). Ξενύχτια, ποτά, χαρτιά γυναίκες... Κραιπάλη.

Ο τύπος γέλασε (κάπως ψεύτικα;).

–Κάνα καλό ρεκόρ τώρα τελευταία; ρώτησε.

–Μεγάλη ρέντα! κατάφερα να κάνω πνεύμα (τρομάρα μου!). Έχω βαρεθεί να κερδίζω πια...

–Δεν πειράζει, θα χάνεις φαίνεται αλλού, είπε ο βιαστικός κι αρπάζοντας την Αλεξάνδρα από το μπράτσο την παρέσυρε προς την κατεύθυνση των άλλων ζευγαριών που απομακρύνονταν.

Στάθηκα και τους κοίταξα να χάνονται στο σκοτάδι με την ελπίδα πως, έστω την τελευταία στιγμή, η Λία θα στρεφόταν... Δεν στράφηκε.

Πήγα να βρω μια απόμερη καρέκλα να σωριαστώ και δεν κουνήθηκα από κει ολόκληρο το βράδυ.

Επιστρέφοντας στο σπίτι παρατήρησα πως η πράσινη πινέζα είχε εξαφανιστεί από το ασανσέρ. Ξαφνιάστηκα συλλαμβάνοντας με στον καθρέφτη να χαμογελάω.

Παραλλαγές στον Νόμο του Μέρφου

Το πάρτυ του Ντίνου μου έδωσε ένα ακόμη σημαντικό μάθημα, που αν και αρκετά οδυνηρό, είχε κάποια χρησιμότητα –έβαλε τα πράγματα στη σωστή τους θέση και με βοήθησε να δω το τοπίο στη σωστή του προοπτική κι όχι όπως θα 'θελα εγώ να είναι. Καλά τα όνειρα, αλλά όταν έρχεται η πραγματικότητα και σε πλακώνει στις φάπες δεν έχεις άλλη επιλογή από το να ξυπνήσεις –με όποιο κόστος. Αξίζει τον κόπο όμως να ζήσει κανείς μια τέτοια ζωή, χωρίς αυταπάτες;

Μ' έπιασε μια μελαγχολία περίεργη. Για μια ακόμη φορά αποτραβήχτηκα και κλείστηκα στο καβούκι μου. Προπόνηση, σπίτι, διάβασμα, σχολείο –μ' αυτή τη σειρά προτεραιότητας. Τα ρολά κατεβασμένα.

Η μόνη παρασπονδία στην καλογερική μου τάση ήταν η ραψωδία της πράσινης πινέζας. Η πολύτιμη κυρία Λίτσα δεν ενέπιπτε φυσικά στις διατάξεις περί αυστηρής ιδιώτευσης, που ο ίδιος είχα θεσπίσει για τον εαυτό μου. Οι συναντήσεις μας είχαν βέβαια λιγοστεύσει, γιατί φαίνεται πως η σχέση με τον «εξάαιρετο διπλωμάτη» σοβάρευε και κάτι μου 'λεγε πως η στιγμή της τελικής αυλαίας πλησίαζε, αλλά όσο υπήρχε κάτι ήταν κι αυτό.

Όμως...

Σου έχει τύχει να παίζεις πόκα και να σου 'ρχεται φουλ του άσσου, να τα βάζεις όλα μέσα, και να βγαίνει ο άλλος –ο άσχετος, από το πουθενά– με καρέ της ντάμας και να τα μαζεύει όλα από το τραπέζι; Αν σου έτυχε τότε ξέρεις καλά το συναίσθημα.

Κοντά δέκα το βράδυ, στο κρεβάτι της κυρίας Λίτσας, να σιγοκουβεντιάσουμε χαλαρώνοντας, μετά από μια σειρά εξαιρετικά πετυχημένων γυμναστικών επιδείξεων, όταν χτυπάει το κουδούνι της πόρτας της.

–Θεέ μου, ο Επαμεινώνδας! φωνάζει αυτή αλαλιασμένη, σαλτάροντας από το κρεβάτι σαν το κορίτσι-λάστιχο.

–Μπορεί να ’ναι η θυρωρός..., πρότεινα μουδιασμένα –αλλά δεν το πολυπίστευα.

–Τέτοια ώρα;!!! φωνάζει ψιθυριστά η κυρία Λίτσα ενώ έψαχνε για τη ρόμπα της.

–Ρώτα χωρίς ν’ ανοίξεις, τη συμβούλεψα....

Και το κουδούνι να χτυπάει δαιμονισμένα.

–Ποιος είναι; φωνάζει η κυρία Λίτσα με φωνή που άγγιζε τα όρια της υστερίας.

–Άνοιξε, μωρή πουτάνα και ξέρω πως είσαι μέσα με γκόμενο, έρχεται η οργίλη απάντηση απ’ έξω συνοδευόμενη από απαυωτά γρονθοκοπήματα στην άτυχη πόρτα.

–Ο... Επαμεινώνδας, με πληροφορεί ξέψυχα η Λίτσα, έτοιμη να λιγοθυμήσει.

–Ο λεπτός και κοσμοπολίτης διπλωμάτης; δεν μπόρεσα να μην παρατηρήσω εγώ, παρά το εξαιρετικά κρίσιμο της κατάστασης.

–Μάζευτα.... μάζευτα..., μου κάνει η γυναίκα τελείως τρελαμένη τώρα.

Και προς την πόρτα, που ο Επαμεινώνδας εξακολουθούσε να κοπανάει με μανία:

–Μια στιγμή... Είμαι στο μπάνιο... Έρχομαι...

Για να εισπράξει μερικά γαλλικά ακόμα...

–Απ’ τον φωταγωγό..., μου λέει η αλλόφρων Λίτσα σπρώχνοντάς με προς το μπάνιο. Γρήγορα... Γρήγορα... Θα σπάσει την πόρτα.... Ρεζίλι γίναμε στην πολυκατοικία... Θεέ μου, τι ήταν αυτό απόψε!....

Ίσα που κατάφερα να φορέσω το σλιπάκι... Τα άλλα τα έσπρωξε η «μοιχαλίδα» κάτω από το κρεβάτι...

–Γρήγορα...

–Άνοιξε μωρή ξεσκισμένη πουτανάρα του κιαρατά!.... (ο διπλωμάτης)...

Βρέθηκα στον φωταγωγό, γραπωμένος στη φαρδιά σωλήνα της αποχέτευσης, που διέτρεχε το μίζερο κουβούκλιο καθέτως, ως τα υπόγεια, ενώ η κυρία Λίτσα έκλεινε το παραθυράκι του μπάνιου στα μούτρα μου φωνάζοντας προς τον απατημένο εραστή “Τώρα... τώρα... έρχομαι...”.

Τώρα αυτή ερχόταν, αλλά εγώ τι έκανα; Να μείνω εκεί με κίνδυνο να με ανακαλύψει ο καχύποπτος Επαμεινώνδας αποκλειόταν. Μόνη λύση ήταν να γλιστρήσω προς τα κάτω και να ελπίσω ότι η μάνα μου θα 'χε αφήσει, κατά τη συνήθειά της, το παραθυράκι του μπάνιου μισάνοιχτο («για ν' αερίζεται»), ώστε να μπορέσω να τρυπώσω, σαν τον κλέφτη. Με την ψυχή στο στόμα, χρησιμοποιώντας τις εξοχές των ενώσεων της κεραμικής σωλήνας σαν στήριγμα άρχισα την κατάβαση. Από πάνω γινόταν ο κακός χαμός. Η κυρία Λίτσα είχε ανοίξει του μαινόμενου διπλωμάτη κι έκαναν Ανάσταση! Δεν ήταν μόνο που κινδύνευα να σκοτωθώ, έπρεπε να κάνω και γρήγορα, μήπως και του 'κοβε του Επαμεινώνδα να ελέγξει τον φωταγωγό. Ευτυχώς η αποχέτευση ήταν στέρεα και η απόσταση μικρή, κι ακόμα πιο ευτυχώς βρήκα το παραθυράκι του μπάνιου μας μισάνοιχτο. Έτσι, κατάφερα να τρυπώσω στο σπίτι σώος και αβλαβής. Η μάνα μου –άλλο ευτυχώς– είχε κοιμηθεί και δεν πήρε είδηση το δράμα που διαδραματιζόταν πάνω από το κεφάλι της με (ακούσιο) πρωταγωνιστή τον γιόκα της.

Βέβαια η κυρία Λίτσα δεν το απέφυγε το βούκινο που φοβόταν. Ειδικά τα «χορίτσια», που έρχονταν για το καθιερωμένο κουμκανάκι στις μάνας μου, της είχαν στήσει δίκη κανονική. Και να δεις που η πιο ένθερμη κατηγορός της ήταν η... άσπιλη Φωφώ!

Κανόνισα να συναντήσω την παράνομη αγαπημένη και σύνενοχο εν αμαρτίαις «τυχαία» την επομένη στο ασανσέρ, όπως επέστρεφε από τη δουλειά της. Φορούσε μαύρα γυαλιά κι όταν τα μισοκατέβασε είδα πως το αριστερό της μάτι ήταν χρώματος μπλαβί. Φαίνεται πως ο εκλεπτυσμένος διπλωμάτης δεν χωράτευε.

–Τέρμα, μου σφύριξε καθώς το ασανσέρ ανέβαινε. Τέρμα πέρα για πέρα.

Και δεν εννοούσε βέβαια τη σχέση της με τον Επαμεινώνδα.

Έτσι η πράσινη πινέζα εξαφανίστηκε δια παντός.

Ευτυχώς υπήρχε πάντα η Φωφώ, που μπορεί να ήταν κάπως δεύτερης διαλογής, αλλά μπροστά στο τίποτα ήταν μια κάποια λύση (που θα 'λεγε κι ο Καβάφης). Ή τουλάχιστον έτσι νόμιζα.

Αλλά...

Στην πρώτη χρούση που έκανα με περίμενε άλλη μια δυσάρεστη έκπληξη.

–Αν το πάρει είδηση η μάνα σου μετά εμένα ν' ανοίξει η γης να με καταπιεί, μου το ξέκοψε.

–Μα πώς θα το μάθει; διαμαρτυρήθηκα.

–Α, δεν ξέρω... Ο διάολος έχει πολλά ποδάρια! Δεν είδες τι έπαθε η από πάνω τις προάλλες;

Αν είδα λέει!

Οπότε κι από εδώ... τέλος εποχής. Τίποτα δεν διαρκεί για πάντα και ιδιαίτερα τα καλά πράγματα, δεν είπαμε;

Κι εκεί που σκεφτόμουν (και γελούσα από μέσα μου) «Τι άλλη αναποδιά μπορεί να μου συμβεί;», μια μοχθηρή θεότητα από κει πάνω –ή από κει κάτω– ανέλαβε να μου απαντήσει με τον πλέον εύγλωττο τρόπο. Ο οποίος, όταν εφαρμόζεται στις ανθρώπινες σχέσεις, μόνο ανώδυνος δεν είναι.

Είχαμε κανονίσει να βρεθούμε στο Κολωνάκι. Ο καιρός καλοκαιρινός ακόμα κι ο κόσμος απολάμβανε το βραδινό του απεριτίφ στα τραπεζάκια των καφέ της Πλατείας.

Με το που την αντίκρισα κατάλαβα αμέσως ότι κάτι συνέβαινε. Αλλιώςτικη μου φάνηκε... Δεν μπορούσα να το προσδιορίσω, αλλά κάτι... κάτι δεν μου πήγαινε καλά. Κάτι δεν μου πήγαινε καθόλου καλά.

Είχαμε να ιδωθούμε πριν φύγω για τη Ρώμη. Μιλούσαμε βέβαια στο τηλέφωνο, αλλά αλλιώς είναι να έχεις τον άλλο απέναντί σου. Μου μίλαγε και καθόμουν στα κάρβουνα.

Κάποια στιγμή πέρασαν από μπροστά μας πιασμένες αγκαζέ η Λία με την Αλεξάνδρα. Με είδαν, μου χαμογέλασαν και χαιρέτησαν προσπερνώντας. Λίγο πιο πέρα η Λία μισοστράφηκε και μου χαμογέλασε ξανά.

Δεν της ξέφυγε το παραμικρό.

–Ο Χριστός κι ο Απόστολος! αναφώνησε θεατρικά. Δικές σου είναι αυτές οι μοντέλες;

–Τι δικές μου;..., μουρμούρισα. Ούτε να με φτύσουν...

–Άμα είναι έτσι το φτύσιμο, να καθίσω να με φτύσουν κι εμένα, είπε γελώντας. Κολλήσαμε μέλια! Ειδικά η βυζού μόνο που δεν ήρθε να σε απαγάγει.

–Απ’ το σχολείο είναι, είπα άβολα. Τελειόφοιτες. Μια καλημέρα έχουμε...

–Για πες... για πες...

–Δεν υπάρχει κάτι να πω. Αυτό είναι όλο.

–Δεν μπορεί. Εγώ ένιωσα ηλεκτρισμό. Ποια από τις δυο είναι το... πρόσωπο; Η βυζού, ε;

–Τι μου λες τώρα! διαμαρτυρήθηκα. Σιγά μην γυρίσουν να κοιτάξουν εμένα! Είναι τελειόφοιτες λέμε. Καβαλημένα καλάμια. Νομίζουν ότι ο κόσμος τους ανήκει.

Με αγνόησε.

–Έχουμε προχωρήσει δηλαδή ή ακόμα βρισκόμαστε στις αναγνωριστικές κινήσεις; ρώτησε.

–Δεν μ’ ακούς!..., αναστέναξα.

–Επειδή δεν σ’ ακούω γι’ αυτό και βγάζω τα δικά μου συμπεράσματα.

–Τα οποία είναι λάθος.

–Οπότε στις βολιδοσκοπήσεις βρισκόμαστε ακόμα, συμπεράνε.

–Σχας γάϊδαρο!

–Πώς τη λένε;

–Λία, είπα πριν αντιληφθώ την παγίδα που μου έστησε.

Έβαλε τα γέλια.

–Εγώ πάντως εγκρίνω, είπε.

–Δόξα τω θεώ!

Ξαφνικά μ' αγκάλιασε κι έγειρε το κεφάλι της στον ώμο μου –περιπαθώς. Είχα μείνει στήλη άλατος.

–Έχουν καθίσει απέναντι, με παρέα, με πληροφόρησε συνωμοτικά. Ας τις κάνουμε να ζηλέψουν λίγο...

–Λες ν' αρχίσουμε να φιλιόμαστε;...

Γέλασε.

–Κάτσε καλάααα! είπε. Εκδούλευση σου κάνω.

–Μακάρι πάντα έτσι, αναστέναζα.

–Μην αρχίσει πάλι τα δικά σου...

–Άσε με να το ευχαριστηθώ, είπα γελώντας. Συνέχισε εσύ να παριστάνεις την ερωτευμένη, καλά το πας.

–Εσύ, έτσι σαν κούτσουρο θα κάθεσαι; με αποπήρε (δήθεν). Θα νομίσουν πως σου την πέφτω κι ότι δεν θες. Ρεζίλι θα γίνω.

Την αγκάλιασα από τους ώμους.

–Έτσι;

–Κάπως καλύτερα, είπε.

Για λίγο μείναμε σιωπηλοί. Ήταν μια άβολη σιωπή. Δεν συνηθίζαμε βλέπεις τέτοιες τρυφερότητες. Ούτε γι' αστείο, όπως τώρα.

Ξαφνικά έβαλε τα γέλια.

–Ε, ρε, και να μας έβλεπε κανένας Μηνάς από καμιά μεριά έτσι! είπε.

Πάγωσα.

–Μηνάς;...

–Α, ναι, δεν σου είπα... Είναι ένα παιδί που βγαίνουμε μαζί εδώ και λίγο καιρό.

Ορίστε το «διαφορετικό» που είχα διακρίνει πάνω της. Ορίστε και τα «καλά μαντάτα»!

Κατάφερα να παραμείνω σιωπηλός.

—Θα έρθει να με πάρει από εδώ αργότερα, είπε. Έχουμε κανονίσει...

Όλο και καλύτερα!

—Εντάξει.

—Δεν σε πειράζει, ε;

—Όχι, τι να με πειράζει;

—Θα έχετε την ευκαιρία να γνωριστείτε. Του έχω μιλήσει ένα σωρό φορές για σένα.

—Και τι του είπες;

Τραβήχτηκε από την αγκαλιά μου και με κοίταξε μ' ένα χαμόγελο που δεν θα ξεχάσω ποτέ.

—Ότι ίσως να είσαι ο άνθρωπος στον κόσμο που μ' αγαπάει περισσότερο από κάθε άλλον, είπε.

Και δεν μπορούσα να καταλάβω αν αστειευόταν ή αν μιλούσε σοβαρά.

—Αλλά... με τρόπο ανυπόφορα κτητικό, συμπλήρωσε γελώντας.

Ο Μηνάς απεδείχθη Εγγλέζος στο ραντεβού του. Και ήταν μια αποκάλυψη!

Ένα κοντό πράγμα, στραβοχυμένο, με αντιπαθητική φάτσα, αραιά κοκκινωπά μαλλιά κι άθλια δόντια, δεν σε κοίταζε ποτέ στα μάτια και η φωνή του ήταν εξαιρετικά εκνευριστική. Κατάλαβα αμέσως ότι είχα να κάνω μ' ένα άτομο συμπλεγματικό —κι ως εκ τούτου κακό.

Τέντωσα το ανάστημά μου ως εκεί που πήγαινε καθώς σηκώθηκα να τον χαιρετήσω (είχε τη γλοιώδη χειραψία που περίμενα να έχει) κι αυτό έκανε το κοντράστ ανάμεσά μας ακόμα πιο χτυπητό. Η ατμόσφαιρα ήταν τεταμένη ως εκεί που δεν έπαιρνε άλλο. Ο τύπος με αντιπάθησε ακαριαία κι ενστικτωδώς.

—Θα σου 'λεγα να 'ρχόσουν μαζί μας, αλλά έχουμε κανονίσει με κάτι φίλους, είπε.

–Μην ανησυχείς κι έχει εκλεκτή παρέα στα περίξ, είπε Εκείνη δείχνοντας με το κεφάλι της προς τη Λία και την Αλεξάνδρα.

Καληνυχτιστήκαμε χωρίς περαιτέρω διαδικασίες.

Την είχα χάσει οριστικά.

* * *

Το τέταρτο χτύπημα της Μοίρας ήρθε από εκεί που δεν το περίμενα. Τράβηγμα στον δεξί μηριαίο δικέφαλο κατά τη διάρκεια της προπόνησης.

Είχα πάθει κι άλλοτε τραβήγματα, αλλά ως τώρα ήταν ακριβώς αυτό: τραβήγματα μυϊκά. Αυτή τη φορά το «τράβηγμα» ήταν θλάση. Που θα πει πως θα έχανα προπονήσεις τουλάχιστον δυο βδομάδων.

Θεραπεία; Ο θεός και η Φύση.

Ο Σύλλογος δεν διέθετε ούτε γιατρό, ούτε τα μέσα για να με στείλει σε ειδικό φυσιοθεραπευτή. Οπότε τι κάνουμε; Κάνουμε υπομονή κι ελπίζουμε τα πράγματα να μπουν στη θέση τους από μόνα τους.

Πάλι καλά που δεν έτυχε σε περίοδο αγώνων.

Εκείνο που μου έκανε εντύπωση όμως ήταν ότι σε όλη τη διάρκεια της «ανάρρωσης» μου για τον σύλλογο έπαψα να υπάρχω. Κανείς δεν ασχολιόταν μαζί μου. Ούτε οι «παράγοντες», που έσπευδαν να φωτογραφηθούν παρά το πλευρό μας στις επιτυχίες, ούτε οι προπονητές. Και καλά, από τον Ψύλλα δεν περίμενα διαφορετική συμπεριφορά, αλλά από τον κύριο Στάθη;!...

–Κάνε μερικά χαλαρωματάκια, μου έλεγε αδιάφορα όταν άρχισα να πατάω στίβο πάλι και με ξεχνούσε.

Ώσπου να μπορέσω να μπω και πάλι προοδευτικά στο κανονικό πρόγραμμα ένιωθα όπως ακριβώς τον πρώτο μου καιρό εδώ πέρα –αποπαιδί.

Το όλο σκηνικό δεν ήταν φυσικά παρά ένα πρελούδιο, μια πρόγευση για ότι πολύ αργότερα θα επακολουθούσε. Εκείνη τη στιγμή όμως δεν έδωσα πολύ σημασία. Ναι, στενοχωρήθηκα, αλλά πίστεψα πως ήταν η υπερβολική μου ευαισθησία που τα

παρουσίαζε έτσι, η πραγματικότητα όφειλε να είναι διαφορετική.

* * *

Μου χρειαζόταν επείγοντως να ξορκίσω την κακοτυχιά –κι επέλεξα τον χειρότερο τρόπο!

Δεν είχα ξεχάσει ούτε τα σχόλια Εκείνης την περίφημη βραδιά «του Μηνά» στο Κολωνάκι, ούτε το τελευταίο χαμόγελο της Λίας. Καταλάβαινα πως το περιστατικό εκείνο ούτε καν ένδειξη ενδιαφέροντος δεν ήταν, αλλά από την άλλη, αθροίζοντας τις «καλές στιγμές» ήθελα να πιστεύω πως ίσως, στην τελική, να είχα μια κάποια πιθανότητα επιτυχίας –γιατί όχι; Εδώ ολόκληρη κυρία Λίτσα καταφέραμε να σαγηνεύσουμε και δεν θα κατορθώναμε να κερδίσουμε την εύνοια (έστω) ενός φαινομενικά άπειρου κοριτσιού;

Κατέστρωσα το σχέδιο μου προσεκτικά. Μέσω του Ντίνου, που ήταν πάντα καλά πληροφορημένος, έμαθα πότε και πού είχε μάθημα αγγλικών και φρόντισα «όλως τυχαίως» να περνάω από εκεί καθώς σχόλαγε, αργά ένα απόγευμα. Αν ξαφνιάστηκε που με είδε δεν το έδειξε. Χαμογέλασε, χαμογέλασα, χαιρετηθήκαμε.

–Να σε συνοδεύσω; πρότεινα.

–Αν δεν έχεις τίποτα καλύτερο να κάνεις...

–Δεν έχω.

–Τότε συνόδευσε με.

Περπατήσαμε για λίγο σιωπηλοί. Υπήρχε αμηχανία.

Με ρώτησε πώς πάει ο αθλητισμός. Της είπα ότι βρισκόμασταν σε περίοδο χειμερινής προετοιμασίας. Πάει κι αυτό το θέμα.

Κάποια στιγμή έβαλε τα γέλια.

–Δεν βρέθηκες εδώ τυχαία, έτσι δεν είναι; είπε.

Αποφάσισα να το ρισκάρω.

–Όχι, παραδέχτηκα. Ήλπιζα να σε δω...

–Μάλιστα.

–Είναι κακό; ρώτησα.

–Κακό δεν είναι, αλλά μήπως να μου εξηγήσεις το γιατί, ώστε να καταλάβω καλύτερα;...

–Μου αρέσει η συντροφιά σου..., ξεκίνησα να λέω.

–Η συντροφιά μου ή εγώ;

Δεν θα ήταν καθόλου εύκολο, το διαισθανόμουν.

–Εσύ, είπα. Αυτό δεν σημαίνει όμως...

–Και καλά κάνει και δεν σημαίνει, με διέκοψε. Γιατί πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ένα πράγμα. Δεν μ' ενδιαφέρει να κάνω σχέση. Έχω σχέση. Δεν είναι κάτι μόνιμο, αλλά μπορεί να γίνει. Δεν λέω ότι δεν με κολακεύει το ενδιαφέρον σου. Με κολακεύει και πολύ μάλιστα, αλλά δεν υπάρχει περίπτωση... Μην το πάρεις στραβά σε παρακαλώ, ήθελα όμως να είμαι έντιμη μαζί σου για να μην κάνεις λάθος σκέψεις.

Άλλη μια μεγαλοπρεπέστατη χυλόπιτα για τη συλλογή μου!

–Δεν είχα τέτοια πρόθεση, προσπάθησα αδέξια να αμυνθώ. Νόμισα πως ίσως μπορούσαμε να κάνουμε παρέα.

–Γιατί; Έχουμε τίποτα κοινό;

–Πού να ξέρω και πού να ξέρεις; αγανάκτησα. Δεν γνωρίζομαστε καν.

Με κοίταξε και χαμογέλασε.

–Κι αν είχαμε –κοινά σημεία σύγκλισης εννοώ– θα τα βρισκαμε κάνοντας παρέα;

–Έτσι δεν κάνουν οι άνθρωποι;

Εξακολουθούσε να χαμογελάει.

–Φίλοι δηλαδή; είπε. Αυτό μου λες;

–Ναι...

–Δεν το λες με μεγάλη σιγουριά...

–Δεν το λέω με σιγουριά, γιατί κανείς δεν μπορεί να είναι σίγουρος γι' αυτά τα πράγματα.

–Που θα πει ότι μπορεί να ξεκινούσαμε σαν φίλοι, αλλά κάποια στιγμή, στην πορεία, να μου την πέσεις κανονικά. Μα αυτά ακριβώς τα μπλεξίματα είναι που σου λέω ότι δεν χρειάζομαι.

–Καταλαβαίνω.

Με κοίταξε ξαφνιασμένη.

–Ναι, αναστέναξα. Και το χειρότερο είναι ότι δεν μπορώ να σου εγγυηθώ πως δεν θα συμβεί έτσι. Το σίγουρο είναι ότι δεν θα «σου την πέσω», όπως λες. Δεν μπορώ όμως να σου δώσω τον λόγο μου ότι κάποια στιγμή δεν θα σ' ερωτευθώ. Και δεν το μπορώ γιατί ξέρω ότι είναι πολύ εύκολο να γίνει. Και μετά... τι θα με κάνεις; Θα με παρηγορείς για το κακό που με βρήκε; Όχι, έχεις δίκιο.

Δεν απάντησε αμέσως. Είχε συνοφρυωθεί.

–Είναι πολύ έντιμο αυτό που κάνεις, είπε τέλος. Πολύ αντρίκειο και πολύ ώριμο.

Νά την πάλι η ωριμότητα! Μα τι διάολο να την κάνω τη ρημάδα την ωριμότητα πια! Να ερωτευθώ πασχίζω και να μ' ερωτευθούν. Γιατί είναι αυτό τόσο δύσκολο;

–Συγγνώμη που σ' ενόχλησα, είπα. Δεν θα ξανασυμβεί.

Με κοίταξε χαμογελώντας.

–Μ' αρέσει πολύ ο τρόπος που σκέφτεσαι, είπε. Κρίμα που δεν μπορούμε να είμαστε τουλάχιστον φίλοι.

–Ναι, ίσως να είναι κρίμα, παραδέχτηκα μελαγχολικά.

Είχαμε φτάσει σπίτι της.

–Γεια, είπε.

–Αντίο, απάντησα.

Άλλο ένα αντίο. Άλλη μια αποτυχία στις τόσες που είχα ήδη συλλέξει.

* * *

Έγινε και κάτι κουφό. Η «Αθλητική Πρωτοχρονιά» ήταν ένα περιοδικό που έβγαινε ετησίως και περιείχε λίστες των εκατό καλύτερων επιδόσεων κατ' αγώνισμα. Με είχαν συμπερι-

λάβει στα 200 με κείνο το 22:8 των εφηβικών, αλλά και στα 100 με το 11:2 της πρόκρισης για την Ιταλία καθώς και στα 400 με το 50:1. Σκέψου ποιο ήταν το επίπεδο του ελληνικού στίβου τότε!

* * *

Πάντα διάβαζα πολύ. Όχι του σχολείου φυσικά, τα άλλα. Μου άρεσαν τα βιβλία και με ταξίδευαν. Μ' έκαναν να ξεχνάω το παρόν, όταν αυτό γινόταν αφόρητο και μ' έπνιγε. Τώρα αυτή μου η συνήθεια βγήκε και πάλι στην επιφάνεια, όχι σαν απόλαυση, αλλά σαν θεραπεία. Καθόμουν με τις ώρες, μετά την προπόνηση, κι ως αργά τη νύχτα αφηνόμουν στη δύναμη της πέννας των μεγάλων μαστόρων της κλασικής λογοτεχνίας, να με πάρει μακριά από εδώ, να ξεχαστώ.

Τα βιβλία και η μουσική. Βάγκνερ και Σοπέν. Κι έκλεινα όλα τα άλλα απέξω.

Είχα ένα προαίσθημα. Ότι αυτή εδώ θα ήταν η φυσική μου κατάσταση σ' ολόκληρη τη ζωή μου. Εκτός κι αν... Εκτός κι αν γινόταν ένα θαύμα. Από τα μεγάλα. Εκείνα που δεν προκύπτουν ποτέ.

Εντός, Εκτός κι επί τα Αυτά

Ο Μηνάς είχε εκφράσει την εύλογη απορία: «Γιατί δεν βγαίνουμε ποτέ όλοι μαζί;». Και την είχε εκφράσει υπό μορφήν τελεσίγραφου. Εκείνη ανέλαβε την υποχρέωση να μου το μεταφέρει.

–Να σου το εξηγήσω, αφού το θέλεις, της απάντησα. Είχα την εντύπωση πως θα το καταλάβαινες από μόνη σου, αλλά βλέπω ότι αυτό δεν συμβαίνει. Ας το ξεκαθαρίσουμε λοιπόν. Ο εν λόγω Μηνάς είναι δική σου επιλογή, όχι δική μου. Εγώ δεν θα τον διάλεγα ποτέ για φίλο. Η δική μου επιλογή είσαι εσύ. Κι αν δεν μπορώ να σε βλέπω μόνη σου, ας μην σε βλέπω καθόλου. Τόσο απλό.

–Τόσο απλό!!!;;;

–Ναι, τόσο. Είμαστε ελεύθεροι ακριβώς επειδή μπορούμε να διαλέγουμε τους ανθρώπους που μας ταιριάζουν στη ζωή μας.

–Οπότε... εσύ διαλέγεις σωστά κι εγώ λάθος...

–Δεν είπα αυτό. Είπα ότι δεν έχουμε το ίδιο κριτήριο.

–Παραδέξου ότι τον Μηνά δεν τον πας με τίποτα, φώναξε εκνευρισμένη.

–Αυτό είναι αλήθεια, ομολόγησα. Απολύτως.

–Γιατί;

–Θα μπορούσα να σου μιλάω μια ώρα, παραθέτοντας χιλιάδες λόγους, είπα. Θα αναφερθώ σε έναν μόνο και σε παρακα-

λώ προσπάθησε να μην το πάρεις στραβά. Είναι λίγος για σένα. Πολύ λίγος. Ελάχιστος.

–Είχες πει κάποτε ότι για σένα όλοι θα μου έπεφταν λίγοι.

–Ναι, αλλά τούτος εδώ ξεπερνάει κι αυτό το όριο, είπα. Πα-
ραείναι λίγος.

–Αυτός μου έτυχε.

–Οι άνθρωποι δεν μας τυχαίνουν. Τους διαλέγουμε.

–Αυτός ενδιαφέρθηκε... Κι ενδιαφέρθηκε σοβαρά.

–Αν το «σοβαρό ενδιαφέρον» είναι αυτό που σε απασχολεί έχει καλώς. Πες μου όμως, με το χέρι στην καρδιά, ότι ποτέ δεν έκανες όνειρα για μια σχέση αλλιώςτικη... που θα σ' έκανε να ονειρεύεσαι.

–Σαν αυτή που ψάχνεις εσύ;

–Άσε με εμένα.

–Όχι, δεν σ' αφήνω. Γιατί μ' αυτές σου τις ιδέες βρίσκεσαι μόνος, χωρίς κανέναν δίπλα σου. Κι αν δεν βάλεις νερό στο κρασί σου, έτσι θα σε πάει επ' άπειρον.

–Καλύτερα αυτό παρά το «περίπου», το «σχεδόν» και το «ίσως».

–Το λες επειδή δεν είσαι γυναίκα.

–Το λέω επειδή σε ό,τι αφορά τα αισθήματα δεν έχουμε δικαίωμα να κάνουμε εκπτώσεις. Θα το πληρώσει όποιος το κάνει μια μέρα και το κόστος θα είναι δυσανάλογο του όποιου «βολέματος». Το είδα στους γονείς μου, το βλέπω γύρω μας.

–Κατά την άποψή σου λοιπόν εγώ συμβιβάζομαι.

–Πες μου ότι είσαι ερωτευμένη μ' αυτόν τον ανεκδιήγητο και τα παίρνω όλα πίσω.

Έπεσε μια παγερή σιωπή. Ένωθα το θυμό της να κάνει τον αέρα γύρω μας να πάλλεται. Ήταν θυμωμένη, γιατί ήξερε πως, για μια φορά, είχα δίκιο και δεν είχε κανένα απολύτως επιχείρημα για να μ' αντικρούσει.

–Καταλαβαίνεις ότι κάτω απ' αυτές τις συνθήκες δεν θα βλέπόμεστε συχνά, είπε τέλος.

–Δική σου η επιλογή, αναστέναξα. Εγώ εδώ θα είμαι, για όποτε με χρειάζεσαι.

Μου έριξε ένα σκοτεινό βλέμμα.

–Είσαι ξεροκέφαλος, είπε.

–Μόνο όταν ξέρω πως έχω δίκιο.

–Και στην περίπτωση αυτή έχεις...

–Θα έδινα οτιδήποτε, ειλικρινά, για να είμαι λάθος, είπα. Ειλικρινά... Οτιδήποτε.

–Είσαι λάθος, μου πέταξε θυμωμένα.

–Μακάρι.

Αλλά δεν ήμουν κι αυτό το ξέραμε πολύ καλά και οι δυο μας.

* * *

Η επάνοδος από τον τραυματισμό ήταν και χρονοβόρα κι εκνευριστική. Φοβόμουν να πατήσω το πόδι μου και φοβόμουν να φορτσάρω. Ένα-δυο δυνατά τεστ βγήκαν χωρίς πρόβλημα, αλλά η αλήθεια είναι ότι είχα τρακαριστεί.

Και είχα τρακαριστεί ακόμα περισσότερο με τη συμπεριφορά του περίγυρου στον Σύλλογο. Από την παρέα μόνο ο Ανδρέας κι ο Κώστας στάθηκαν δίπλα μου, ενθαρρύνοντας με και δίνοντάς μου κουράγιο. Ο Γιώργος κι ο Μάρκος... Δεν ξέρω... Έβγαζαν ένα χαρακτήρα που μ' εξέπληξε. Κι από τον Μάρκο, εντάξει, δεν είχα απαιτήσεις. Τον Γιώργο όμως τον είχα για αλλιώς.

Η μεγαλύτερη έκπληξη ωστόσο και η πλέον οδυνηρή ήταν ο κύριος Στάθης. Ο οποίος συμπεριφερόταν σαν να με είχε ξεγράψει! Για πάνω από ένα μήνα δεν ασχολήθηκε καθόλου μαζί μου και μόνο όταν έδειξα σημάδια σαφούς βελτίωσης εδέησε να υπολογίσει την παρουσία μου στο Γυμναστήριο.

Για ένα μεγάλο διάστημα, κατά τη διάρκεια της χειμερινής προετοιμασίας, έκανα του κεφαλιού μου. Επωφελήθηκα να κάνω βάρη, κάτι που με δυνάμωσε αισθητά, καθώς και ρίψεις, σφαίρα, δίσκο, ακόντιο, έχοντας το Δέκαθλο πάντα στο πίσω μέρος του μυαλού μου. Ο κώουτς ούτε που το πήρε είδηση.

Πιστεύω πως αν το υπόλοιπο κομμάτι της ζωής μου δεν είχε τα χάλια του θα τα είχα παρατήσει, ρίχνοντας μαύρη πέτρα πίσω μου. Όπως είχε το πράγμα όμως ο στίβος παρέμενε το μοναδικό αποκούμπι που μου είχε απομείνει. Έβαλα λοιπόν το κεφάλι κάτω κι όπως τότε, στην αρχή, δούλευα μόνος μου για ώρες ατελείωτες, για να μην σκέφτομαι και για να μην με πάρει από κάτω.

Στους Διασυλλογικούς, τον Μάρτιο, είχα μια έκπληξη. Την πρώτη Κυριακή ο κύριος Στάθης ανακοίνωσε τα ονόματα των αθλητών που θα λάβαιναν μέρος στα αγωνίσματα. Δεν με είχε βάλει στα 100!

-Για να προφυλάξουμε το πόδι, μου είπε.

-Μα... είμαι καλά πια, διαμαρτυρήθηκα.

-Καλύτερα να είμαστε σίγουροι. Αν θες κάνε ένα-δυο άλματα στο Μήκος.

-Στο... Μήκος!!!

Το πιο ασταθές μου αγώνισμα! Όπου ήμουν ή του ύψους ή του βάθους, συνήθως του βάθους.

-Ναι, μωρέ... Έτσι, χαλαρά.

Έτσι χαλαρά ίσα που κατάφερα να πηδήσω 5.81 και να έρθω τέταρτος. (Ωστόσο ήταν κι αυτοί κάποιοι βαθμοί για τον σύλλογο).

Τη δεύτερη Κυριακή μ' έβαλε στη σκυτάλη των 4X100. Μόνο!

Την τρίτη Κυριακή έπαθα ένα τράβηγμα στην προθέρμανση. Στο άλλο πόδι τώρα. Δεν ήταν τόσο σοβαρό όσο το προηγούμενο, αλλά μ' έριχνε και πάλι έξω από το πρόγραμμα.

Ήξερα τώρα τι να περιμένω.

Για μια ακόμη φορά σκέφτηκα να τα βροντήξω. Και για μια ακόμη φορά με έσωσε το πείσμα. Θα πάλευα μόνος κι ότι κατ'άφερνα.

* * *

Δυο γεγονότα μου έδωσαν θάρρος και κουράγιο ώστε να σταθώ όρθιος εκείνη τη δύσκολη περίοδο.

Το πρώτο θα μπορούσε να τιτλοφορηθεί «Η εκδίκηση της Γυφτιάς» κι έχει να κάνει μ' ένα πολύ παλιό λογαριασμό, που επιτέλους έκλεισε.

Πάρτυ στο σπίτι ενός συμμαθητή μας, στην Αγία Παρασκευή. Καλεσμένοι όλοι από την τάξη μας, κυρίως του Κλασικού τμήματος. Εκ των οποίων η... Τίνα, αλλά με τη συνοδεία της αναπόφευκτης αυτοκόλλητης Δόμνας και χωρίς τον σπιούνο ηλίθιο αδερφό.

Δεν είχα διάθεση, που ήταν η συνηθισμένη μου κατάσταση εδώ και καιρό. Η ατμόσφαιρα για ύπνο. Το όλο πάρτυ μούφα. Δεν είχα όρεξη ούτε για χορό, ούτε για κουβέντες κι έτσι όπως οι θηλυκές παρουσίες δεν παρουσίαζαν κανένα ενδιαφέρον αποσύρθηκα σε μια γωνιά, αθέατος κι αόρατος, μέχρι να περάσει ένα εύλογο χρονικό διάστημα, ώστε να μπορέσω να την κάνω, χωρίς να προσβάλω τον οικοδεσπότη.

Ο τελευταίος άνθρωπος που περίμενα να με πλησιάσει ήταν η... Τίνα! Που ήρθε να καθίσει δίπλα μου μ' ένα χαμόγελο τεράστιο.

–Γεια, μου λέει.

Πρώτη φορά που μου μιλούσε από κείνο το αξέχαστο πρωινό, όταν με είχε αφήσει στα κρύα του λουτρού, χωρίς καμιά εξήγηση.

–Γεια, απαντάω ξερά.

–Τι κάνεις;

–Κάθομαι, λέω, ενώ ένιωθα τον θυμό ν' ανεβαίνει μέσα μου.

Χαμογέλασε αμήχανα.

–Όχι... Εννοώ τι κάνεις γενικά.

–Γενικά πολύ καλά, ευχαριστώ, ήταν η ξερή απάντηση.

Σάστισε. Τι περίμενε δηλαδή, ανθοδέσμη;

–Είσαι θυμωμένος; ρώτησε διστακτικά.

–Όχι ακόμα, αλλά όπου να 'ναι το νιώθω να έρχεται, είπα.

–Για... γι' αυτό που έγινε;

–Εσύ τι λες;

–Δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά..., ξεκίνησε να λέει.
Και μου διηγήθηκε όσα ήδη γνώριζα –από δεύτερο χέρι.
Την άφησα να τελειώσει, χωρίς να διακόψω. Με κοίταζε θο-
ρυβημένη.
–Αυτό είναι, είπε τέλος. Συγγνώμη αν σε πλήγωσα.
«Αν»!!!...
–Και σου πήρε δυο χρόνια για να δώσεις την εξήγηση που
μου όφειλες; ρώτησα.
–Ήμουν μπερδεμένη... φοβισμένη...
Παρέμεινα σιωπηλός. Δεν είχα κάτι να πω έτσι κι αλλιώς.
‘Όλα αυτά βρισκονταν πίσω, μακριά... σ’ ένα άλλο σύμπαν.
–Θες να χορέψουμε; πρότεινε διστακτικά.
–‘Όχι, είπα και σηκώθηκα.
–Είσαι θυμωμένος.
–Ήμουν θυμωμένος, Τίνα. ‘Όχι πια. Ένα μόνο θα σου πω
και κράτησε το αν θες. Τους ανθρώπους δεν τους πετάμε σαν
άχρηστα αντικείμενα. Όταν δεν τους θέλουμε άλλο στη ζωή μας
τους το λέμε. Αυτό είναι το έντιμο φέρσιμο, όλα τ’ άλλα είναι δι-
καιολογίες.
Της γύρισα την πλάτη και βγήκα από το δωμάτιο κι από το
βαρετό σπίτι. Έξω, στον καθαρό αέρα της νύχτας, ένιωθα να ‘χει
φύγει ένα βάρος από πάνω μου.

* * *

Το δεύτερο σημαντικό γεγονός ήταν ακόμα πιο απροσδόκη-
το από το πρώτο και ήταν η φιλία μου με την Ανθή.

Ήταν ακριβώς ο τύπος του κοριτσιού που αντιπαθούσα. Η
άμετρη φιλαρέσκειά της και η χωρίς όρια ρηχότητα της ύπαρξής
της με εκνεύριζαν και μ’ απωθούσαν. Για την Ανθή εκείνο που
μέτραγε ήταν πόσοι θα τη θαυμάσουν, ποιος θα την καλέσει και
πού, σε ποιο κοσμικό γεγονός οφείλει να βρίσκεται οπωσδήποτε
και με ποιον... Τέτοια συναρπαστικά. Καταλάβαινα βέβαια ότι
στην πραγματικότητα όλα αυτά ήταν απόρροια μιας καλπάζου-
σας ανασφάλειας, αλλά ό,τι και να ‘ταν μ’ άφηνε αδιάφορο.

Ήμασταν η μέρα με τη νύχτα, δεν υπήρχε περίπτωση σύγκλισης κι ούτε θα υπήρχε ποτέ. Έτσι νόμιζα. Και νά που ήμουν λάθος!

Όταν ο καιρός ήταν καλός, στο σχόλασμα, άφηνα το σχολικό και πήγαινα με τον Ντίνο και τ' άλλα παιδιά που έμεναν εκεί κοντά, για ξεμούδιασμα και για να πούμε δυο κουβέντες, και μετά έπαιρνα την Αστική από τη λεωφόρο, που με κατέβαζε στη Ριζάρειο, δυο βήματα από το σπίτι μου δηλαδή. Μου άρεσε αυτός ο μεσημεριανός περίπατος στους δρόμους του καταπράσινου προάστιου, με τα υπέροχα σπίτια και τους κήπους. Για μένα ήταν σαν να επέστρεφα για λίγο πίσω, σε καλύτερα χρόνια, όταν η ζωή μου ήταν απλή κι ανέφελη, χωρίς τα μπερδέματα και τα άγχη τούτης εδώ.

Μεταξύ των παιδιών της παρέας του Ντίνου ήταν και η... ντίβα της τάξης μας, η Ανθή. Πάντα περιστοιχισμένη και πάντα περιζήτητη, πλην σπανίων περιπτώσεων, κατά τις οποίες ασχολιόταν μαζί μου. Υποθέτω πως δεν χωρούσε στο μυαλό της πώς και δεν της την έπεφτα, μόνος εγώ σχεδόν, από μια ολόκληρη τάξη! Τι διάολο δεν πήγαινε καλά με μένα; Βρε μήπως και ήμουν αδερφή (και δεν μου φαινόταν);

Στο τέλος δεν κρατήθηκε.

—Εσύ γιατί δεν με φλερτάρεις; μου λέει μια μέρα μεταξύ σοβαρού κι αστείου.

—Τι να σου πω; απάντησα. Δεν το σκέφτηκα. Μήπως πάλι βαριέμαι; Ένα μυστήριο πράγμα!

—Δεν σ' αρέσω δηλαδή;

—Κι όποια μ' αρέσει θα τρέχω να τη φλερτάρω; Αμ' τότε δεν θα 'κανα άλλη δουλειά!

—Α, όλες σ' αρέσουν δηλαδή;

—Όλες ανεξαιρέτως.

—Μωρ' τι 'σαι συ!

—Είδες; Νά γιατί δεν κάνω караγκιοζιλίκια. Είμαι αναποφάσιτος.

—Και δεν υπάρχει καμιά που να ξεχωρίζει;

–Μπα. Προσπαθώ να είμαι ακριβοδίκαιος σ' αυτό.

Γέλασε.

–Είσαι πολύ μυστήριο τραίνο τελικά, μου είπε. Μ' αρέσει αυτό.

Κι έτσι ξεκίνησε ένα είδος περίεργης φιλίας, η οποία ναι μεν εμπεριείχε στοιχεία ερωτικού παιχνιδιού, αλλά τίποτα που να μπορεί να χαρακτηριστεί σαν προμήνυμα περαιτέρω μπερδεμάτων.

Επειδή δεν είχα ίδιον ενδιαφέρον με διασκέδαζε το υπερφίαλο του χαρακτήρα της, όπου όλοι αξιολογούνταν ανάλογα με τη μάρκα των ρούχων που φορούσαν και με το ποιους γνώριζαν και συναναστρέφονταν, ενώ σ' εκείνη άρεσε υποθέτω το «αλλοπρόσαλλο», όπως έλεγε, της δικής μου συμπεριφοράς, που την εμπόδιζε να με κατατάξει σε μια από τις κατηγορίες ανθρώπων που είχε φτιάξει στο μυαλό της.

–Καλά, εσύ δεν βγαίνεις; με είχε ρωτήσει μια φορά.

–Πώς δεν βγαίνω, απάντησα δήθεν απορημένος εγώ. Δεν έρχομαι κάθε μέρα στο σχολείο;

–Δεν εννοώ αυτό... Εννοώ κοσμικά. Δεν σ' έχω δει ποτέ στο «Στορκ» ή στην «Αθηναία».

Που ήταν τα αγαπημένα hangouts της τότε «χρυσής Αθηναϊκής νεολαίας».

–Αυτές τις διασκεδάσεις του διαβόλου τις αποφεύγω, απάντησα. Δεν συνάδουν βλέπεις με τις αθλητικές δραστηριότητες.

–Γιατί, οι αθλητές δεν διασκεδάζουν;

–Διασκεδάζουν, αλλά όχι με τη συχνότητα των δικών σου.

–Κορίτσι έχεις; ρώτησε απότομα.

–Έχω, απάντησα αναστενάζοντας θεατρικά. Το πρόβλημα είναι ότι εκείνη δεν το ξέρει.

Γέλασε.

–Από εδώ; Απ' το σχολείο;

Η εικόνα της Λίας πέρασε για μια στιγμή από μπροστά μου και χάθηκε.

-Μπα...

-Δεν θα μου πεις, ε;

-Όχι.

-Καλά, τότε ούτε κι εγώ θα σου πω.
Σειρά μου να βάλω τα γέλια.

-Ε, ναι, της λέω. Στη δική σου περίπτωση είναι επτα-
σφράγιστο μυστικό. Καθόλου δεν φαίνεται.

-Γιατί, επειδή με φλερτάρουν;
Την κοίταξα σκεπτικός.

-Βρε κορίτσι μου, της λέω. Είσαι μια χαρά, δόξα τω θεώ.
Γιατί αυτή η έλλειψη σιγουριάς; Αυτή η πρεμούρα σώνει και
καλά ν' αρέσεις;

-Έλλειψη σιγουριάς; Εγώ;!!!

-Εμ, τι άλλο; Ψάχνεις την επιβεβαίωση στο κάθε καρα-
γκιόζη που στην πέφτει από δίπλα ξελιγωμένος. Τι δείχνει
αυτό;

Δεν της άρεσε.

-Έτσι λες εσύ.

-Ενώ εσύ ξέρεις ότι είναι αλλιώς.

-Μπορεί.

-Ωραία. Μακάρι να έχεις βρει την ισορροπία σου και να βρί-
σχεσαι σε αρμονία με τον εαυτό σου. Αν είναι έτσι σε ζηλεύω.

-Εσύ δεν είσαι έτσι;

-Μακράν του να είμαι.

-Ωστόσο δείχνεις σίγουρος.

-Σίγουρος μπορεί να είμαι, ισορροπημένος δεν θα το 'λεγα.

-Θα φταίει μάλλον η μονόπλευρη σχέση που λέγαμε πριν,
με πείραξε γελώντας.

-Αυτό είναι παραπάνω από βέβαιο, παραδέχτηκα.

-Και σου φτάνει αυτό; ρώτησε παραξενεμένη.

–Όχι. Είναι στιγμές που το πράγμα δυσκολεύει πολύ, αλλά δεν έχω επιλογή... Ποτέ δεν είχα.

–Δεν έχεις σκεφτεί να δοκιμάσεις να ξεφύγεις;

–Πολλές φορές –με χαρακτηριστική αποτυχία πάντα.

–Οπότε τι κάνεις; Δέχεσαι τη μοίρα σου αδιαμαρτύρητα;

–Όχι, διαμαρτύρομαι, είπα γελώντας. Αλλά δεν κάνει καμιά διαφορά, γιατί κανείς δεν ακούει.

Ναι, αυτή η σχέση πήγαινε τελικά μια χαρά και χωρίς το ερωτικό στοιχείο. Ίσως στο πρόσωπό της να είχα βρει την αδερφή-φίλη που πάντα αποζητούσα. Ήμασταν τόσο διαφορετικοί, αλλά καταφέραμε να βρούμε ένα σημείο συνεννόησης. Κι αυτό ήταν υπέροχο!

* * *

Εντωμεταξύ ο πεθαμένος ξαναζωντάνευε. Σε μια ημερίδα του Συλλόγου έτρεξα ένα εξηντάρι σε 7:2, χρόνο εξαιρετικό για την κατάστασή μου. Ωστόσο τα πόδια μου δεν τα εμπιστευόμουν ακόμη. Δεν φορτσάριζα και δεν έβγαζα ολόκληρο το πρόγραμμα που μας όριζε ο κώουτς.

Αναρωτιόμουν αν θα προλάβαινα να φορμαριστώ ως του Σχολικούς, οι προκριματικοί των οποίων ήταν μόνο ένα μήνα μακριά. Όπου τα πράγματα δεν ήταν καθόλου εύκολα. Γιατί ναι μεν τα παιδιά του Πανιωνίου, πλην του Άρη, είχαν αποφοιτήσει από την Ευαγγελική, αλλά υπήρχαν πάντα κάτι τσακάλια στο Κολέγιο, αλλά και στη λεβεντομάνα επαρχία, που δεν αστειεύονταν. Εκατό μέτρα είναι αυτά. Ένα λάθος, ένα παραπάτημα και είσαι εκτός. Αν βρισκόμουν στην περσινή κατάσταση δεν θα είχα να φοβηθώ τίποτα και κανέναν. Τώρα όμως με το ζόρι έπιανα 11:5 κι αυτό με έβαζε στο ίδιο επίπεδο με όλους. Ο πιο τυχερός θα κέρδιζε λοιπόν. Ή αυτός που θα είχε το ισχυρότερο κίνητρο. Κι εδώ υστερούσα. Γιατί τι κίνητρο είχα πια; Για ποιον θα έτρεχα και σε ποιον θα είχα ν' αποδείξω οτιδήποτε;

Μαθήματα Υπομονής κι Επιβίωσης

 εν ήταν καλή αυτή η χρονιά, το έβλεπα και μόνος μου, χωρίς να είμαι ειδικός. Και δεν αναφέρομαι στη ζωή μου, όπου δεν είχα να περιμένω τίποτα, αλλά στον στίβο. Η πορεία μου, αντί να εκτιναχτεί προς τα πάνω, μετά τις εξαιρετικές επιδόσεις της περασμένης σαιζόν, παρουσίαζε μια εκνευριστική στασιμότητα και οι απανωτοί τραυματισμοί μάλλον έδειχναν πως ίσως κάποιο λάθος γινόταν στην προπόνηση ή ότι το φόρτωμα με αγωνίσματα επί αγωνισμάτων, προς άγγραν βαθμών, κάθε που υπήρχαν αγώνες, δεν ήταν ό,τι καλύτερο για έναν τόσο νεαρό οργανισμό.

Με ένιωθα εξαφανισμένο, ξεχασμένο κι άχρηστο, γι' αυτό κι έμεινα με το στόμα ανοιχτό όταν έμαθα ότι συμπεριλήφθηκα στην προολυμπιακή ομάδα των Ελπίδων, των αθλητών εκείνων δηλαδή που κρίθηκαν ικανοί να πετύχουν, στο εγγύς μέλλον, επιδόσεις ολυμπιακού επιπέδου. Μαζί μου, από τον Σύλλογο, κι ο Γιώργος με τον Μάρκο κι ο Ανδρέας.

Είχαμε κληθεί, λέει, να συμμετάσχουμε σ' ένα κάμπινγκ προετοιμασίας διάρκειας δυο εβδομάδων (που συνέπιπταν με τις διακοπές του Πάσχα) στο άρτι ανακαινισθέν Αθλητικό Κέντρο του Αγίου Κοσμά.

Δεν περίμενα κάτι τέτοιο, είχα αρχίσει βλέπεις να συνηθίζω στην ιδέα του «τίποτα» κι έβλεπα πλέον την πόρτα της εξόδου αρκετά καθαρά –και κοντά. Έμαθα αργότερα ότι την ομάδα αυτή την είχαν συγκροτήσει ο «Δαλαΐ Λάμα» με τον κύριο

Νάσο. Είχαν ζητήσει εισηγήσεις από τους συλλόγους για το ποιους νεαρούς αθλητές θεωρούσαν οι προπονητές ως πλέον φερέλπιδες κι από τον δικό μας τους είχαν προταθεί ο Γιώργος, ο Μάρκος κι ο Ανδρέας –μόνο! Το δικό μου όνομα το πρόσθεσαν εκείνοι. Που θα πει ότι οι «ξένοι» με υπολόγιζαν περισσότερο απ’ ότι οι «δικοί» μου.

Μας έβαλαν τους τέσσερις στο ίδιο δωμάτιο και δεν μου πήρε πολύ χρόνο για να καταλάβω πως ο Γιώργος κι ο Μάρκος είχαν κάνει «κόμμα». Νομίζω πως δεν μου είχαν συγχωρήσει τις επιτυχίες της περασμένης χρονιάς, καθώς και την κλήση δυο φορές στην Εθνική Εφήβων, και τώρα έβγαζαν το άχτι τους μ’ έναν τρόπο εντελώς παιδιάστικο.

Δεν είπα τίποτα. Έκανα ό,τι είχα να κάνω, που ήταν περιορισμένο λόγω των τραυματισμών, έκανα παρέα με τα παιδιά των άλλων συλλόγων, με τα οποία γνωριζόμασταν από την Εθνική κι επέστρεφα στο δωμάτιο για ύπνο. Δεν ήταν καλά. Και για μια ακόμα φορά έβλεπα πως αυτή η κατάσταση δεν με βγάζει πουθενά.

* * *

Η Ανθή είχε παραξενευτεί όταν της είπα τα καθέκαστα, πριν από τις διακοπές.

–Προολυμπιακή! είπε. Δηλαδή, είσαι τόσο καλός που θα σε στείλουν στους Ολυμπιακούς Αγώνες;

Είχα ξεχάσει πόσο άσχετη ήταν με τα σπορ «του λαού». Να ήταν τένις, γκολφ, ιστιοπλοΐα, μάλιστα.

–Δεν με στέλνουν, της εξήγησα. Απλά κάνουν έναν προγραμματισμό, που είναι περισσότερο έτσι, για τα μάτια, για να δείξουν ότι δήθεν κάτι κάνουν, παρά ουσίας. Επιλέγουν λοιπόν «ταλαντούχους» νέους αθλητές οι οποίοι, ενδεχομένως, κάποτε... ίσως... και αν... ο θεός είναι μεγάλος... και ποιος μας λέει ότι δεν γίνονται θαύματα... Κατάλαβες;

–Όχι ακριβώς. Δηλαδή όποιον να ’ναι μαζεύουν; Έτσι, για μπούγιο;

–Όχι, είπα. Φροντίζουν να συμπεριλάβουν εκείνους των οποίων οι επιδόσεις δείχνουν εξελιξιμότητα. Τώρα πόσοι απ’ αυ-

τούς θα φτάσουν στην ομάδα που θα πάει στην Ολυμπιάδα του '68 είναι μια άλλη ιστορία.

–Πιστεύεις πως θα είσαι ανάμεσα σ' αυτούς;

–Χλωμό το βλέπω. Αν αυτή εδώ η χρονιά συνεχιστεί έτσι όπως μπήκε... πάρ' το αυγό και κούρευτο. Και μετά, δυο χρόνια προετοιμασίας για Ολυμπιακούς, με τα μέσα που διαθέτουμε, δηλαδή τίποτα, είναι πολύ λίγα. Δεν βλέπω να το προφταίνω το τραίνο, αλλά και να το πρόφταίνα σε τι θα μπορούσα να ελπίζω; Στη συμμετοχή μου μόνο; Για να λέω ότι πήγα σε Ολυμπιάδα; Σιγά!

–Είπες ότι αυτή η χρονιά δεν πάει καλά...

–Χειρότερα δεν γίνεται.

Της είπα για τους τραυματισμούς. Τώρα τι κατάλαβε είναι μια άλλη ιστορία. Εμένα όμως μου έκανε καλό να τα πω σε κάποιον. Το 'βγαλα από πάνω μου.

* * *

Τρεις βδομάδες μετά τον Άγιο Κοσμά έγινε μια ημερίδα στο Καραϊσκάκη με συμμετοχή όλων των μεγάλων ομάδων του Κέντρου. Έτρεξα ένα διακοσάρι σε 23:4, χωρίς καθόλου να φορτσάρω. Ο κώουτς δεν με άφησε να τρέξω στον τελικό για προληπτικούς λόγους.

Μερικές μέρες αργότερα όμως, σε ημερίδα του ΣΕΓΑΣ, έκανα επιτέλους μια καλή κούρσα στα 100 μέτρα, κερδίζοντας Πανιώνιους και Παναθηναίικους καθώς και τον δικό μας τον Γιώργο. Ο χρόνος, 11:2, εξέπληξε όχι μόνο εμένα αλλά και τον κύριο Στάθη, ο οποίος μάλλον με είχε ξεγραμμένο για το υπόλοιπο της χρονιάς.

–Μπράβο, ρε τσαμπιόν'ι! μου είπε γελώντας. Το ξεπεράσαμε το πρόβλημα μου φαίνεται. Σαν καινούργιος πιας.

Ήταν η τρίτη φορά που έφερνα τόσο καλό χρόνο, μετά την επεισοδιακή κούρσα της Τρίπολης και την πρόκριση για τη Ρώμη (δεν υπολογίζω φυσικά το 11:1 στους Εσωτερικούς του σχολείου) κι αυτό αναπτέρωσε το ηθικό μου. Αν όλα πήγαιναν καλά και δεν είχαμε άλλα απρόοπτα μέχρι τους Πανελλήνιους Εφηβικούς του Ιουλίου ίσως να βρισκόμουν και πάλι στο παιχνίδι των μεταλλίων.

Πριν απ' αυτό είχαμε όμως τους Περιφερειακούς Μαθητικούς. Όπου είχε κανονιστεί να γίνουν οι προκριματικοί των 100 για τους Πανελλήνιους, οι οποίοι θα διεξάγονταν μαζί με τις Γυμναστικές Επιδείξεις, στις 5 Ιουνίου. Ποιος εγκέφαλος το σκέφτηκε δεν ξέρω.

Αυτή τη φορά το σχολείο «για παιδιά καλών οικογενειών» θα κατέβαζε μόνο τον Ιάσονα στο επί κοντώ, εμένα στα 100 και μια ομάδα στη σκυτάλη 4X100. Ο κύριος Πάφης είχε ξεμείνει από αθλητές.

Ωστόσο την Τετάρτη το πρωί, (ημέρα των αγώνων) στην προσευχή, δεν παρέλειψε να προτρέψει το «εκκλησίασμα» να προσέλθει το απόγευμα στο Στάδιο ίνα μας εμψυχώσει.

Δεν ένοιωθα και τόσο σίγουρος όσο τις άλλες φορές κι έτσι όταν η Ανθή μου ανακοίνωσε ότι «κανόνισε με κάτι παιδιά» να παραστούν φιλοθορυβήθηκα.

–Τι τα θες τα στάδια με το καρβουνίδι εσύ, μια κοσμική δεσποινίς; της είπα. Να σου βγει κανένα κακό όνομα;

–Γιατί, οι κοσμικοί δεν πάνε σε αγώνες;

–Στον Όμιλο Αντισφαίρισης, κορίτσι μου, στο Τένις, όχι στο Στάδιο, με την πλέμπα!

–Ε, καλά, εκεί δίπλα είναι το Τένις. Αν δω ότι η ατμόσφαιρα δεν συνάδει με τα αισθητικά μου στάνταρ πάμε εκεί.

Είχαμε την τελευταία ώρα κενή κι έτσι πήγα με τα πόδια ως το σπίτι του Ντίνου κι από κει κατέβηκα στη λεωφόρο, όπου πήρα την Αστική, όπως τόσες φορές.

Μόνο που τη φορά αυτή με περίμενε μια έκπληξη. Σ' ένα από τα πίσω καθίσματα καθόταν η... Λία. Με είδε να μπαίνω και μου χαμογέλασε. Σάστισα κι άρχισα να κοιτάζω για ελεύθερη θέση γύρω μου. Μου έκανε νόημα να πάω να καθίσω δίπλα της.

–Γεια, είπα μαγκωμένος.

–Ήθελες να καθίσεις μόνος σου μήπως; ρώτησε.

–Όχι... όχι... δεν ήθελα να σ' ενοχλήσω.

–Μα δεν μ' ενοχλείς.

Δεν ήξερα τι να πω. Κούνησα το κεφάλι μου. Ήταν κι αυτό το λεπτό άρωμα του γιασεμιού...

–Τρέχεις σήμερα μαθαίνω, μου λέει χαμογελώντας.

–Ναι... προκριματικά...

–Θα θριαμβεύσουμε πάλι λες;

–Μπα... Δεν είναι τόσο εύκολα...

Μου έριξε μια περιπαιχτική ματιά.

–Κι από πότε εσύ φοβάσαι τα δύσκολα; είπε.

Δεν μπόρεσα να μη χαμογελάσω.

–Στον στίβο είναι αλλιώς, είπα.

–Και στη ζωή αλλιώς είναι, απάντησε. Αλλά δεν σε είδα να πτοείσαι.

–Μην το λες... Αν ήμουν παληκάρι θα πάλευα...

–Για τι πράγμα;

–Για το κορίτσι, είπα.

Γέλασε.

–Ίσως δεν θέλησες να το φέρεις σε δύσκολη θέση, είπε.

–Ίσως. Ίσως πάλι να φοβήθηκα μην και το ερωτευθώ.

Με κοίταξε χαμογελώντας.

–Τόσο φοβερό θα ήταν; είπε.

–Όταν δεν έχεις ανταπόκριση δεν υπάρχει τίποτα φοβερότερο, απάντησα σκυθρωπά.

–Πού ξέρεις ότι δεν θα είχες;

–Μου το είπε η ίδια.

–Α!

Μείναμε για λίγο σιωπηλοί.

–Σε λίγο τελειώνεις με το σχολείο, είπα σε μια στιγμή. Κλείνει κι αυτό το κεφάλαιο.

–Κι ανοίγουν άλλα.

–Θέλω να πω... πως δεν θα ξαναϊδωθούμε.
Με κοίταξε ξαφνιασμένη.
–Παναπεί;
–Παναπεί ότι θα μου λείψεις.
Χαμογέλασε.
–Μα δεν είμαστε καν φίλοι, παρατήρησε.
–Ούτε και θα γινόμασταν ποτέ.
–Γιατί παρακαλώ;
–Γιατί θα σ' ερωτευόμουν, είπα γελώντας. Θυμάσαι;
Χαμογέλασε.
–Θυμάμαι, είπε. Θυμάμαι.
Είχαμε φτάσει στην Πλατεία. Κατεβήκαμε.
–Θα με πας ως το σπίτι; ρώτησε.
–Μπορώ;
Με πήρε αγκαζέ.
–Τιμή μου κι ευχαρίστηση.
Η πίεση του κορμιού της στο δικό μου δεν βοηθούσε καθόλου να χαλαρώσω.
–Τι ώρα είναι οι αγώνες; ρώτησε.
–Στις τέσσερις.
–Κρίμα! Δεν θα μπορέσω να 'ρθω, έχω αγγλικά.
–Δεν πειράζει. Θα είναι σαν να ήσουν εκεί.
–Αλήθεια;
–Ναι.
–Έχεις έναν τρόπο να λες πράγματα που...
Το άφησε ατελείωτο.
–Ξέρεις τι κάναν οι ιππότες του παλιού καιρού όταν κατέβαιναν να κονταροχτυπηθούν στην αρένα; τη ρώτησα ξαφνικά.

–Είμαι σίγουρη ότι θα μου πεις.

–Ζητούσαν από τη δεσποσύνη της καρδιάς τους κάτι δικό της... ένα μαντήλι... μια κορδέλα... κάτι. Αυτό σήμαινε πως αν νικούσαν ή αν πέθαιναν θα ήταν για κείνη.

–Τυχερή κοπέλα, είπε χαμογελώντας.

–Οι Μαθητικοί δεν είναι κονταρομαχία βέβαια...

–Ωω!

Με κοίταξε χαμογελώντας.

–Θα ήθελα να μου επιτρέψεις ν' αγωνιστώ για σένα, είπα. Για μια τελευταία φορά.

Έπεσε μια σιωπή. Μετά, έλυσε τη λευκή κορδέλα που κρατούσε τα μαλλιά της και μου την έδωσε.

–Έτσι; είπε.

–Ευχαριστώ.

–Κέρδισε λοιπόν για μένα, ευγενή ιππότη, απάγγειλε χαμογελώντας.

–Θα πράξω το κατά δύναμιν, δεσποσύνη, απάντησα στον ίδιο τόνο.

Είχαμε φτάσει έξω από το σπίτι της.

–Γεια, είπα αδέξια.

–Γεια.

Ξεκίνησε ν' απομακρύνεται αλλά δυο βήματα πιο χει σταμάτησε. Γύρισε πίσω κι ακούμπησε το χέρι της στο μάγουλό μου με μια κίνηση όλο τρυφεράδα.

–Θέλω να σου πω μόνο ότι χάρηκα που σε γνώρισα, είπε. Αν τα πράγματα ήταν αλλιώς...

Με φίλησε κι έφυγε. Χωρίς να στραφεί τη φορά αυτή.

* * *

Κέρδισα και τις δυο κούρσες των προκριματικών. Τη μια με 11:3 και την άλλη με 11:4.

-Τι έπαθες κι έχεις δεμένο το χέρι σου, χτύπησες; με ρώτησε ο κύριος Πάφης.

Ήταν η λευκή κορδέλα της Λίας.

Λίγο αργότερα προκρινόμασταν και στη σκυτάλη.

Η Ανθή δεν υπήρχε πουθενά στις κερκίδες. Ούτε και κανείς άλλος δικός μου.

* * *

Δυο μέρες πριν από τους τελικούς έπαθα ξανά τράβηγμα στον αριστερό μηρό.

Κάποιος εκεί πάνω με είχε βάλει στο μάτι!

Στην Κόψη του Ονείρου

 εν ξέρω πώς έγινε. Το σίγουρο είναι ότι δεν το επιδιώξαμε. Ούτε εκείνη, ούτε, πολύ περισσότερο, εγώ. Δεν ήταν διαφαινόμενο, ούτε κι εφικτό κι οπωσδήποτε δεν ήταν καθόλου όπως τα είχαμε συμφωνήσει –σιωπηρά έστω. Νά όμως που η Ανθή κι εγώ βρεθήκαμε «μαζί».

Δεν ήταν βόλτα στο πάρκο, δεν περίμενα να είναι άλλωστε. Η Ανθή είχε βλέπεις ένα σωρό εκκρεμότητες του τύπου που εγώ, ούτε τότε, ούτε μετά, ούτε ποτέ, καταλάβαινα κι αποδεχόμουν. Υπήρχε η «αυλή» του σχολείου πρώτα απ' όλα, μ' επικρατέστερους μνηστήρες δυο από την τάξη μας, δυο τελειόφοιτους κι έναν «κοσμικό» της Τετάρτης, που ήταν και ο πλέον επίμονος κι επίφοβος, καθόσον ρεμάλι, από κείνα που έχουν αφήσει τη συνείδησή τους πίσω στο μαιευτήριο. Επιπλέον υπήρχαν και οι «εκτός», για τους οποίους δεν ήξερα τίποτα, εκτός του ότι υπήρχαν. Με προεξέχοντα ένα αμερικανάκι, ονόματι Steve, που έμενε στη Γλυφάδα. Υπήρχε κόσμος και λαός δηλαδή. Μια κατάσταση που έπρεπε να ξεκαθαριστεί, αλλά που περιέργως τράβαγε σε μάκρος.

Η ίδια ισχυριζόταν πως όλοι αυτοί δεν ήταν παρά «φίλοι». Και μπορεί να ήταν, σε κάποια γωνία του μυαλού της, γιατί οι ίδιοι τουλάχιστον κάθε άλλο παρά ως «φίλους» έβλεπαν τους εαυτούς τους σε σχέση με κείνη.

Α, ναι... Ο «δεσμός» μας έπρεπε να παραμείνει, λέει, κρυφός. Για ποιο λόγο δεν διευκρίνισε, αλλά αυτός ήταν όρος. Ως εκ

τούτου δεν γινόταν να βγαίνουμε μαζί, παρά μόνο στη ζούλα, για έναν περίπατο στο Ψυχικό ή να βλέπόμεστε στο σπίτι της. Οι γονείς της ήταν άνθρωποι με ανοιχτά μυαλά και δεν έφερναν ποτέ προσκόμματα στις δραστηριότητες των παιδιών τους. Άλλωστε με συμπάθησαν αμέσως –κάτι ήταν κι αυτό.

Ο Ντίνος ήταν βέβαια εν γνώσει και δήλωνε ανεπιφύλακτα ενθουσιασμένος.

–Τι ωραίο ζευγάρι που είσαστε! μου έλεγε. Μπράβο! Επιτέλους, είδες το φως το αληθινό! Αυτό είναι το κορίτσι που σου ταιριάζει.

Το κορίτσι δεν μου ταιριάζε καθόλου, υπό τις παρούσες συνθήκες, όμως αυτό δεν ήταν κάτι που θα μπορούσε να συζητήσει κανείς, ακόμα και με τον καλύτερό του φίλο.

Ήταν φορές που ήθελα να τα βροντήξω. Και κάθε φορά κάτι με κράταγε. Ήλπιζα πως κάτι θα άλλαζε, κάτι θα καλυτέρευε, κάτι θα ξεκαθάριζε. Άλλωστε είχα μάθει να κάνω υπομονή στο δυσκολότερο απ' όλα τα σχολεία, αυτό του Ανέφικτου.

* * *

Ωστόσο δεν πήγαιναν όλα στραβά.

Ένα απόγευμα δεχτήκαμε στο Γυμναστήριο την απρόοπτη επίσκεψη του «Δαλαΐ Λάμα». Μαζί του κι ο αρχιπροπονητής της Εθνικής Εφήβων. Είχαν έρθει, όπως μάθαμε, να κουβεντιάσουν με τους προπονητές μας και να πληροφορηθούν για την πορεία εκείνων εξ' ημών που είχαν επιλεγεί για την Προολυμπιακή Ομάδα, του Γιώργου δηλαδή, του Μάρκου, του Ανδρέα και εμού του ιδίου.

Είδαν οι άνθρωποι ότι γυμναζόμουν μόνος μου και με τα ψέματα και ρώτησαν να μάθουν το πώς και το γιατί. Ο κύριος Νάσος με φώναξε να πάω κοντά.

–Τι συμβαίνει, μικρέ; με ρώτησε. Μαθαίνω ότι έχεις προβλήματα με τα πόδια σου.

–Ναι... Είχα κάτι τραβήγματα στους δικέφαλους...

–Και μια θλάση. Πόσες φορές συνέβη αυτό;

–Εεε... Τέσσερις;...

-Τέσσερις φορές! Στον Άγιο Κοσμά ήσουν τραυματισμένος;

-Εεεε... υπό ανάρρωση...

-Και γιατί δεν είπες τίποτα;

Τι να 'λεγα; Ποιος νοιαζόταν;

-Εεεε...

-Και τι θεραπεία έκανες; ενδιαφέρθηκε ο «Δαλαΐ Λάμα».

Θεραπεία! Χαχαχά! Εδώ καγχάζουμε.

-Τίποτα, είπα.

-Δεν ήταν τόσο σοβαρό, επενέβη ο Ψύλλας, που παρακολούθουσε ανήσυχος τη συζήτηση. Ένα τραβηγματάκι ήταν... Άλλο αν μερικοί φυγόπονοι αθληταί κάνουν την τρίχα τριχιά...

Οι δυο επίσημοι τον αγνόησαν.

-Άκου εδώ..., μου λέει ο «Δαλαΐ Λάμα». Αύριο το πρωί, κατά τις έντεκα, θα έρθεις στο γραφείο μου, στο ΣΕΓΑΣ. Θα τηλεφωνήσω στον γιατρό των Εθνικών Ομάδων, να πας να σ' εξετάσει. Ό,τι μας πει αυτός θα κάνουμε. Είναι μάγος ο άνθρωπος. Συνεννοηθήκαμε;

-Μα... μάλιστα.

-Δεν παίζουμε με την υγεία. Τέσσερα «τραβηγματάκια χωρίς σημασία»! Το σταυρό μου... την Παναγία μου... τον Χριστό μου κι όλους τους Αγίους!

* * *

Ο ειδικός διαπίστωσε ότι η μεν θλάση δεν είχε επουλωθεί σωστά τα δε «τραβήγματα» οφείλονταν σε υπερβολική καταπόνηση των μυών. Με ρώτησε για το πρόγραμμα προπόνησης και τους αγώνες στους οποίους είχα λάβει μέρος και φρίκαρε ο άνθρωπος.

-Μα αυτοί είναι εγκληματίες! τον άκουσα να λέει του «Δαλαΐ Λάμα» στο τηλέφωνο. Το τσάκισαν το παιδάκι!

Οπότε μ' έστειλε να κάνω διαθερμίες, μασάζ κι ό,τι άλλο χρειαζόταν, ενώ ο κύριος Νάσος μου έδωσε ένα πρόγραμμα αποκατάστασης το οποίο όφειλα, λέει, να τηρήσω κατά γράμμα.

–Κολοκύθια! είπε ο κύριος Στάθης όταν του έδωσα αναφορά για τα τεκταινόμενα. Ίσα για να βρισκόμαστε σε δουλειά. Τίποτα δεν έχεις. Να προθερμαίνεσαι καλύτερα, αντί να βαριέσαι να κάνεις στροφές, και θα είσαι μια χαρά. Έτυχε το τράβηγμα. Σε όλους τυχαίνει.

Και δεν ασχολήθηκε άλλο μαζί μου.

Οι Εφηβικοί ήταν σε λιγότερο από ένα μήνα. Το ερώτημα ήταν αν θα πρόφταινα.

–Ως προς την αποκατάσταση θα είσαι έτοιμος, μου απάντησε ο γιατρός. Τώρα, αν θα είσαι σε θέση να διεκδικήσεις κάτι καλό... μην ονειρεύεσαι θριάμβους.

Αλλά εγώ δεν μπορούσα να μην ονειρεύομαι. Αν μου αφαιρούσες το όνειρο τι μου έμενε; Κάθισα και το σκέφτηκα. Κι αποφάσισα πως τώρα ήταν η στιγμή και η ευκαιρία.

Πήγα να μιλήσω στον κύριο Στάθη.

–Οι πιθανότητες να κάνω κάτι καλό στα 100 και τα 200 είναι μηδαιμινές, του λέω.

–Το ξέρω, μου λέει με αποπλιστική ειλικρίνεια. Αλλά με λίγη τύχη ίσως πλασαριστείς στους τελικούς κι αυτό θα μας δώσει βαθμούς.

–Η τύχη δεν μπορώ να πω πως μ' αγαπάει ιδιαίτερα, είπα. Και πέρσι, που ήμουν καλά, μόνο στα 200 έκανα κάτι.

–Και τι θες να κάνουμε, ρε τσαμπιόν'ι; Να δεις τους αγώνες από την κερκίδα; Αραχτός;

–Δέκαθλο, του λέω. Εκεί έχω πιθανότητες για μετάλλιο.

Ο κώουτς έβαλε τα γέλια.

–Δέκαθλο! είπε. Άντε από χει, ρε!... Με τι αγωνίσματα; Με κατοστάρι και τετρακοσάρι μόνο; Άντε και με καλούτσικο μήκος... Τα άλλα εφτά;

–Τρία μέτρα επί κοντώ είναι καλά; του κάνω.

Με κοίταξε σαν να κατέβηκα από το Φεγγάρι.

–Τρία μέτρα;!... Ποιος, εσύ;

Φώναξα τον Δανιήλ, τον επικοντιστή, που με δασκάλευε στην τέχνη του, όταν ερχόμουν στο Γυμναστήριο πριν απ' όλους.

–Πες πόσο πηδάω, του λέω.

–Τρία μέτρα, τρία είκοσι, όποτε θέλει, λέει αυτός του κώουτς. Με λίγη προπόνηση και τεχνική θα καθαρίζει 3.50 στο νερό.

Ο κύριος Στάθης κοίταζε πότε τον ένα και πότε τον άλλο.

–Με δουλεύετε, ρε;

–Να δανειστώ το κοντάρι σου; λέω του Δανιήλ.

–Μετά χαράς, λέει αυτός. Αλλά έχω βάλει τον πήχη στα 3.10 κι εσύ είσαι αζέστατος.

–Άστον εκεί που είναι, λέω (είχα θυμώσει).

Παίρνω φόρα, έτσι όπως ήμουν, με τη φόρμα... Μπήγω καλά το κοντάρι στο κουτί... σηκώνομαι... Σαν πουλί πάνω από τον πήχη!

Ο κύριος Στάθης είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό.

–Ρε τσαμπιόν'ι... Πότε τα 'κανες αυτά; μου λέει.

–Όταν δεν κοιτάζατε, του απαντάω ξερά.

–Εντάξει. Έχουμε επί κοντώ... Από ρίψεις όμως τι γίνεται;

Κείνη τη στιγμή έριχνε βολές ο Φραγκίσκος κι ακούγοντας τη στιχομυθία πλησίασε. Μου δίνει το ακόντιο και μου κλείνει το μάτι.

–Άντε, ρίξε μια να δούμε, μου λέει.

Κι έριξα. Πάνω από σαράντα μέτρα.

Ο κώουτς είχε ιδρώσει.

–Για κάτσε, ρε, λέει. Για κάτσε. Εδώ κάτι έχουμε. Εντάξει, σφαίρα ρίχνεις... δίσκο... κάτι θα κάνεις... Λίγο ύψος να πηδήσεις... Εμπόδια δεν σε φοβάμαι... πέρασμα έχεις, ταχύτητα έχεις... Μέχρι πρωτιά χτυπάμε! Να το δούμε.

–Οπότε κάνω Δέκαθλο, λέω.

–Κι 100-200 ποιος θα τρέξει;

–Ο Γιώργος με τον Κώστα. Μια χαρά θα πάνε.
Τον είδα που το σκεφτόταν.
–Με μια συμφωνία, λέει τέλος. Θα κάνεις και σκυτάλη.
–Τη μικρή. 4X100, να 'μαστε ξηγημένοι.
–Μα ναι... Τι τώρα; Θα 'χεις δυνάμεις για τετρακοσάρια;
Αστείο πράγμα!

Κι έτσι κλείσαμε. Το όνειρό μου θα γινόταν πραγματικότητα. Δεκαθλητής! Όπως ο Μπομπ Ματάιιας, ο Ραίηφερ Τζόνσον, ο Γιάνγκ, ο Κουζνιετσώφ!...

–Θα κάνω Δέκαθλο, ανακοίνωσα στην Ανθή.
–Τι είναι Δέκαθλο; με ρώτησε.
'Αντε να εξηγήσεις τώρα! Σίγουρα δεν είναι Μπάντμιγκτον και δεν παίζεται με ρακέτες και φορώντας *Lacoste* ρούχα.
–Δέκα αγωνίσματα, που διεξάγονται σε δυο μέρες, της λέω.
–Και είσαι εσύ καλός σε δέκα αγωνίσματα; απόρησε.
–Σε άλλα είμαι και σ' άλλα δεν είμαι.
–Και κερδίζει όποιος νικήσει στα πιο πολλά;
–Όχι. Πάει με βαθμολογία, αναλόγως των επιδόσεων.
–Α! Και ποιος κερδίζει;
–Όποιος συγκεντρώσει τη μεγαλύτερη βαθμολογία.
–Δηλαδή μπορεί να χάσει κανείς σε όλα και να βγει πρώτος;
Είδες τελικά; Από κουτό κι από άσχετο...
–Θεωρητικά ναι.
–Οπότε μπορεί και να κερδίσεις.
–Μπορεί. Το ίδιο εύκολα και να χάσω.
–Α, μάλιστα.
Δεν την εντυπωσίασα, ήταν ολοφάνερο.
–Θα 'ρθεις να με δεις; πέταξα έτσι, για να δω τι θα 'λεγε, όχι ότι δεν ήξερα την απάντηση.

–Μωρέ... θα το 'θελα πολύ... Αλλά νά... έχει η Μαριάννα (φίλη της) τα γενέθλιά της και είπαμε με κάτι παιδιά να πάμε να χορέψουμε στην «Αθηναία».

Έξοχα! Το «έλα κι εσύ αν θες» τι έγινε; Μα, απλά, δεν ειπώθηκε ποτέ.

* * *

Αυτή τη φορά οι αγώνες γίνονταν στο Καραϊσκάκη.

Και οι μετέχοντες στο Δέκαθλο λαός ολόκληρος! Πάνω από τριάντα παρουσιάστηκαν στην αφετηρία των εκατό, το πρώτο αγώνισμα. Οι περισσότεροι απ' αυτούς ήταν κάτι ντερέκια μέχρι εκεί πάνω, με μούσκουλα που έλεγες θα πιάσουν τη σφαίρα, τον δίσκο, το ακόντιο και θα τα εξαφανίσουν. Εγώ μπροστά τους, παρά τα βάρη που είχα κάνει και το εμφανές δυνάμωμα του σκαριού μου, σίγουρα θα φάνταζα σαν απολειφάδι.

Σε αντίθεση με τα σπριντ, όπου όλοι είχαμε γίνει «μια οικογένεια», εδώ δεν γνώριζα παρά τον δικό μας, τον Γιώτη, που τον κατέβαζε ο κύριος Στάθης πιστεύοντας πως θα μεγαλοουργούσε (σε αντίθεση με μένα), κι ένα παιδί του Πανελλήνιου, με το οποίο είχαμε συναντηθεί αρκετές φορές στις σκυταλοδρομίες. Και ο οποίος εξεπλάγη να με δει ανάμεσα στους δεκαθλητές.

–Καλά, δεν θα λάβεις μέρος στα 100; με ρώτησε.

–Μπα, είπα να δοκιμάσω κάτι άλλο, για αλλαγή, απάντησα.

–Καλή επιτυχία το λοιπόν.

–Και σε σένα. Ξέρουμε κανένα από τα τσαμπιόνια εδώ;

–Δυο είναι που ξεχωρίζουν. Ο ψηλός ο Κρητικός του «Κύδωνα» κι ο σβέλτος με τη μαύρη φανέλα, από την Πάτρα. Ανδρέας και Κώστας. Πολύ καλά παιδιά και καθόλου βεντέτες. Τους ξέρω επειδή γυμνάζονται στον Πανελλήνιο.

–Κι από χει και πέρα;

–Όλα ανοιχτά. Μην σου πω ότι ακόμα κι εμείς έχουμε ελπίδες.

Αμήν. Αλλά είχα αρχίσει να έχω ήδη αμφιβολίες βλέποντας όλους αυτούς τους παίδαρους τριγύρω.

Ο αφέτης... ναι, πάντα ο αγαπημένος κύριος Στρατάκος, μας χώρισε σε πέντε σειρές. Έτρεχα στη δεύτερη.

Οι πρωινές κούρσες, στα σπριντ ειδικά, είναι πολύ πιο προβληματικές από τις απογευματινές, γιατί ο οργανισμός δεν έχει προλάβει να «εγερθεί», οπότε πάντα υπολογίζουμε ότι η απόδοση το πρωί θα είναι πεσμένη.

Μάλλον δεν είχα τέτοιο πρόβλημα. Δεν είχα όμως ούτε συναγωνισμό, οπότε το 11:5 που έκανα κρίνεται ως ικανοποιητικό.

Στο μήκος μια από τα ίδια. Δεν έβρισκα βήμα, δεν έβρισκα σανίδα... όλα μου έφταιγαν. 5.75 με το ζόρι λοιπόν και πάλι καλά να λέμε.

Αλλά και η σφαίρα πήγε καλά, αφού έριξα πάνω από δέκα μέτρα (ρίχναμε με το ανδρικό όργανο) κι έτσι, από το πουθενά, εγώ, ο τίποτας, μετά τα πρωινά τρία αγωνίσματα βρισκόμουν πρώτος στην κατάταξη!

Οι δυο «επαγγελματίες» το πρόσεξαν. Και ήρθαν να γνωριστούμε.

–Καλά, εσύ δεν έτρεχες 100-200; με ρώτησε ο Ανδρέας παραξενεμένος.

–Ναι, αλλά μεσολάβησαν κάτι τραυματισμοί κι έτσι...

–Δέκαθλο, στα εύκολα! γέλασε ο Κώστας.

–Θράσος ήταν, παραδέχτηκα. Αλλά δεν είχα άλλη επιλογή.

–Καλά έκανες, επικρότησε ο Ανδρέας. Θα είναι πολύ ωραίος ο αγώνας, με τον συναγωνισμό που προμηνύεται.

–Οδηγείστε εσείς κι εγώ ακολουθώ, είπα.

–Για την ώρα μάλλον εσύ οδηγείς, είπε γελώντας ο Κώστας.

Παιδιά μάλαμα κι αυτά! Τελικά μόνο με τους «δικούς μου» υπήρχε πρόβλημα φαίνεται.

Το απόγευμα ήταν η σειρά του ύψους και των τετρακοσίων.

Με το ύψος τελευταία είχα πρόβλημα. Ένα περίεργο μπλοκάρισμα, που δεν μ' άφηνε να περάσω ούτε τα χαμηλότερα ύψη χωρίς να γκρεμίσω τον πήχη. Φοβόμουν να πατήσω καλά; Δεν

πηδούσα από τη σωστή απόσταση; Μου είχαν κάνει μάγια; Το αποτέλεσμα είναι ότι στον χώρο προθέρμανσης, πριν από τον αγώνα, ούτε 1.20 δεν μπορούσα να περάσω. Η απόλυτη ξεφτίλα!

Και βέβαια το κακό στο Δέκαθλο είναι ότι αν μηδενιστείς σ' ένα αγώνισμα βγαίνεις. Ήδη είχαν εγκαταλείψει το πρωί τρεις-τέσσεροι με τρία άκυρα στο μήκος.

Ευτυχώς που ο πήχης ξεκινούσε από χαμηλά, κατόπιν συνεννόησης με τους συμμετέχοντες. Αλλά πόσο χαμηλά να ζητούσα να τον βάλουν; Ντρεπόμουν κιόλας. Έτσι όταν όλοι συμφώνησαν ν' αρχίσουμε από το 1.40 (αστεία πράγματα... γυναικεία ύψη) συμφώνησα κι εγώ κι έκανα τον σταυρό μου (νοερά).

Παραδόξως καθάρισα το ύψος με την πρώτη! Άτσαλα κι ατσούμπαλα, αλλά τα κατάφερα. Με την πρώτη πέρασα και το 1.45 και το 1.50. Αυτό μου έδωσε θάρρος. Στα 1.55 (που ήταν το καλύτερο που είχα ως τότε) χρειάστηκα και δεύτερη προσπάθεια. Αλλά... συνέχιζα! Και πήγα έτσι μέχρι το 1.65, που για μένα ήταν πια ρεκόρ τρισθεώρατο!

Μετά απ' αυτό το χτυποκάρδι τα 400 φάνταζαν παιχνίδι. Εδώ πια βρισκόμουν σε γνωστά χωράφια. 51:9 έγραψε το χρονόμετρο, που ήταν ο καλύτερος χρόνος απ' όλους τους συμμετέχοντες, όπως και στα 100, κι εξακολουθούσα να βρίσκομαι πρώτος στη βαθμολογία, με δεύτερο τον Ανδρέα και τρίτο τον Κώστα. Ο Γιώτης χαροπάλευε, κάπου στο τέλος της δεκάδας, ενώ ο φίλος Πανελλήνιος, δρομέας κι αυτός, είχε πλασαριστεί τέταρτος. Οι παιδαράδες δεν τα πήγαιναν και τόσο καλά –ευτυχώς!

Κι ενώ οι υπόλοιποι δεκαθλητές τελείωναν με τις υποχρεώσεις τους της πρώτης μέρας εδώ εγώ χρειάστηκε να κάνω και μια προκριματική κούρσα στα 4X100, κατά τα συμφωνηθέντα. Όπου προκριθήκαμε άνετα.

Ήξερα ότι η δεύτερη μέρα, με όλα τα αγωνίσματα, πλην επί κοντώ, ξένα σε μένα δεν θα ήταν βόλτα στο πάρκο, αλλά τουλάχιστον ευχαριστιόμουν τη συμμετοχή μου σε κάτι που πάντα ονειρευόμουν να κάνω.

–Πώς πήγες; με ρώτησε το βράδυ η Ανθή στο τηλέφωνο.

–Για την ώρα είμαι μπροστά..., ξεκίνησα να λέω.

–Κι εγώ άργησα και θα με περιμένουν... Καλή επιτυχία.

Και καλή διασκέδαση σε σένα, ακριβή μου. Μα τι όμορφη σχέση! Πόσο υπέροχα ήταν όλα!

Τα 110 εμπόδια δεν πήγαν πολύ καλά. 17:9 έφερα, που ήταν ο καλύτερος χρόνος, αλλά δεν είχα ρυθμό και τα 'κανα όλα λάθος. Φύλαγα και το πόδι μου κι αυτό δεν βοηθούσε.

Στον δίσκο και ο Ανδρέας και ο Κώστας έριξαν πολύ καλύτερα από μένα. Κι εδώ δεν μου έβγαине βολή. Πίστευα όμως πως στο επί κοντώ θα κάλυπτα τη χασούρα.

Αμ δε!...

Και πρώτα απ' όλα ανακαλύψαμε ότι ο Σύλλογος δεν είχε προνοήσει να φέρει κοντάρια! Έτσι ο Γιώτης κι εγώ δανειστήκαμε από τον φίλο Πανελλήνιο το δικό του, που ήταν όμως για ελαφρύτερους άλτες από εμάς και δεν μας έδινε τη σταθερότητα που είχαμε συνηθίσει.

Ξεκίνησα από τα 2.50, τα πέρασα στην τρίτη προσπάθεια και... έμεινα εκεί! Ο Ανδρέας πήδησε 3.20 κι ο Κώστας 3.10. Κι έτσι βρέθηκαν και οι δυο μπροστά στη βαθμολογία. Όχι πολύ, αλλά με δυο αγωνίσματα να υπολείπονται, στα οποία εμφανώς ήταν καλύτεροι από μένα, τούτο εδώ το Δέκαθλο φαινόταν να έχει κριθεί.

Πριν από το ακόντιο έτρεξα στον τελικό των 4X100. Όπου με άθλιες αλλαγές καταφέραμε τελικά να έρθουμε πέμπτοι –από φαβορί που ήμασταν. Μόνο μια ομάδα κερδίσαμε!

Στο ακόντιο φύσαγε κόντρα άνεμος. Αν δεν ήξερες να το εκμεταλλευτείς σ' έπαιρνε και σε σήκωνε. Δεν ήξερα. Οπότε το 34:54 που κατάφερα και πολύ ήταν. Το τελευταίο αγώνισμα, τα 1500 μέτρα, ήταν απλά διαδικαστικό. Η σειρά δεν άλλαζε. Ο Ανδρέας βρέθηκε στην κορφή της βαθμολογίας, ο Κώστας δεύτερος κι εγώ τρίτος, καμιά εκατοστή βαθμούς πιο πίσω.

Μισοπεθαμένος, αλλά ευτυχής που τα κατάφερα, πήγαινα να μαζέψω τη φόρμα μου όταν με πέτυχε ο κώουτς.

–Μπράβο, ρε... δεκαθλητή! μου λέει γελώντας. Τα κατάφερες! Το τσίμπησες το μετάλλιο.

–Δεν έχω παράπονο, είπα.

–Την επόμενη φορά θα είσαι μόνος σου, δεν θα έχεις συναγωνισμό. Δεν φαντάζομαι να είσαι κουρασμένος;

Μετά από δέκα αγωνίσματα, δυο κούρσες στη σκυτάλη και με τελευταίο αγώνισμα το χιλιοπεντακοσάρι;!!!

–Κουρασμένος όχι, λέω. Πτώμα ναι.

–Εντάξει... Μετά το χιλιοπεντακοσάρι το τετρακοσάρι θα σου φανεί περίπατος.

–Ποιο τετρακοσάρι; απόρησα.

Ο κώουτς με πήρε παράμερα εμπιστευτικά.

–Άκου, μου λέει. Αν πάρουμε τη μεγάλη σκυτάλη παίρνουμε τους Αγώνες. Κάτι που για πρώτη φορά θα καταφέρει ο Σύλλογος μέσα στα τελευταία είκοσι χρόνια. Μπορώ να βάλω τον Γιώτη... αλλά δεν τον εμπιστεύομαι. Ενώ εσύ ξέρω ότι θα τα δώσεις όλα. Άλλωστε θα τρέξεις τελευταία αλλαγή... Κι ό,τι γίνεις.

–Πότε είναι η σκυτάλης; ρώτησα.

–Τώρα, μου είπε μισοκακόμοιρα. Έτσι όπως είσαι... Τέταρτη αλλαγή κι ο θεός βοηθός.

Έτρεξα και για μια φορά ο κώουτς είχε δίκιο. Μετά το χιλιοπεντακοσάρι τα τετρακόσια μου φάνηκαν σαν περίπατος. Κερδίσαμε. Κι ο κύριος Στάθης μέτρησε την κούρσα μου 49:8! Το καλύτερό μου –ever!

Κι ο Σύλλογος κέρδισε την πρωτιά στους Αγώνες.

Όταν κοίταξα μετά τη βαθμολογία διαπίστωσα πως η μεγάλη σκυτάλη δεν έκρινε το αποτέλεσμα, αφού ήμασταν 30 βαθμούς μπροστά. Ήταν ένα ακόμα τέχνασμα του δαιμόνιου κώουτς, ένα ακόμα ψέμα, για να με φιλοτιμήσει να τρέξω, ώστε να μαζέψουμε ένα επιπλέον χρυσό μετάλλιο. Κι ας μου 'βγαίνε η πίστη. Όλα για τη δόξα (του Συλλόγου –εννοείται)!

Στο βάθρο της απονομής του δεκάθλου ανέβηκα με τα σπάϊκς. Ούτε τη φόρμα δεν είχα προλάβει να βάλω! Ο Ανδρέας κι ο Κώστας με κοιτούσαν με το στόμα ανοιχτό.

-Έτρεξες και 4X400, βρε θηρίο;!

-Τι να 'κανα, χρειαζόταν βαθμούς ο σύλλογος.

-Θα σε ξεπατώσουν, βρε παιδάκι μου!

-Μπα... Ρουτίνα.

Αλλά είχαν δίκιο.

Την απονομή έκανε ο «Δαλαΐ Λάμα».

-Μπράβο, αγόρι μου, μου είπε δίνοντάς μου ένα χαϊδευτικό μπατσάκι στο μάγουλο. Τα κατάφερες.

-Ευχαριστώ για όλα, είπα.

-Μην το ξαναπείς. Το δικαιούσαι. Τόσα κι άλλα τόσα.

Εύσημα από τους «ξένους» πάλι.

Όσο για τους «δικούς»... Το προπονητικό τμήμα και οι παράγοντες φωτογραφήθηκαν με την ομάδα της σκυτάλης, που έκλεισε με τρόπο θριαμβευτικό τους αγώνες αυτούς για τον νικητή Σύλλογο.

Κι εις άλλα με υγεία.

Επιστρέφοντας στο σπίτι, πεθαμένος αλλά ευτυχής, σκέφτηκα να τηλεφωνήσω στην Ανθή, να της πω τα ευχάριστα. Πριν σηκώσω το ακουστικό το ξανασκέφτηκα. Τι νόημα θα είχε; Μήπως την ένοιαζε; Άλλωστε εκείνη με την οποία θα ήθελα πραγματικά να το μοιραστώ ήταν off limits.

Εν Αχρηστία

Η έκπληξη ήρθε πάλι από τον Τύπο. Όπου, δυο μέρες μετά τους αγώνες, μια ανακοίνωση στην «Αθλητική Ηχώ» καλούσε τους αθλητές που επιλέχτηκαν για την Εθνική Εφήβων να παρουσιαστούν στα πάραυτα στα γραφεία του ΣΕΓΑΣ. Μεταξύ αυτών και η αφεντιά μου!

Που θα πει ότι ο «Δαλάϊ Λάμα» κι ο κύριος Νάσος αποφάσισαν πως ήμουν ακόμα χρήσιμος. Η επιλογή γινόταν για την πατροπαράδοτη πια συνάντηση Ελλάδας-Βουλγαρίας, που φέτος θα λάβαινε χώρα στη «Νύφη του Θερμαϊκού», στο τέλος του μηνός. Τώρα σε τι αγώνισμα θα μ' έβαζαν ο θεός και η ψυχή τους. Κατά πάσα πιθανότητα αναπληρωματικό στις σκυταλοδρομίες. Έστω κι έτσι κάτι ήταν κι αυτό.

Ο κύριος Νάσος μας έβγαλε τον συνηθισμένο λόγο, μας έκανε συστάσεις συμπεριφοράς και μας μοίρασε ρουχισμό. Στο τέλος με πήρε παράμερα.

–Πώς είναι τα πόδια; ρώτησε.

–Μια χαρά, απάντησα. Καμιά ενόχληση.

–Ωραία, είπε. Σε υπολογίζω για τις σκυτάλες. Πρόσεχε μην πάθεις στο μεταξύ καμιά ζημιά.

Οι «ξένοι» πάλι, που λέγαμε.

* * *

Η ιστορία με την Ανθή δεν πήγαινε καλά.

Στην ουσία δεν ήξερα καν αν πήγαινε. Βλεπόμασταν βέβαια, όταν δεν είχε κάτι καλύτερο να κάνει, αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω τι με ήθελε, αφού τόσο πολύ δεν ταίριαζα πια στον περίγυρό της ώστε με κρατούσε «κρυφό». Αλλά μήπως τα δικά μου αισθήματα απέναντί της ήταν ξεκάθαρα, εδώ που τα λέμε; Ναι, μου άρεσε. Και μου άρεσε όλη αυτή η ατμόσφαιρα φινέτσας που κουβαλούσε μαζί της, όμως... θα ήταν ποτέ δυνατόν αυτή η σχέση να γεμίσει το απέραντο κενό που υπήρχε στη ζωή μου;

Εκείνη πάλι είχα να τη δω από την αρχή του καλοκαιριού. Ο Μηνάς βλέπεις! Που είχε απόλυτη προτεραιότητα. Και που, όπως η ίδια μου είχε εκμυστηρευτεί, με ζήλευε (και δικαίως). Μιλούσαμε στο τηλέφωνο βέβαια, αλλά πάντα εγώ ήμουν αυτός που την έπαιρνα. Αν δεν το έκανα είχα την αίσθηση πως δεν θα υπήρχε ούτε αυτή η κουτσή επικοινωνία μεταξύ μας.

Ένα από αυτά τα βράδια με ρώτησε αν ήμουν καλά.

–Νιώθω κουρασμένος, ομολόγησα. Νιώθω πως γυρίζω γύρω-γύρω κι όλο στον ίδιο τόπο βρίσκομαι.

–Μιλάς για τα αθλητικά σου;

–Κι αυτό. Αλλού νόμιζα ότι πήγαινα κι αλλού πεγαίνω. Αλλά κι όλα τ' άλλα την ίδια γεύση έχουν.

–Μήπως ζητάς πολλά;

–Όχι. Επιζητώ το απόλυτο. Οτιδήποτε λιγότερο μ' αφήνει ψυχρό κι αδιάφορο.

–Δεν είναι κάπως παιδιάστικη αυτή η αντιμετώπιση;

–Εντελώς. Αλλά έτσι είμαι φτιαγμένος. Δεν γίνεται ν' αλλάξω, δεν το θέλω κιόλας.

–Θα έχεις δύσκολη ζωή όμως έτσι. Όλοι συμβιβάζονται. Αναγκάζονται να το κάνουν, για να πετύχουν μια ισορροπία. Αλλιώς... μοναχικότητα, για να μην πω μοναξιά.

–Είναι ήδη δύσκολη η ζωή μου, είπα. Δεν χρειάζεται να περιμένω για να γίνει.

–Κανένα... αίσθημα;

Δεν της είχα πει παρά μέσες-άκρες για την Ανθή.

- Προβληματικό κι αυτό.
- Η συμμαθήτριά;
- Ναι.
- Τελικά είσαστε μαζί ή δεν είσαστε;
- Είναι ακριβώς η απάντηση που ψάχνω κι ο ίδιος.
- Γιατί δεν τη ρωτάς;
- Γιατί είναι ο τελευταίος άνθρωπος που θα εμπιστευόμουν.
- Μπέρδεμα κι εδώ;
- Μεγάλο.
- Μα πώς τα καταφέρνεις έτσι, βρε παιδάκι μου;...
- Έχω φαίνεται ταλέντο.

Και ναι, το να νιώθεις ξοφλημένος ήδη στα δεκάξι σου απαιτεί ταλέντο!

* * *

Φτάσαμε στη Θεσσαλονίκη αεροπορικώς βράδυ και καταλύσαμε στο «Μακεδονία Παλλάς», με το οποίο ο ΣΕΓΑΣ είχε σύμβαση. Από τον Σύλλογο ήμασταν τρεις, ο Μάρκος, ο Ανδρέας κι εγώ. Μοιράστηκα το δωμάτιο με τον Ανδρέα, ο Μάρκος έμεινε με τον άλλο τετρακοσάρη και είχε ήδη ύφος χιλίων πιθήκων, με το ζόρι μαςμίλαγε.

-Δεν είναι κακός, βλάκας είναι, μου έλεγε ο Ανδρέας που δεν τον συνεριζόταν.

-Και οι βλάκες μπορούν να κάνουν ζημιά.

-Μόνο αν τους δίνεις αξία. Άστον να πάει στο διάολο. Θα φάει τα μούτρα του κι αυτός και θα συνέλθει.

Γιατί στα σπορ, σε όλα τα σπορ, αυτό είναι απaráβατος νόμος. Ανεβαίνεις, φτάνεις στον ουρανό, αν φτάσεις, και μετά αρχίζεις να κατακυλάς προς τα κάτω. Ο σκοπός είναι να το καταλάβεις εγκαίρως και να το σταματήσεις. Αποχωρώντας. Όμως αυτό είναι φαίνεται από τα πιο δύσκολα. Κι έτσι βλέπουμε «παλιές δόξες» να σούρνονται στους στίβους και τα γήπεδα και να μη λένε να δώσουν ένα τέλος στον αυτοεξευτελισμό. Σαν να ελπί-

ζουν σε ένα θαύμα. Ότι οι χρυσές, οι ηλιόλουστες μέρες, θα επιστρέφουν. Δεν επιστρέφουν. Ποτέ.

Βρισκόμουν στην αρχή της όποιας πορείας διέγραφα στο αθλητικό στερέωμα και ήδη βίωνα μια καμπή ανάλογη μ' αυτή των «επίμονων βετεράνων». Ίσως να ήταν κάτι παροδικό, ίσως όχι. Δεν αποκλείεται να είχα φτάσει κιόλας στο μάξιμουμ των δυνατοτήτων μου. Ίσως για τόσο μόνο να ήμουν ικανός. Τόσο να μπορούσα. Δεν υπάρχει πιο πέρα. Όμως... αν ήταν έτσι τα πράγματα τότε είχα αποφάσεις να πάρω.

Ένιωθα πως αυτή εδώ η συγκυρία, η από το παράθυρο συμμετοχή στην Εθνική, ήταν μια σημαντική στιγμή για μένα. Καταλάβαινα ότι ανάλογα με το πώς θα εξελισσόταν θα κρινόταν η συνέχεια ή η μη συνέχεια του όλου εγχειρήματος. Και τα προαισθήματα δεν ήταν καλά. Είχα δίκιο.

Στις δυο μέρες που κράτησε η συνάντηση δεν ασχολήθηκε κανείς μαζί μου. Απλά δεν υπήρχα. Δεν χρειάστηκα ούτε στη μικρή σκυταλοδρομία, ούτε στη μεγάλη. Ήμουν αόρατος! Έβλεπα τους άλλους ν' αγωνίζονται και το στομάχι μου σφιγγόταν. Όταν κάποτε τελείωσε κι αυτό το πανηγύρι ανάσασα. Επιστρέφοντας στην Αθήνα είχα σχεδόν παρμένη την απόφασή μου.

Δεν έκανα καν τον κόπο να πάω στο Γυμναστήριο. Δεν με περίμενε κανείς εκεί έτσι κι αλλιώς.

Έφτιαξα μια βαλίτσα και είπα στη μάνα μου ότι αποφάσισα να πάω για μερικές μέρες πίσω στην πόλη μου. Ξαφνιάστηκε.

–Πώς έτσι; με ρώτησε.

–Πεθύμησα την παλιά γειτονιά και τα παιδιά, της είπα.

–Και οι αγώνες;

–Τελείωσαν για φέτος.

–Καλά. Να προσέχεις... να τρως...

Τα γνωστά.

Ανέβηκα στο Ψυχικό να δω την Ανθή.

–Θες να βγούμε απόψε; τη ρώτησα.

Παραξενεύτηκε.

-Πού να πάμε; Εξ' άλλου έχω κανονίσει με μια παρέα...
-Αύριο τότε;...
-Δεν γίνεται. Θα πάμε στη Γλυφάδα για μπάνιο.
-Ωραία, όταν επιστρέψω λοιπόν.
-Γιατί, πού θα πας;
-Ταξίδι.
-Για τα... αθλητικά σου;
-Όχι, μόνος μου.
-Θα λείψεις πολύ;
-Όσο και να λείψω σε σένα πάντως δεν θα λείψω καθόλου, είπα.
Κι έφυγα.

* * *

Δευτέρα απόγευμα κατέβαινα από την ωτομοτρίς στον σταθμό της πατρίδας. Τα βρήκα όλα όπως τα άφησα. Σε είκοσι λεπτά έπινα πορτοκαλάδα στην κουζίνα της κυρα-Μαρίκας με τον Γιώργο, τον Τάσο και τη Βαγγελίτσα. Μετά, παρέα με τον Γιώργο, βγήκαμε στη γειτονιά, ν' αναζητήσουμε την παλιοπαρέα. Βρήκαμε πρώτα τον Σταύρο, μετά τον Κούλη, τον Νίκο, τον Τσίλα. Πήγαμε να καθίσουμε και πάλι, όπως τον παλιό, καλό καιρό στα σκαλοπάτια του μπακάλικου του κυρ-Βασίλη, του Αούτου, εκεί που μαζευόταν τότε η «συμμορία» να συνεδριάσει, να σχολιάσει τα έργα και τους «Μικρούς Ήρωες» και να καταστρώσει σχέδια καταστροφής των προαιώνιων εχθρών, των κατάπτυστων Πολυκατοικιωτών.

Όπως τους άφησα τους βρήκα κι αυτό μου ζέστανε την καρδιά. Ήμουν και πάλι σπίτι μου, ανάμεσα σε κείνους που μ' ένιωθαν και που ένιωθα. Για πρώτη φορά, μετά από κι εγώ δεν ξέρω πόσον καιρό, ήμουν καλά.

Με ενημέρωσαν για τα δικά τους, για τις κοπέλες που ξέραμε, για τους καθηγητές, για τα σχέδιά τους, και μετά ρώτησαν και για τα δικά μου.

-Κάνω στίβο, είπα σαν αυτό να τα εξηγούσε όλα.

Ξαφνιάστηκαν.

-Μπα; Και σε τι αγώνισμα, ρε;

-Ταχύτητες.

-Κατοστάρι δηλαδή;

-Και κατοστάρι, και διακοσάρι, και τετρακοσάρι, άμα λάχει καμιά φορά...

-Και πόσο το φέρνεις το κατοστάρι, ρε μεγάλη; με ρώτησε ο Κούλης που έκανε επι κοντώ κι επομένως ήταν ο πιο σχετικός.

-11:1, είπα επικαλούμενος το αμφισβητούμενο ρεκόρ των Εσωτερικών του σχολείου.

Δεν με πίστεψαν.

-Άντε, ρε, από κει πέρα...

-Τόσο δεν κάνει ούτε ο Μάντζος, ρε!

Έβγαλα και τους έδειξα τα αποκόμματα, που τεχνηέντως είχα φροντίσει να κουβαλάω μαζί μου.

Τα πήραν και τα περιεργάστηκαν.

-Κοίτα, ρε, αλήθεια λέει!

-Τι λε, ρε μεγάλη!

-Δηλαδή, να πούμε, έτσι και κατέβαινες εδώ στους Σχολικούς θα τους έκανες σκόνη!

Το βράδυ πήγαμε να φάμε σ' ένα ταβερνάκι πέρα από τις γραμμές του τραίνου. Κοιμήθηκα σαν μωρό μετά, στο δικό μου κρεβάτι, στο σπίτι όπου μεγάλωσα. Η Ανθή και η Αθήνα βρίσκονταν τώρα μακριά, τόσο μακριά που είχα αρχίσει ν' αμφιβάλω κιόλας αν υπήρχαν στ' αλήθεια.

* * *

Την επομένη ανέβηκα στο Αλκαζάρ με τα παιδιά για καφέ.

-Τι σκέφτεσαι να κάνεις; με ρώτησε σε μια στιγμή ο Σταύρος.

-Ό,τι μπορώ, είπα. Ό,τι μπορώ.

-Όχι, ρε ψώνιο... Για τον στίβο μιλάω. Θα το συνεχίσεις;

Το σκέφτηκα.

–Δεν έχω και τίποτ' άλλο εκεί πέρα να με κρατάει ζωντανό, απάντησα.

–Κι από γυναίκες;

Κοκκίνισα.

–Μπα...

–Δεν ή δεν θες να μας πεις; πετάχτηκε ο Κούλης.

Κούνησα το κεφάλι μου.

–Δεν ξέρω, ρε παιδιά, είπα. Ειλικρινά, δεν ξέρω.

–Υπάρχει, ρε γυνή, ή δεν υπάρχει; γέλασε ο Σταύρος.

Τον κοίταξα σκεπτικός.

–Εδώ είναι το πρόβλημα, είπα. Υπάρχει;

* * *

Ήρθαν όλοι να με ξεπροβοδίσουν στον σταθμό.

–Και πού 'σαι μάγκα..., είπε ο Σταύρος. Δως τους στ' αυτιά εκεί στην Αθήνα. Βγάλε μας ασπροπρόσωπους, έτσι;

–Εμείς πάντως θα διαβάζουμε «Αθλητική» ανελλιπώς, είπε ο Κούλης.

Το τραίνο σφύριξε.

* * *

Επέστρεψα δυο βδομάδες πριν ανοίξουν τα σχολεία, γεμάτος εικόνες και την αγάπη των δικών μου ανθρώπων. Αυτή ακριβώς την αγάπη που μου έλειψε από τη στιγμή που πάτησα το πόδι μου στην Αθήνα. Και που, αν και δεν θα το ομολογούσα ποτέ, είχα ανάγκη.

Η μάνα μου με πληροφόρησε ότι ο κύριος Στάθης είχε τηλεφωνήσει επανειλημμένως.

–Καλά, δεν του είπες για το ταξίδι του ανθρώπου, να μην ανησυχεί; με μάλωσε.

–Απορώ πώς το πρόσεξε ότι έλειπα, μουρμούρισα και πήγα να ξεπακετάρω.

Άπνοια

Είχε έρθει για φαγητό το μεσημέρι, τελειώνοντας τη δουλειά της στην Τράπεζα, όπως γινόταν κάποιες φορές. Θα περνούσαμε το απόγευμα μαζί, η μάνα μου είχε να βγει με τις φίλες της νωρίς, οπότε δεν θα μας ζάλιζε κιόλας και θα μπορούσαμε να πούμε «τα δικά μας».

Που ήταν φυσικά τα του Μηνά (ο οποίος φαινόταν να έχει ριζίει άγκυρα) και της Ανθής (που έδειχνε κάποια σημάδια βελτίωσης, αλλά όχι απόλυτης).

Είχε κάτι σαν νευροκαβαλίκευμα στον σβέρκο που της είχε φέρει πονοκέφαλο.

–Άσε να το δω μήπως και μπορέσω να σε χαλαρώσω, είπα.

–Ξέρεις;

–Έμαθα. Αναγκαστικά.

–Μην το κάνουμε χειρότερα.

–Μη φοβάσαι. Άσε με.

Με άφησε. Κι άρχισα να μαλάσσω προσεκτικά τους δελτοειδείς στους ώμους ανεβαίνοντας στο λαιμό της και πίσω πάλι. Την ένιωσα σιγά-σιγά να χαλαρώνει.

–Κάνεις μαγικά, είπε σε μια στιγμή. Με χαλαρώνει και με υπνωτίζει το άγγιγμα σου.

–Θα μπορούσα να το κάνω ώρες, ομολόγησα.

Γέλασε πνιχτά.

—Ε, ρε, και να μας έβλεπαν από καμιά μεριά Μηνάς και Ανθή! είπε.

Και μ' επανέφερε ακαριαία στην πραγματικότητα. Τραβήχτηκα.

—Τώρα πρέπει να έχεις ξεπιαστεί, μουρμούρισα.

—Τι έγινε; απόρησε.

—Τίποτα.

Τι να της έλεγα; Ότι κατέστρεψε μια στιγμή μοναδική, διαλύοντας τα μάγια μέσω της επίκλησης ενός σύμπαντος εχθρικού, στο οποίο εγώ δεν είχα θέση;

Μείναμε για λίγο ακόμα και μετά τη συνόδευσα μέχρι τη στάση της Αστικής.

—Αν τα πράγματα ήταν αλλιώς, της είπα ξαφνικά. Κι αν σου έλεγα να έρθεις μαζί μου κάπου μακριά, στην άλλη άκρη του κόσμου... Θα ερχόσουν;

Με κοίταξε για λίγο μ' έναν τρόπο ανεξιχνίαστο. Μετά χαμογέλασε πλατιά.

—Ναι, είπε. Θα ερχόμουν.

Ήταν αυτή η τελευταία φορά που βλεπόμασταν μόνοι μας.

* * *

Συμμετείχα όλο τον χειμώνα στις προπονήσεις ανόρεχτα. Η καρδιά μου δεν ήταν πια σ' αυτό που έκανα και είχα πάψει να πιστεύω σ' οποιοδήποτε μέλλον στους στίβους.

Με την Ανθή τα πράγματα πήγαιναν πολύ καλύτερα τώρα και είχα αρχίσει να αποκτώ βαθμηδόν μια υποψία αίσθησης του «μαζί». Ήταν όμως κι εδώ πολύ αργά. Γιατί η ψυχή μου είχε πια φύγει, σ' ένα ανώνυμο, χαμένο νησί του ονείρου, σ' ένα σύμπαν διαφορετικό, χωρίς τα εμπόδια και τα προσκόμματα, τα όρια και τους κανόνες ετούτου εδώ. Κι εκεί βρισκόταν Εκείνη.

* * *

Αποφασίστηκε να κατέβω στο Εαρινό Πρωτάθλημα Δε-

κάθλου, τον Μάρτιο, «έτσι, για να δούμε», όπως είπε ο κύριος Στάθης.

Ξεκίνησα μαγκωμένος μ' ένα απαράδεκτο 11:7 στα 100 μέτρα. Στο μήκος κάτι κουτσοκατάφερα κάνοντας ένα άλμα στα 6.08 και στη σφαίρα πήγα καλά, με καλύτερη βολή στα 10.80. Ένωθα κουρασμένος σωματικά και ψυχικά τ' απόγευμα στο ύψος και μετά βίας κατάφερα να περάσω το 1.55.

Στα 400 ήμουν καλύτερα. Πήγα γρήγορα κι έκανα σωστό καταμερισμό δυνάμεων. Κάτι καλό θα κατάφερα εδώ... Μπήκα στην τελική ευθεία και τα πόδια μου δεν ήταν μολυβένια ως συνήθως. Πενήντα μέτρα ακόμα...

Όταν ένιωσα το γνώριμο, εφιαλτικό τράβηγμα στο πίσω μέρος του δεξιού μηρού, εκεί που είχα πάθει τη θλάση. Κι αυτή τη φορά ήταν σαν μαχαιριά.

Ο κύριος Στάθης ήρθε να με δει, χωρίς να βιάζεται, εκεί που φόραγα τη φόρμα μου.

-Τι έγινε, ρε τσαμπιόν'ι; με ρωτάει.

-Νομίζω θλάση.

Κούνησε το κεφάλι του.

-Καλά, βάλε πάγο, μου είπε κι απομακρύνθηκε, να δώσει οδηγίες στους άλλους αθλητές του, τους υγιείς.

Ντύθηκα κι έφυγα, χωρίς να ρίξω μια ματιά πίσω μου.

Δεν υπήρχε καθόλου άνεμος πια, ούτε αντίθετος, ούτε ευνοϊκός. Πλήρης άπνοια.

Τ Ε Λ Ο Σ

Σαν Επιμύθιο

Αντιλαμβάνομαι ότι για τον σύγχρονο αναγνώστη οι αθλητικές επιδόσεις που αναφέρονται στη διήγηση (η οποία, να επαναλάβω εδώ πως είναι εντελώς φανταστική) φαντάζουν –και είναι– αστείες σε σχέση με όσα ισχύουν σήμερα.

Να επισημάνω όμως δυο σημαντικές λεπτομέρειες.

Κατά πρώτον, μιλάμε για πιτσιρίκια, που κάνουν τα πρώτα τους αδέξια βήματα σ' ένα σπορ που τότε –πολύ πριν από τη μεγαλειώδη «Ανοιξη του Στίβου», που απεδείχθη κατόπιν, φευ!, ο θρίαμβος της φαρμακολογίας– ήταν το αποπαιδί του αθλητικού γίγνεσθαι σε μια χώρα όπου μόνο το ποδόσφαιρο ενδιαφέρει (και προβάλλεται).

Κατά δεύτερον, την εποχή εκείνη ο κλασικός αθλητισμός στην Ελλάδα βρισκόταν σε μια κατάσταση στασιμότητας, αν όχι κατάρρευσης, σε όλα τα επίπεδα. Όποιος έκανε 10:8 στα 100 μέτρα ήταν θεός και τον ατενίζαμε με δέος. Επίσης να σημειωθεί ότι τα μέσα ήταν ανύπαρκτα, οι χώροι προετοιμασίας πρωτόγονοι, οι προπονητές εμπειρικοί –συνήθως παλιοί πρωταθλητές «με μεράκι»– και η ιατρική και ψυχολογική φροντίδα όνειρο ανέφικτο και απατηλό.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες λοιπόν οι πιτσιρικάδες της φουρνιάς στην οποία αναφερόμαστε μια χαρά τα κατάφεραν, διαγράφοντας μια τροχιά φυσιολογικά φθίνουσα, αφού όπου κατάφεραν να φτάσουν έφταναν χάρη στις δικές τους φυσικές (και ψυχικές) δυνατότητες, χωρίς υποστήριξη, καθοδήγηση και προγραμματισμό, στοιχεία άνευ των οποίων –όπως ξέρουμε πια σήμερα– εξέλιξη δεν είναι δυνατόν να υπάρξει.

Είναι φυσικό ότι απ' όλους αυτούς (τους φερέλπιδες) απειρο-ελάχιστοι κατάφεραν να περάσουν στο επόμενο επίπεδο κι ακόμα λιγότεροι να διακριθούν.

Αν ήμουν στη θέση αυτών που «χάθηκαν νωρίς» τότε ίσως να ένιωθα κάποια πικρία, που δεν μου δόθηκε η δυνατότητα να ξεδιπλώσω το ταλέντο μου στα όρια των ορίων του. Σήμερα ωστόσο, βλέποντας πού έχει πάει το πράγμα και τι δρόμο έχει ακολουθήσει η αθλητισμός (σε όλα τα σπορ), λέω πως θα ήμουν τυχερός (στην ατυχία μου).

Όταν τα παιδιά που βρίσκονται στα στάδια, τις πισίνες και τα γήπεδα χάνουν το γέλιο τους και τη χαρά του παιχνιδιού, κάτι πάει θεόστραβα (και δεν είναι ο στραβός γιαλός).

Τουλάχιστον, τα πιτσιρίκια της ιστορίας μας, πέρασαν καλά. Έπαιξαν, γέλασαν, το ευχαριστήθηκαν.

No regrets λοιπόν.

...ή όπως θα 'λεγε η συχωρεμένη η Edith Piaf:

Non, rien de rien

Non, je ne regrette rien

Ni le bien, qu'on m'a fait

Ni le mal, tout ça m'est bien égal.

«Ο Άνεμος δεν ήταν πάντα Αντίθετος» άρχισε να γράφεται στην Ύδρα μέσα στο 2000. Τελείωσε το άθλιο καλοκαίρι του 2018 στην Κέρκυρα.